

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2001-17 17 * Yıl:1 * 7-20 Aralık 2001 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

Büyük tarihi bir manifesto yazıldı o gün. Her saat, her dakika, her saniye bombaların, kurşunların arasında... O büyük gün için ödenecek daha ne kadar bedel varsa ödenmeye hazır. Ve 28 devrimci tutsak ölümü tilililerle karşılayarak ödedi bu bedeli. Bir an te-

Kanla yazılan tarih silinmez!

reddüt etmeden, bir gün mutlaka hesabının sorulacağı bilinciyle. 21 hapisanede devrim ve karşı devrimin bu amansız muharebesinde devlet katletti ama diz de çöktü bu irade karşısında. Ve

tarih bir kez daha tanıklık etti Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanan bilincin teslim alınamayacağına...123 gün Nergiz'in, 236 gün Muharrem yürüyüşüyle tanıklık etti tarih.

F tipi zindanlara götürüldüklerinde de aynı inanç ve iradeydi yürüyen. Ve yürünüyor...Faşizmin devrimci ve komünist iradeyi yok etmek için inşa ettiği her hücrelerinde direnişin slo-

ganları, marşları yayılıyor. Ve bu direniş türkülerini bugün olmasa da yarın mutlaka dalgalanacaktır yoksul halkın üzerinde ve saracaktır onları. O zaman daha da büyüyen yayılacak bu manifesto...Ve daha büyük manifestolara gebe olacaktır tarih...

Hepimiz Afganlı, Filistinli, hücrelere konulan, açlıktan öleniz Emperyalizme hayır! Zulme dur diyelim!

Sınıf bilinciyle çelikleşen devrimci irade asla teslim alınmaz

Bir yıldır her türlü hazırlığı yapılarak gerçekleştirilen 19 Aralık katliamında 8385 asker ve bu sayıdan daha fazla polis ve binlerce mermi, 20 bin bomba, kimyasal gazlar ve iş makineleri kullanıldı. Ve sonuç: 28 devrimci tutsak katledildi.

19 Aralık katliamına karşı gösterilen kahramanca direniş ve katliama rağmen ideolojik ve politik netlikten hiçbir şekilde taviz verilmeden devam eden bu tarihsel yürüyüş, düşmanın kapsamlı hedefleri düşünüldüğünde büyük bir kazanım ve zaferdir. Düşman ideolojik olarak komünistlerin asla yenilmeyeceğini birkez daha görmüştür. Egemen sınıflar hangi aracı kullanırsa kullansınlar, hangi yonteme baş vururlarsa vursunlar devrimci ve komünistler açısından duruş nettir. Devrimci komünist güçler kullanabilecekleri her türlü yöntem ve aracı kullanarak topyekün saldırıyı halk kitleleriyle bütünleşerek püskürtmeye, bununla yetinmeyerek siyasal iktidar mücadelesine kilitlenerek zaferi kazanmaya ve miadı dolmuş, tarihin çöplüğüne atılmayı çoktan hak etmiş sistemi, yerle bir etmeye muktedirlerdir.

İşçi-köylü'den

**EMPERYALİZM VE FAŞİZM
KAYBEDECEK BİZ
KAZANACAĞIZ**

sayfa 30

Umudun direndiği yerde zulmün kaleleri yıkılmaya mahkumdur

Devletin 19 Aralık katliamı ile birlikte doruğa çıkarttığı saldırılar tüm azgınlığı ile devam ediyor. Devlet bir yandan bir yılı aşkın bir süredir ısrarla ve coşkuyla sürdürülen ölüm oruçlarına ilgisiz kalmaya, yok saymaya devam ederken bir yandan da F tipi zindanlarda bulunan tüm tutsaklara çeşitli işkenceler yapmayı sürdürüyor. Mahkemeye gidiş gelişlerde çırılçıplak soyularak, insanlık dışı bir aramaya tabi tutulmak istenen, eşyaları verilmeyen tutsaklar bunlara direnç gösterdiklerinde de azgınca dövülüyor, hücreye atılıyor. Ölüm Orucu'nda olan tutsakların sağlık durumları her geçen gün biraz daha kötüleşirken, ölüm orucunda olmayan tutsaklar da yine vahşeti aratmayacak saldırılarla karşı karşıya. Bu saldırılara somut bir örnek verecek olursak; Kandıra F tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Haydar Ceylan, Ümraniye davası için mahkemeye götürülüyor. Gidişte didik didik aranan Haydar Ceylan, gardiyanların mahkeme dönüşünde de aramak istemesine "Zaten giderken aradınız ve sürekli de yanındaydınız. Şu anda aramak istemeniz tamamen onur kırıcı" diyerek cevap veriyor. Bunun üzerine Haydar Ceylan'a saldıran gardiyanlar O'nu, yere yatırarak çırılçıplak soyuyorlar ve kendi hücrelerine götürmek yerine tek kişilik hücreye koyarak cezalandırıyorlar. Ve iki aydan beri hala tek kişilik hücrede birçok insanlık dışı uygulamaya tabi tutuluyor. Haydar Ceylan'ın babası Halil Ceylan bu konuyla ilgili savcılığa suç duyurusunda bulunuyor. Ve hapishane müdürüyle görüşmeye gittiğinde aldığı cevap hiç de şaşırtıcı değil. "Bize

emir yukardan geliyor. Disiplin cezası alsın almasın hepsi sırayla tek kişilik hücrelere konulacak"

Devrimci iradeyi insanlık dışı uygulamalarla kırmaya çalışan faşist devlet, her baskı karşısında tutsakların muazzam direnişiyle karşılaştı. Ölüm Orucu direnişinde 400'lü günleri geride bı-

caklarında şiddetli ağrılar olan ve 44 kiloya düşen M. Ali Eser günde en fazla 3 saat uyuyabiliyor.

Erkan Tepeli; Yürümede ve konuşmada zorluk çekiyor. Sürekli ağızdan istem dışı tükürük geliyor. Aşırı kilo kaybı, halsizlik, baş ve bel ağrıları şikayetleri var.

Yusuf Polat; Vücudunda

kas ağrıları var.

Selahattin Hıra; Yüksek tansiyon, sol tarafında aşırı uyuşma, eklemlerinde ağrı, taban çökmesinden dolayı ayakta duramama, ağızda yara, uykusuzluk, böbrek ağrısı, idrar yollarında yanma vb. şikayetleri var. Halen Ankara Numune Hastanesi'nde.

Tekirdağ F Tipi Hapishane'sinde bulunan Ölüm Orucu direnişçisi Erol Volkan İldem; F tipi protestosunda polis otosunda gözaltına alınırken

rakan tutsaklar, hapishanelerin modeli ne olursa olsun yapılanın tecrit saldırısıyla devrimci tutsakları teslim alarak toplumu teslim almak olduğunun bilinciyle hareket ediyor ve zulümlerle susturmak isteyenlere "Hayata ömrüm baharını sunarak" direnişleriyle cevap veriyorlar.

DİRENÇ ÇİÇEKLERİNİN SAĞLIK DURUMLARI

KANDIRA HAPİSHANESİ

Mehmet Ali Eser; 20 Mayıs'ta Ölüm Orucu'na başlayan M. Ali Eser durumu ağırlaşınca İzmit Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Ba-

şışme, aşırı kilo kaybı ve eklemlerde ağrılar var.

Kenan Camekan; (3 Haziran'da başladı); **Celal Keleş** (28 Temmuz'da başladı); **Ercan Cebeci** (26 Eylül'de başladı) direnişlerini sürdürüyorlar.

SİNCAN F TİPİ HAPİSHANESİ

Ali Şahmo, İlhan Emrah ve Ercan Uçuk; 3 Haziran'da Ölüm Orucu'na başladılar. Ercan Uçuk Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. Genel olarak aşırı kilo kaybı ve vücutlarının çeşitli yerlerinde ağrılar olan direnişçilerde dönem dönem uyuşma ve

Cem Şahin; 19 Kasım'da bilincini kaybedince zorla müdahale edildi. Ertesi gün bilinci gelince tedaviyi reddetti. Direnişi, bulunduğu Ankara Numune Hastanesi'nde sürdürüyor.

Necati Önder, Kemal Yarrar, Lütfü Topal adlı direnişçiler de halen Ankara Numune Hastanesi'nde direnişlerini sürdürüyor.

TEKİRDAĞ F TİPİ HAPİSHANESİ

Erol Volkan İldem, Cengiz Kahraman, İbrahim Gezici; 26 Eylül'de 7. ekip olarak direnişe başladılar.

Devamı sayfa 31'de

Emperyalist savaşta ikinci durak: Ortadoğu

11 Eylül saldırılarının ardından hegemonya ve talan savaşının birinci durağı olan Afganistan'dan sonra "haydut devletler" tanımlamasıyla hedef tahtasına oturtulan Irak da, emperyalist politikalar doğrultusunda şekillendirilmek istenen ikinci durak olarak güncelleniyor. Haydut başı ABD emperyalizmi tarafından da on yıllarca süreceği söylenen bu hegemonya ve talan savaşında "terörizmi destekleyen" ya da "terörist" olarak tanımlanan ülkelerin listeleri sürekli deşifre edildi. Bugün Afganistan ve Irak üzerinde start verilen emperyalist koalisyonun saldırı hedefinde; Somali, İran, Suriye, Sudan, Libya, Filipinler... vb. hizaya sokulmak istenen ülkelerin isim listesi uzayıp gidiyor.

Dönem dönem rutinleştirilerek ABD ve İngiliz uçakları tarafından vurulan Irak bugün emperyalist savaş koalisyonu tarafından kopartılan yaygaralarla tıpkı Afganistan'da olduğu gibi kan gölüne dönüştürülmek isteniyor. Körfez Savaşıyla başlayan Saddam Hüseyin'i devirme planı, bugün emperyalizmin bölgesel politikalarını yaşama geçirme, hegemonyasını tesis etme temelinde bir kez daha uygulanmak isteniyor. Daha önce Saddam'ı darbe yoluyla iktidara getiren, binlerce Kürt'ün ve Şii'nin katledilmesine göz yuman haydutlar bugün Saddam'sız bir Irak projesini yaşama geçirmek için çırpınıyorlar. ABD, Irak'ın "terörizme" açık destek verdiğini, 11 Eylül saldırılarını gerçekleştiren eylemcilere "bıçakla nasıl uçak kaçırılır"ın eğitimini verdiğini, Şarbon mikrobunu üretilip gönderebilecek kapasitenin sadece Irak'ta mevcut olduğunu iddia ederek bunları birer saldırı gerekçesi olarak ortaya koyarken aksini kanıtlayanın Irak'a düştüğünü ifade ediyor. Diğer yandan "kimyasal silah geliştirip, geliştirmediğinin denetlenmesi için BM (Birleşmiş Milletler) silah müfettişlerinin tekrar Irak tarafından kabul edilmesini isteyen ABD başlı başına bunu da bir saldırı gerekçesi haline getiriyor.

ABD'nin Irak'a saldırmasına mesafeli durma eğilimi gösteren faşist Kemalist diktatörlük Irak'ın toprak bütünlüğünün bozulmasına ve sınırların yeniden çizilmek istenmesine sıcak bakmazken ABD'nin Ortadoğu tavrını net olarak açıklaması faşist TC'nin de ağız değiştirmesine neden oldu.

Türkiye'nin Washington Büyükelçisi Faruk Loğoğlu'nun "Yeni kanıtlar çıkarsa Türkiye Irak'la ilgili görüşünü değiştirebilir" şeklindeki açıklamasının ardından Milli Savunma Bakanı Sabahattin Çakmak oğlu ise "Yeni şartlar yeni değerlendirmeleri gündeme getirebilir" yönlü açıklama yaparak 27 Kasım 2001 tarihinde yapılan MGK toplantısında çıkan eğilimi ortaya koymuş oldu. Bu açıklamalarla faşist Kemalist diktatörlük emperyalistler tarafından yeniden haritası çizilmek istenen Ortadoğu'da yaşama geçirilecek politikaların eksenine de adım adım girdiğini dolaylı olarak ifade ediyor. ABD'nin Ortadoğu'nun şekillendirilmesinde kilit nokta olarak değerlendirdiği TC'nin rolünü "Türkiye'nin desteğiyle Saddam'ı devirelim" vb. ifadelerle dile getirirken 4-5 Aralık'ta Dışişleri Bakanı Colin Powell'in Türkiye'ye yapacağı ziyaret Türkiye'nin ikna edilmesinden çok (çünkü TC ağız değiştirmiş durumda) saldırının nasıl şekillendirileceğini ve TC'nin saldırıdaki yerinin belirlenmesini içereceği benziyor.

Faşist TC Irak'ın toprak bütünlüğünün bozulması durumunda Kuzeyde gündeme gelecek olası bir Kürt devletinin kurulmasından duyduğu endişeyi ABD'nin Musul ve Kerkük'ü işgal davetisiyle göze almış bulunuyor. Kuzey Irak'ta kurulacak olası bir Özerk Kürt Devleti'nin bir çekim merkezi oluşturacağı ve Türkiye'de yaşayan Kürtleri de bu yönde hareketlendirebileceği gerçekliğine

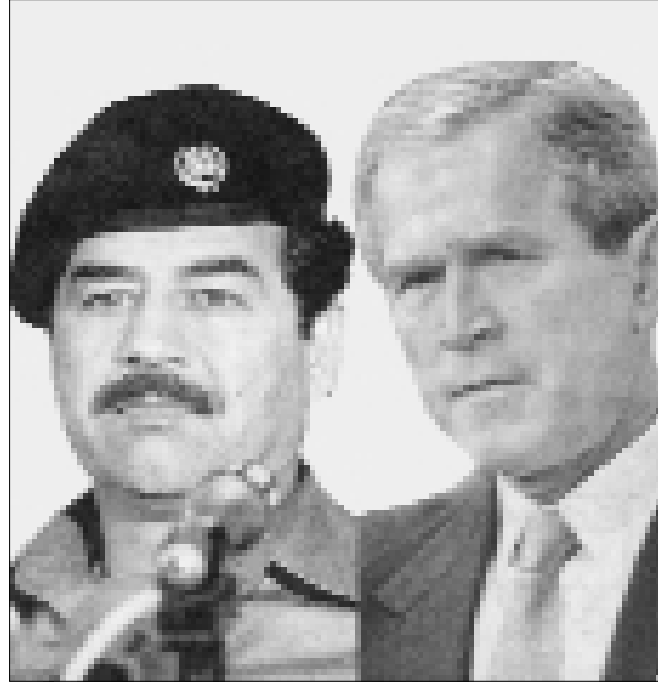
karşın TC; ABD emperyalizmine olan ekonomik ve siyasi bağımlılığında kaynaklı ABD'nin Irak projesinde yüklediği rolü yerine getirmek durumunda. Diğer yandan TC'nin "Misaki Milli" sınırları içinde değerlendirdiği Musul ve Kerkük'ü alma ve "petrol yataklarından pay kapma" hayali iştahlarını kabartıyor. Bütün bu gelişmeler, Irak'ın statüsünün yeniden belirlenmesi, Musul ve Kerkük'ün işgali, Kürt devleti kurma girişimi İran ve Suriye baş-

na biçilen rolden farklı görünmüyor.

Türkiye'den kalkacak savaş uçaklarının çabuk ve etkili saldırıda daha başarılı olacağını söyleyen CIA eski başkanı James Woolsey Irak'ın hava ve kara savunmasının öncelikle etkisizleştirileceğini ve Saddam muhalifi güçleri silahlandırarak Afganistan'daki projenin yaşama geçirileceğini söylüyor. Diğer yandan ABD, denetimine verdiği Kuzey'de TC'nin kara harekatı sürdürmesini planlıyor.

Afganistan'la başlatılan talan ve hegemonya savaşı bugün Ortadoğu'ya kılıcımları saçılarak yayılma yönelimi içerisinde. Afganistan'da binlerce insanın kanını dökerek asıl teröristin kendisi olduğu, dünya halkları nezdinde bir kez daha açığa çıkan ABD şimdi de Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmeye hazırlanıyor. ABD Saddam iktidarını devirerek yerine kurduğu uşak devletle Ortadoğu'daki sömürü ve talanda söz sahibi olmayı planlarken TC'yi de bu uşak devleti ayakta tutmanın bir garantörü olarak değerlendiriyor.

Uşaklıkta sınır tanımayan faşist Kemalist diktatörlük meclisten çıkardığı sınırsız asker gönderme yetkisiyle ezici çoğunluğu emekçi halk çocuklarından oluşacak askeri kuvvetini bugün Irak özgülünde daha fazla seferber

ta olmak üzere bölgede önemli gelişmeler alt-üst oluşlara neden olacaktır.

Başta Arap ülkeleri olmak üzere Fransa, Almanya, Rusya, Çin ve İran'ın onaylamadığı Irak projesinin, ABD'nin oluşturduğu savaş koalisyonunda çatlaklara yol açacağı sinyalleri yükselirken ABD'nin "Irak Macerası"nda yer almayacağını söyleyen İngiltere yön değiştirerek ABD'yle ittifakını güçlendiriyor.

Irak operasyonunun başarısını TC'nin desteğine bağlayan ABD'nin Irak'ı düşürme projesinde TC'ye biçtiği rol ise Afganistan'da Kuzey ittifakı-

edecektir.

Halkın büyük bir çoğunluğunun karşı olduğu bu emperyalist talan ve hegemonya savaşının Türkiye ayağını boşa çıkarmak için tüm savaş karşıtı kesimlere önemli görevler düşmektedir.

Ortadoğu halklarının katledilmesine karşı, emekçi yoksul halk çocuklarının haksız savaş bataklığına sürüklenerek sakat kalmasına, yaşamını yitirmesine karşı durmalı ve anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Sınıfsal yaklaşım

DÜNYA ÇAPINDA OLAĞANÜSTÜ HAL VE SIKIYÖNETİM

"Yeni Dünya Düzeni"nin "yeni"liği çok geçmeden düşünce, "küreselleşme" kavramı ortaya atıldı. Bunun etkisi de fazla sürmedi. Gerek IMF ve DB reçetelerinin bir dizi ülkeyi iflasa sürüklemesi, gerekse de kapitalizmin ana üslerinde yoğunlaşan kriz, bu kavramın gerçek içeriğini ortaya çıkardı. Zaten ABD önderliğindeki bu süreç, askeri boyutuyla da işliyor ve küreselleşmenin bayrak edindiği kavramlar topluca sönüyorlardı. Dünya halklarının emperyalist politikalarına ve bunların sonuçlarına tepkisi giderek büyüdü. Öyle ki, gerici ve faşist rejimler dahi efendilerine daha fazla serzenişte bulunmaya başladılar.

Bu gelişmeler, dünya egemenlerinin karargahında, "sıkıyönetim" ilan edilmesi

ve "olağanüstü hal"e geçilmesi sürecini başlatmış durumdadır. 11 Eylül'ün en önemli sonuçlarından birisi olarak girdiğimiz bu dönemde, ABD'nin başını çektiği emperyalistler, faşist diktatörlüklerin hüküm sürdükleri ülkelerde **açık faşizme** hukuki statü kazandıran düzenlemeleri, diğer ülkelerdeki gerici rejimlerin de faşizan uygulamalar ile baskı ve terörü **sistemleştirmelerini** devreye sokuyorlar. Uzun bir süredir "**emperyalizmin topyekün saldırısı**" olarak adlandırılan karşıdevrimci hareket, 11 Eylül bahanesiyle "sıkıyönetim" ilanına ve ardından "olağanüstü hal" uygulamasına geçmiş bulunuyor. Bunun Türkiye Kürdistanı'nda **44. kez** uzatılan **OHAL** gibi

olağanlaştırılması, hiç de uzak ihtimal gibi gözüküyor.

Çakmağı, son yarım asırdır dünyanın baş belası olan ABD'nin başkanı çakmıştı. **2. Bush**, faşizmin klişelerine sarılarak "**biz ve ötekiler**", "**iyiler ve kötüler**" demeye başladı. Kendilerine itaat etmeyen, dahası hizmet etmeyen herkesi "**kötü**" sıfatıyla adlandıracaklarını ve daha da önemlisi yaşam hakkı tanımayacaklarını üstüne basa basa ilan etti. "**Herkes safını belirlesin**" diyor, on yıllarca sürececek bir savaştan söz ediyordu. "**Böl ve yönet**" politikasına öteden beri kattıkları "**yok et**" kavramı açıktan vurgulanmaya başlandı (ABD Başkan Yardımcısı **Dick Cheney** : **Onlarla başa çıkmanın tek yolu, onları yok etmektir.**). Anti-emperyalizm ve anti-faşizm bundan böyle "**terörizm**" olarak adlandırılacaktır. Kontrollerinden çıkan kendi beslemeleri konumundaki suç örgütlerinin eylemleri, düğmeye basmak için elverişli bir zemin yarattı. Asıl sorunun işçi sınıfı ve ezilen halklardan gelen muhalefet, yani devrim cephesi olduğu, yapılaştırılan düzenlemelerden rahatlıkla okunuyordu.

Blair'in "**yeni bir emperyalizm gerekli**" derken kast ettiği buydu. Operasyon, benzer süreçlerde olduğu gibi, iki cepheden yürütülmeye başlandı. Bir yandan Afganistan'la başlayan askeri saldırı sürer ve Irak'a yönelik hazırlıklarla genişleme eğilimi gösterirken, diğer yandan **BM** eliyle merkezi olarak başlatılan, diğer bölge ve ülkelerde peşi sıra hazırlıklarına girilen ve kimisinde şimdiden gerçekleştirilen "**yasal**" düzenlemelerle halkların nefes alma ve hareket etme kabiliyetleri iyice daraltılmaya çalışılıyor. **Bush**, "**devamlı, kapsamlı ve acımasız**" olacaklarından söz etmiş, **Kissinger** "**Her kim ki destek sağlar, finans eder yahut teröristlere ilham verir, bunlar en az teröristler kadar suçludur.**" demişti.

11 Eylül'ün hemen ertesi günü toplanan **BM Saldırı** (Güvenlik) **Konseyi**, Pentagon ve DTM (Dünya Ticaret Merkezi) binalarına yönelik saldırıları, "**uluslararası barış ve güvenliği tehdit edici**" olarak nitelmiş ve "**bağımsız ve kolektif meşru müdafaa**" hakkından söz ederken kendi sözleşmesine bile aykırı düşerek, **esas**

DGM'den çetelere kıyak

Her geçen gün daha da dayanılmaz boyutlarda yaşanan açlık, yoksulluk ve sefalet devletin iyice derinleşen krizinin bir aynasıdır. Egemenlerin girdikleri ekonomik-siyasi krizin sonucu olarak kitlelerde, varolan yapıya karşı hem güvensizlik hem de tepki büyüyor. Refaha kavuşacakları vaadi kitleler içinde yankı bulmuyor. Halk artık böyle yönetilmek istemiyor. Bunun karşısında devlet kriz derinleştiği yönetemiyor. Egemenler, içinde buldukları bu durumu kotarabilmek, halkı manipüle edebilmek için ya yeni yasalar çıkartıyor ya da eski yasaları özüne dokunmadan değiştiriyor.

Elbette ki her politika, her manevra, her adım bir ihtiyacın ürünüdür. İşte bu noktada bunca vahşetin, haksızlığın, zulmün, işkencenin ortasında bir eliyle "demokrasi" bayrağını sallayanlar diğer elleyle emekçi yoksul halkların gırtlığına yapışmışlardır. Evet bu tam da dediğimiz gibi bir ihtiyacın karşılığıdır. **Egemenlerin açıklıkla sıkboğaz ettikleri emekçilerin kabarmabilecek öfkesinden korkmalarındandır tüm bu pervasızlıkların ve de "demokrasi" tellallığının sebebi.**

IMF'nin dayattığı politikaları uygulamak, birkaç kuruluş daha fazla kredi alabilmek için sefaletle sürülen halk için hangi yasalar çıkartıldı? Ürettiği ürünü elinde kalan, tefeciye yarı fiyatına satan köylü için tütün yasası(!), şeker yasası(!) işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin demokratik hakkı olan sendikalar için sahte sendika yasası(!) Halkı açlığın ve örgütsüzlüğün çemberinde ezen egemenler bu yasaları çıkartırken meclisin ve "hukukçu", "halkı savunan", "adil" cumhurbaşkanının onayından hiç tereddüt edilmeden geçiyor. Meclisin halk nezdindeki yıpranmışlığını kurtarma derdinde olan cumhurbaşkanı bu politikaya uygun davranarak milletvekillerine kıyak emeklilik ve maaş zammını öngören yasayı geri çevirdi.

Yazılmış bir senaryonun figüranı durumunda olan Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer'in demokrasi ve eşitlik adına geri çevirdiği, veto ettiği yasalar her halükarda uygulanırken onun bu pozunun tek sebebi faşist-Kemalist diktatörlüğü şirin gösterme, zulmü demokrasiyle kamufle etme çabasından başka bir şey değildir. İnsanca yaşam standartlarının her geçen gün ayaklar altına alındığı bir ortamda her geçen gün yeni yeni vurgunlarla, banka hortumlamalarıyla egemen klikler ve onların şahsında temsil ettikleri siyasi partiler yeterince teşhir olmuştur. Şaşaalı operasyon isimleriyle medyadan inmeyen bu vurgun operasyonları Türk polis ve istihbarat güçlerine tebrik alkışları getirmemiş aksine göstermelik tutuklanan isimlerle halkın devlete olan güveni iyice parçalanmıştır. Böyle olması da kaçınılmazdır. Yaşanan bu ekonomik ve siyasi krizin ortasında halk aşevi kuyruklarında uzun zincirler oluştururken, çöplerden ekme toplayanlar artarken, devlet kasasından vurgunculara, çetelere akan milyarlarca dolar elbette halk nezdinde bir tepki doğuracaktır.

İşte bu noktada böyle dönemlerde sahneye çıkan/çıkarılan kahramanlardan olan dürüst(!), çağdaş(!), hukukçu Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer olmuştur.

Popüleritesini artırarak halkın güvenini kazanma uğraşlarıyla yasayı veto eden Necdet Sezer'e şunu sormak gerekir: ABD emperyalizminin Afganistan halkına karşı başlattığı bu haksız savaşa asker gönderme ya da tarımı tasfiye yasalarını onaylamakta bir an bile tereddüt etmezken çetere yaptığı bu jesti neye borçluyuz? Böylesine çelişkilerin göbeğinde çetelerin DGM'de yargılanmasının vetosunu sorgulamak elbette normaldir.

Bu bağlamda "hem AB'nin hem de Türk halkının istem ve beklentilerini geliştirecek adımlar bir an önce atılmalı" di-

yen faşist cumhurbaşkanı son olarak çete suçlarını DGM kapsamından çıkararak yasayı veto etti. Bir sonuç olarak değerlendirildiğinde böyle bir veto belli kesimlerce sempati toplayabilir. Dediğimiz gibi bir sonuç olarak bu demokratik bir tavır gibi de gelebilir. Ancak bizler açısından önemli olan bu sonucu doğuran sebeplerdir. Cumhurbaşkanı bu yasayı neden veto etmişti? Türkiye tarihine şöyle bir baktığımızda astık, kestiği kestik olan mahkemeler zincirinde önce **İstiklal Mahkemeleri**, ardından **Sıkıyönetim Mahkemeleri** ve en son olarak da **DGM'ler** çıkmaktadır karşımıza.

DGM'ler en öz tanımlamalarıyla, faşist diktatörlüğün koruyucusu, egemenlerin sömürü politikalarının yargı alanında ki ayağı ve egemen sınıfların karşı-devrimci politikalarının en pervasız tarzda uygulanmasının aracıdır.

Bugüne kadar DGM'lerde estirilen devlet terörü işçi sınıfına, emekçi halka, devrimci ve komünist, yurtsever güçlere yönelmiştir.

Bu doğrultuda DGM'lerde yargılanan binlerce devrimci ve komünist, aydın senelerce cezalara çarptırılarak hapisanelere konulurken, ne hikmetse DGM kapsamında görülen onca çete davası ise mahlum tahliyelerle, beraatlarla hasıraltı edilmiştir.

Şimdiyse DGM kapsamı daraltılmaya çalışılıyor. Öyle ya devlet -çete -mafya üçgeninde dönen dolapları DGM'de yargılamak olmazdı. Çünkü kendi güvenliği için kendini değil asıl tehlike olan devrimciler ve komünistleri ve diğer muhalif kurum ve bireyleri yargılamalıydı. Çete kurma, yönetme ve çete üyeliği suçlarını cezalandıran TCK 313. ve çete üyelerine yardımla ilgili TCK 314. maddeyi DGM kapsamından çıkarırken çetelerin sırtlarını nasıl da sıvazlandığını şu tablodan daha iyi anlayabiliriz.

Trilyonluk yolsuzluk sanığı olsalar bile çetelerin mal varlıklarına kolay kolay el konulmayacaktır. Devrimci ve komünistleri günlerce işkenceli sorgulara tabi tutarak sorgulayıp yargılayan TC, bu değişikliklerle çetelerin işkencesiz gözaltı sürelerini kısaltırken onlara gözaltında avukatları ile görüşme olanağı sağlayacaktır.

Burada görülmesi gereken en önemli yanlardan biri DGM'lerin zaten fiili olarak çetelere yönelik bir yargı mekanizması olmadığı ve bunun resmileştirilmesidir.

Defalarca tanık olduk: Onca çete, onca yolsuzluk davası tahliyelerle, beraatlarla ya da zaman aşımalarıyla DGM raflarından indirilmiştir.

Sonuç itibariyle çetelerin DGM kapsamından çıkarılması her ne kadar cumhurbaşkanınca veto edilse de devletin demokrasi oyununun bir perdesi olan bu vetoya rağmen çark dönmeyecektir. DGM'lerce yargılanarak hapisanelere konulan, oralarda katledilen, sakat bırakılan yüzlerce devrimci ve komünist tutsağı insanlık dışı uygulamalarla tecrit etmeye çalışan faşist patron-ağa devletin Adalet Bakanı H. Sami Türk'ün de dediği gibi DGM'ler gerçekten bütün gücünü devletin varlığı için tehlike arz eden devrimci ve komünist tutsaklara yöneltecek, DGM'ler bütün mesaisini devrimci tutsaklara senelerce cezalar verecek duruşmalarla dolduracaktır.

Tüm bu nedenlerden dolayı patron-ağa devletin zulüm ve sömürüsünün hukuki ayağı olan DGM'ler dün olduğu gibi bugün de -hatta daha pervasızca- devrimci, komünist, aydın, yurtsever güçler için olduğu kadar yoksul, emekçi halk için bir zulüm cenderesidir. Bu zulüm cenderesine karşı mücadele etmek devrimciler, komünistler ve tüm toplumsal muhalefet için bir zorunluluktur.

direktörü ABD'ye yeşil ışık yakmıştı. BM GK, dünya çapında sıkıyönetim ve olağanüstü hale giden süreci ise **28 Eylül tarih ve 1373 sayılı karar** ile başlattı. Bu kararda artık "**uluslararası terörizm**" değil, "**terörizm**" ve "**terör eylemleri**" ifadelerine yer verildi. Bu değişiklik, tek tek ülkelerdeki muhalefetin, özellikle de devrimci muhalefetin hedeflenmesi anlamına gelmekteydi. Saldırını genişletip genelleştiren 1373 sayılı kararda, Kissinger ve Bush'un ifadelerine uygun bir tarzda, emperyalist sisteme karşı olmak "**teröristlik**" olarak nitelendiriliyor, "**destek olma**", "**teşebbüs etme**" gibi konular aynı kavram içine dahil ediliyor, bütün ülkelerin bu eylemleri yasalarında "**vahim suç**" olarak nitelendirmeleri emrediliyordu. Bununla da yetinmeyen BM GK, verilen emrin nasıl uygulandığını denetlemek için bütün ülkelerden **90 gün içinde yazılı rapor** istedi.

Bu kararı bile beklemeden **AB Adalet ve İçişleri Bakanları** toplandı. Ortak "**anti-terör yasası**" kaleme alındı. Yaklaşım, bizdeki "**Terörle Mücadele Yasası**" ile aynıydı. **Avrupa Konseyi** de kolları sıvadı. Yaptığı "terör" tanımında, "**kişi veya grup tarafından bir veya bir**

çok ülkeye, halkına ve kurumlarına karşı siyasi, ekonomik ve sosyal düzeni tehdit etmeye veya yıkmaya yönelik işlenen kasıtlı suçlar" demek suretiyle düzene, sisteme muhalif olmak formüle edildi. Bunu **Avrupa Komisyonu**'nun bu tanıma açıklık getiren **Çerçeve Anlaşması**'ndaki "**ikiden fazla kişinin oluşturduğu, belirli bir süre faaliyet gösteren ve terör suçu işlemeyi amaçlayan bir yapılanmayı**" terörist olarak tanımlayan tespiti izledi. Artık sıra diğer ülkelere gelmişti ve dünyanın dört bir tarafından benzer yasaların haberleri gelmeye başladı.

"**Terörist tehdit karşısında batılı ülkelerin insan haklarına bazı kısıtlamalar getirecekleri de anlaşılıyor. Özel hayatın daha sıkı denetimi, geçici de olsa AİHS (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi)'nin askıya alınması, terörist sanıkların gözaltı ve tutuklanmasında savaş hukuku kurallarının uygulanması ve teröristlerin askeri mahkemelerde yargılanması, şu sırada sırasıyla Almanya, İngiltere ve ABD'de ileri aşamaya ulaşan tartışma konuları.**" (Gündüz Aktan, Radikal, 19.11.01)

Hazırlıklar ve tartışmalar hızla sonuçlandırılıyor. ABD'de jürisiz, temyizsiz, kanıtsız askeri mahkemelerde "**yargısız**

infaz" sistemi kuruldu (**Dick Cheney: "Terörizm sanıkları normal bir yargı sürecinin uygulanabileceği Amerikan vatandaşlarının sahip olduğu garanti ve tedbirleri hak etmiyor.**). CIA'e öldürme, FBI'a işkence yetkileri açıktan gündeme getirildi. Benzeri bir mahkeme, **İngiltere**'de yabancı uyruklular için hazırlandı. Bu ülkede **3 yaşındaki çocuklar** bile potansiyel suçlu olarak fişlenebilecek. **Almanya**'da ordunun iç güvenliğe müdahale etmesinin yolu açıldı. "**Dünya görüşüne göre**" gerekçesiyle dernek ve kurumların keyfi bir biçimde kapatılması kolaylaştırıldı.

Faşizmin hüküm sürdüğü **Türkiye** gibilerinde ise cendere "**yeni**" duruma ilişkin olarak daha da sıkılıyor. Bu arada ek **tedbirler** de gündeme sokulmakta. Koşulların ideal bir modeli olan "**hücre**" tipi hapisane sisteminde ısrar, toplumsal muhalefetin sindirilmesi ve kontrol altına alınması perspektifi ile sürdürülüyor. Emperyalizmin "**destekçiye yönelme**" amaçlı tüm halkı hedef alan saldırı konseptine uygun bir biçimde "**yasal**" adamlar ile sistemin payandaları artırılıyor ve güçlendiriliyor (Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral **Yaşar Büyükanıt** : **Terör bir**

insanlık suçudur. Terörü desteklemek de terör kadar insanlık suçudur. Terörist neyse, terörü destekleyen de odur.- 27.09.01-). "**Türk Ceza Kanunu ile Hapishane ve Tevkifevlerinin İdaresi Hakkında Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı** ile; "**Ölüm Oruçlarına destek suçu**" icat edilmekte, **savunma hakkına** yönelik ciddi kısıtlamalar getirilmekte, **Ölüm Orucuna zorla müdahale** meşrulaştırılmaktadır. Uygulama alanında ise komprador patron-ağa devleti; infazları, işkenceleri, baskınları, saldırıları, toplatmaları, tutuklamaları ve hapisleri emperyalist saldırı kampanyasından aldığı güçle aksatmaksızın yerine getiriyor.

Emperyalistlerin **SS** kitaları oluşturmaya başladığı, **Hitler**'in ruhunu çağırma seansları düzenlediği günümüz koşulları, zalimlerin son durağının 21. yüzyıl olacağına dair öngörümüzü kuvvetlendirmekten başka bir anlam ifade etmiyor.

Karşı-devrim cephesi kuduz gibi saldırıya geçti, zira kuduzlar en çok ışıktan korkmaktadırlar!

Devletin yıkım politikalarına karşı emekçiler 1 Aralık'ta meydanlardaydı

ANKARA

√ Kızılay Meydanı'nda toplanmayı planlayan emekçiler, valiliğin yasaklaması üzerine basın açıklamasını sendika bölge temsilcileri önünde yaptı. Sabah saatlerinde itibaren bağlı oldukları sendikalar önünde toplanmaya başlayan emekçiler, birçok koldan Kızılay'a inmeye çalışırken, polis abluka oluşturması üzerine inemedi. Bunun üzerine sendika temsilcileri önünde toplanan emekçiler, sık sık IMF ve Dünya Bankası karşıtı sloganları attı. Türk-İş'e bağlı sendikalar Sakarya Caddesinde, KESK'li emekçilerin Eğitim-Sen binası önünde toplanmasıyla, önce buralarda temsili düzeyde konuşmalar yapıldı. Ardından iki ayrı grubun da Mithatpaşa Caddesi üzerinde yeniden bir araya gelmesi kararlaştırılarak emekçiler sloganlarını haykırdı. Genel grev çağrısının burada da yinelenmesi açıklanırken, köylüler de pankartlarıyla tarım üzerinde oynanan politikaları teşhir etti. Eylem boyunca "şüpheli" olduğu gerekçesiyle 50 kişi gözaltına alındı.

Devlet bir yandan içinde bulunduğu krizin faturasını "kemer sıkma", "tasarruf tedbirleri" adı altında emekçi halka ödetmeye çalışırken bir yandan da, halkın öfkesini yatıştırmanın yollarını arıyor. Son günlerde sıkça gördüğümüz "seve seve" kampanyaları bunun son örneğini oluşturuyor. Peki ama neye "seve seve"? Kömür ve aşevleri önünde uzun kuyuklar oluşturmaya mı; alınan faizli paraların hesabını hapis cezalarıyla geçirmeye mi, özelleştirme ile işten atılmaya mı; Merivan çocuğunun gibi açlıktan ölmeye mi? Neye "seve seve" katlanalım? Seve seve maaşlarına bir gecede zam yapanlar kendi krizlerinin yükünü boşaltarak, milyonlarca işçinin işten atılmasına, binlerce işyerinin de kepenk kapatılmasına göz yumdular. 43 trilyonluk devletin faiz yükünü emekçiden çıkartarak, tasarruf tedbirleri altında IMF talimatlarını bir çırpıda yasalastırmaya çalışanlar, işçi ve memurun maaşlarına sıra gelince %10 ve 5 dilimlik bir artışı reva

görüyorlar. Bugün asgari ücretin 240 milyon, asgari geçim sınırının ise 806 milyon olarak tespit edildiği günümüzde, sadece ülkenin iç borcu bu yılın Eylül ayından itibaren 106 katrilyon liradır. Kamu kurumlarının bir bir özelleştirme-ye çalışılması ve bunun bir kurtuluş yolu olarak lanse edilmesi; Karayolları, Köy Hizmetleri, Devlet Su İşleri gibi kurumlarda çalışanların işten atılması ve bölge örgütlenmelerinin kapatılması bir çıkmazın yansıması olarak en sıcak örnekleriyle gündemimizde. İktisatçıların bile, ekonominin bir kısır döngü içinde olduğu tespitini yaptığı ülkemizde tüm olanlar gözler önünde, bir yandan da bu tablonun içinde kendine dayatılan her türlü örgütlenme, işten atmaya, düşük ücrete... vb. baskıya karşı birleşen ve 5 Kasım'da başladıkları

ihanetçi sendika ağalarının da yardımıyla adeta gemiyi rotasında götürmeyi planlayanların sayesinde birçok eylemin içi boşaltılmaya çalışıldı. Evet, rota aynı ama gemi su alıyor. Bunun karşısındaki duruşumuz ise pansuman tedbirler değil, kalıcı onarımlar olmalı.

İşçi ve emekçiler, Emek Platformu'nun sunduğu "alternatif program" çerçevesinde eylemliliklerine devam ederken,

öfkelerini doğru kanallara yönlendirerek hedefini iyi seçmelidir.

BİNLERCE İŞÇİ ALANLAR- DAYDI

Ülkenin çeşitli yerlerinde yapılan kitlesel açıklamalarla emekçiler IMF politikalarına ve 2002 bütçesine karşı tep-

İZMİR

√ İstanbul dışında katılımın en üst boyutta yaşandığı İzmir'de emekçiler öfkelerini ortaklaştırdılar. Mitinge katılmak için saat 12:30'dan itibaren Cumhuriyet Meydanı ve Alsancak'ta toplanmaya başlayan emekçiler iki koldan alana girdi. "İşçi memur el ele genel greve", "Yaşasın mücadeleimiz", "IMF defol bu memleket bizim" sloganlarının atıldığı eylem boyunca, gençler de savaş karşıtı attıkları sloganlarla emperyalist savaşı protesto etti. Tutsak yakınları ise İHD pankartı arkasında yürüyerek Ölüm Oruçları'nı gündeme taşımaya çalıştı.

yürüyüşle önce 9 Kasım'da yapılan mitingte hükümeti uyaran işçiler, Emek Platformu'nun çizdiği program doğrultusunda bu kez de 1 Aralık günü bir araya gelerek IMF ve hükümetin ekonomik politikalarına karşı seslerini birleştirdi. Her ne kadar, sarı sendikal anlayışın gölgesinde programlar hayata geçirilmeye çalışılsa da, kitlenin öfkesinin önüne geçilemedi. Bayram Meral gibi, uzlaşmacı ve

kilerini dile getirirken, yağmurlu havanın da olmasıyla katılım 9 Kasım'a oranla daha düşüktü. Katılımı en yüksek eylemler ise İzmir ve İstanbul'da gerçekleşti. Yapılan miting ve basın açıklamalarında sendika ağalarını eylemleri bitirme noktasında aceleci tutumu gözler önüne serilirken emekçilerin müdahalesi az da olsa vardı.

İstanbul'da Emek Platformu'nun dü-

MALATYA

√ Emeksiz Meydanı'nda başlayan ve yaklaşık 500 kişinin katıldığı eyleme sendikaların yanısıra siyasi partiler de katılarak destek verdi. "Kurt kuş, arı, kahrolsun IMF iktidarı", "Tütünde, pancarda kota kaldırılın" vb. sloganların atıldığı yürüyüş Kerkem Meydanı'na varılmasıyla sona erdi. Meydanda ise sendika başkanları ve il yöneticileri söz alarak Emek Platformu'nun taleplerini sıraladılar.

Bu illerin dışında ise Samsun, Adana, İzmir, Eskişehir, Sivas, Zonguldak, Bursa, Ordu, Tekirdağ, Bolu ve Çorum vb. gibi illerde de kitlesel eylemlilikler düzenlendi. Ayrıca OHAL Yasasına rağmen Tunceli, Antep, Malatya, Elazığ ve Adıyaman'da da katılım yoğun olmasa da eylemler yapıldı.

zenlediği mitingde yaklaşık 10 bin emekçi katıldı. Şişli ve Perpa yönlerinden Çağlayan Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen emekçiler, sık sık attıkları sloganlarla genel grev çağrısını yinelerken, hükümet istifaya çağrıldı. Türk İş, Hak İş, KESK, Memur Sen ve Türkiye Kamu Sen'e bağlı işçiler ve memurların yanı sıra siyasi parti, TUYAB ve devrimci basın da pankartlarıyla alandı. "Köy Hizmetleri olmazsa olmaz", "İç ve dış borçlar ödensin", "Hortumcuların mallarına el konulsun", "İş, ekmek, özgürlük" vb. pankartlarıyla son gündemler alana taşınırken, Haber İş Anadolu Yakası, Yol- İş üyesi işçiler, Belediye iş vb. sendikalar kitleselliğiyle dikkat çekti. Direnişteki Göktaş ve Aktif dağıtım işçileri de coşkularını aktardılar. Emekçiler için oldukça yoğun bir ablukanın olduğu mitingte üst arama noktaları sayıca abartılı bir şekilde konumlandırılırken, birçok pankart, sopasından çıkartılarak alana sokuldu. Hücre karşıtı sloganların pek fazla dilelendirilmediği miting boyunca, TUYAB DİSK'in kortejinde yürüyerek "Hücrelere değil emekçiye bütçe" sloganını sık sık attı.

EMEKÇİLERİN KENDİ İHTİYAÇLARINDAN DAHA BÜYÜK BİR YASA YOK

2001 yılının Mayıs ve Haziran ayları Sahte Sendika Yasası'na karşı KESK'in (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) yaptığı eylemlerle oldukça hareketli geçti. 21 Kasım'da Kadıköy'den başlayıp, 26 Mayıs'ta Ankara'da biten yürüyüşle başlayan süreç, 26 Haziran'da yasanın meclisten geçmesiyle "son" a erdi.

O dönemde de ifade ettiğimiz gibi; 98 Mart'tan bu yana meclisin gündeminde olan bu tasarıya karşı KESK'in kararlı ve ısrarcı bir mücadele programı yoktu. Günü kurtarmaya yönelik, güncel ve acil ihtiyaçlar temelinde çıkışları içeriyordu. 4 Mart'ta Kızılay'da binlerce emekçinin direnişiyle, o gün meclisin gündeminden

çektilen yasa tasarısı, üç yıl aradan sonra Haziran 2001'de Güvenpark'ta birkaç yüz kişilik bir direnişle engellenmeye çalışıldı. Bu eylemliliklerde KESK yönetiminin ciddi bir tutum sergileyememesi, eylem biçiminin her dakika meclis gündemine göre değiştirilmesi, ne yapılacak eylem komitesi dahil hiç kimsenin bilmemesi, akşam saatlerine kadar kitlenin belirsizlikler içinde bekletilmesi yaşanan zaafıydı.

Mayıs-Haziran sürecindeki eylemliliklere damgasını vuran kararsızlık, belirsizlik, kazanmaya değil, günü kurtarmaya kilitlenen eylemlilikler, KESK içinde hakim olan anlayışların yıllardır kendi çizgilerinde aslında ne kadar da "tutarlı" olduklarını göstermeye yetmektedir. Ayrıca önümüzdeki dönemin ip uçlarını da yeterince vermiş, vermektedir.

IMF ve DB direktifleri doğrultusunda, emekçilere yönelik saldırıların kesin-

tisizce sürdürüldüğü bir dönemden geçmekteyiz. İşsizlik, açlık, sendikal haklara yönelik kısıtlamalar, her türlü "güvencenin" ortadan kaldırılması, özelleştirme ve esnekleştirme on milyonlarca ezilenin sorunu. Yaşadığımız şu günlerde sorunların daha da derinleşerek ve artarak devam edeceğini göstermektedir. Bunun içindir ki; önümüzdeki dönemde hem işçi sınıfının geneli için, hem de onun bir parçası olan kamu emekçileri için zorlu günler yaklaşmaktadır. Bu süreçte "taraf" olunmadan mücadele edilmesi mümkün değildir. Ya işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını esas alan sınıf sendikacılığı anlayışı tarafında ya da sınıf mücadelesini düzen sınırları içine hapseden, emek hareketini geriletken reformist-uzlaşmacı sendikal anlayış tarafında.... Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin büyük taaruzuna karşı üçüncü bir yol yoktur.

Emekçilere yönelik kapsamlı

saldırıların yaşandığı önemli bir süreçte KESK'e bağlı şubelerin Genel Kurulları yaklaşmaktadır.

Genel Kurulların yaklaştığı bu süreçte; yasanın çıktığı 25 Haziran 2001 tarihinden bu yana KESK'in ne yaptığına bakacak olursak, yasaya uyarlanmanın teknik hazırlıkları dışında başka hiçbir şey yapmadığını görürüz. 25 Haziran'dan bu yana yürütülen bütün mücadele, başında "yasakçı" olarak tarif edilen fakat şimdilerde "eksik" olarak kabul edilen yasaya nasıl uyarlanacağımız meselesine kaymıştır. Bu uyarlanmanın doğal bir sonucudur ki; KESK'in şu an yoğunlaştığı gündem, geçen eylül ayında yapılan tüzük kongresi sonrası başlatılan üye kampanyasıdır. Gerek üye kampanyası gerekse son süreçte, yaşanan eylemliliklerde ortaya çıkan tablo, KESK'in geçmiş yıllara oranla gerilediğini göstermektedir.

“Kaybedilen mevziyi kazanma yolunda ilerliyoruz”

Hasan Sonkaya

Kartal: Deri-İş Sendikası Tuzla şubesinin Olağanüstü Genel Kongresi 18 Kasım 2001 tarihinde yapılmıştı. Kongre seçimleri sonucunda Şube Başkanlığına Hasan Sonkaya Şube Sekreterliğine ise Musa Avgüzen getirildi. Biz İşçi-Köylü gazetesi olarak şube başkanı ve şube sekreterine görevlerinde başarılar dilemek ve Tuzla’da yaşanan süreci öğrenip sizlere aktarmak için ziyaret edip röportaj yaptık.

-Dünyada yaşanan gelişmelerle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

H. Sonkaya: Emperyalistler mazlum halklar üzerine yoğun bir biçimde saldırmaktalar. Bu saldırıların nedeni emperyalistlerin içine girdikleri ekonomik ve siyasal çıkmazdır.

Emperyalistler politikalarını mazlum halkların kanı üzerinde sürdürür. Kendi saltanatlarının devamını sağlamak için mazlum halkı katleder. Filistin, Afganistan, Irak gibi ülkelerin üzerine bomba yağdırarak, bizim gibi geri kalmış ülkelere ise IMF vb. örgütleriyle ve ülkedeki işbirlikçi, satılmış para babalarıyla bizlerin kanını emmektedir. Emperyalizm var oldukça emperyalist saldırılar her zaman olacaktır.

-Türkiye’deki durum sizce nasıl?

H. Sonkaya: Ülkeyi yönetenler yönetemez durumda. Türkiye’de IMF politikaları uygulanıyor. IMF’nin verdiği krediler emperyalist ülkelere ve para babalarına gidiyor. Alman krediler bizim cebimizden çıkartılıyor. Gelecek nesiller faizler ve borçlar altında doğuyor. Var olan bu sistem çürümüşür, halkın derdine çözüm üret-

mez.

-Tuzla’da yaşanan sorunlardan bahsedermisiniz?

H. Sonkaya: 1992 yılında Kazlıçeşme deri fabrikalarının kaldırılmasıyla birlikte fabrikaların bir kısmı Çorlu, bir kısmı da Tuzla’ya taşındı. Bu bölgede, sendikal örgütlülüğün ve işçilerin bilincinin gelişmesinde DDSB (Devrimci Demokrat Sendikal Birlik)’nin ve diğer dost güçlerin katkıları Tuzla sendika mücadelesinde işçi sınıfı içerisinde sevinç ve gururla söz edilir duruma gelmişti.

Tuzla’da sendika örgütlülüğünde çadırlar kuruldu, mücadele ruhu gelişti. Burada işçiler hakların mücadele edilerek alındığını pratikte yaşadı. Mücadele edilmeden hiçbir hakkın verilmeyeceğini gördü. Asıl sorunuza gelince; 24 Aralık 2000 tarihinde Şube Genel Kurulu yapıldı. Bu süreçte şube başkanı ve sekreteri diğer listede, yönetim, denetim, disiplin ve genel merkez delegeleri bizim listemizden oluştu. Göreve gelir gelmez bizi destekleyenleri işten atmaya başladılar.

Sendikasızlaştırma saldırıları yoğunlaştı. Bizlerin zamanında bölgede örgütlülük yüzde 90’dı. Onların yönetiminde olduğu dönemde örgütlülük yüzde 50’lere düştü. 29 fabrika sendikası. Bu fabrikalarda 900 kişi sendikaya kayıtlı değil. İşçilerin sendikacılara güveni kalmamış. Fabrikalarda taşeronluk sistemi gelişmeye başlamış. İşçilerin sorunlarına sendikacılar cevap veremez hale geldiler. Bu durumda da şube yönetimi denetim kurulu, tabanın isteğiyle şubenin olağanüstü kongresine gitti.

- Deri-İş Sendikası açısından Tuzla Olağanüstü Genel Kurulunun önemi ve misyonu nedir?

H. Sonkaya: Sendikamız 18 Kasım 2001 seçimlerinde, iradeyi müca-

deleyi esas alanlara teslim etti. Sendikanın tekrar eski mücadelecisi, dayanışmacı ruhu canlanacağı gibi eski başkan ve sekretere de iyi bir ders olmuştur. Aynı zamanda günlerce Tuzla’nın mücadelecisi çizgisinde büyük emeği olan DDSB’li işçilere karşı işbirlikçi tutum içerisinde girerek bizlere çete vb. yakıştırmaları yapan EMEP, Evrensel gazetesine ve işbirlikçi çıkar çevrelerine 18 Kasım 2001 tarihinde yapılan Şube Olağanüstü kongresinde iyi bir cevap verilmiştir.

Kim der ki işçiler ve halk hesap soramaz. İşte Tuzla Deri işçileri hesap sormuştur. Sınıftan yana olanlar birlikte hareket etmek, birlikte iş yapmak için önemli bir çaba gösterdiler. Bizler dostlarımızla birlikte iş yapmayı başacağız. Ve de Tuzla’da yaşanan bu sorunları çözeceğimiz gibi tüm sınıf dostlarımızın mücadelesinde yanlarında olacağız. Sendikamıza karşı olumsuzluk geliştirenlere karşı bu Olağanüstü Kongre iyi bir ders olmuştur. Bu dönemde bizler sendikacı olarak çok laf değil, işçilerle birlikte işler yaparak Tuzladaki bu kötü gidişatın önüne geçeceğiz. Bu mücadeleye tüm sınıf dostlarımızın omuz vermesi, katkı sunması gerekiyor. İşçi sınıfı mücadelesi içerisinde yerimizi alacağız. **“Birlik Mücadele, Zafer”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”**

SINIF DOSTLARIYLA SORUNLARI ÇÖZECEĞİZ

-Tuzla’da yaşanan sorunlardan bahsedermisiniz?

Musa Avgüzen: Tuzla’daki sorunların başında, insanların işçi sınıfıyla bağdaşmayan tutum ve davranışlarından dolayı kurumun işlevsiz duruma gelmiş olması gerekiyor. Bölgede kişisel sürtüşmeler vardı. Fabrikada çalışan duyarlı temsilci ve işçileri tas-

fiye ederek kendilerine muhalif olan bütün kesimleri işten attılar. Öte yandan bu durumu fark eden patronlar da bu gıdaşattan güç aldılar.

-Yaşanan bu sorunların çözüm politikaları nelerdir?

M. Avgüzen: Biz göreve gelirken bu sorunları biliyorduk. Herşeyden önce sorunları kendi kurumumuzda tartışarak çözüm yollarını arayan yönetim biçimini oluşturduk. Sorunların çözümü işçilerle birlikte karar vermeden, bölgede bütün kesimlerle diyaloglarımızı sıcak tutarak kurumumuza karşı güvensizliği ortadan kaldırmaktan geçmektedir. Kısacası eski Kazlıçeşme geleneğine yeniden kavuşmak istiyoruz. Bana göre başarılı olmak için prensipli ve ilkeli olmak kolektif çalışmayı esas almak ve işçilere sınıf sendikal anlayışı hakim kılmak gerekiyor. Sorunlara özeleştirel yaklaşan bir sendika yönetimi neden başarılı olmasın. Biz dostlarımızla uyum içinde çalışsak özeldir Tuzla çalışanları genelde ise Türkiye işçi sınıfı kazanacak.

-Kısaca sendikaların içinde bulunduğu durumu değerlendirir misiniz?

M. Avgüzen: Türkiye’deki sendikaların içinde bulunduğu durum bizim hayal ettiğimiz sınıf sendikacılığı anlayışıyla örtüşmeyen tavır ve davranış içindedir. Sendikaların bir çoğu sisteme göbekten bağlı. Sendikalar emekten yana politika belirlemeli. Talepler hep ekonomik oluyor. Talepler ekonominin yanında demokratik ve siyasal talepleri de içermesi gerekiyor.

KESK’in mücadele performansında ki düşüşün nedeni, tek başına 4688 Sayılı yasanın yürürlüğe girmesiyle açıklanamaz. Esas neden, KESK içindeki hakim anlayışın bu yasayla kurduğu ilişki ve milat olarak görülmesidir. Bu anlayışlar her ne kadar “grev ve toplu sözleşme” hakkından söz etseler de, pratik olarak yasaya boyun eğmişlerdir. Faşist Türk Kamu-Sen sendikası başkanı Resul Akay da bu haktan sıkça bahsetmektedir. Ancak sorunun çözümü, sözün anlam kazanacağı pratiktedir. Hangi yol ve yöntemlerle bu hakkın kazanılacağına ortaya konularak, bu doğrultuda kararlı ve ısrarcı mücadele etmektedir.

KESK’in yoğunlaştığı üye kampanyası da, aynı anlayışla ele alınmaktadır. Yani “Yetki” sorununa sıkıştırılmış, grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı mücadelesinden uzak ele alış, yasaya uyumlulaşmanın bir sonucudur. Yasanın sendikal rekabeti kışkırtan özelliğinin

doğal bir sonucu, bu yasanın dayattığı kurallar çerçevesinde sürdürülmesi kaçınılmaz olarak sendikayı amaçlaştırır. Türk Kamu-Sen’in “yetki” almak için başvurduğu her türlü manevraları, yasanın çerçevesi dışına taşmayan bir üyelik kampanyasıyla etkisizleştirilemez. Bunun yolu, 12 yıldır yürütülen fiili-meşru mücadele sonucunda oluşturulan değerlerin korunmasından ve geliştirilmesinden geçmektedir.

Kapanma pahasına da olsa fiili-meşru-militan mücadele hattından, TİS ve grev hakkının kullanılmasından asla taviz verilmemelidir. Yasanın kendisi ve buna uyum çabası esas olarak bir tasfiye sürecidir. Önemli olan sendikal hareketin olumlu mirasının ve geleneğinin kararlılıkla korunmasıdır. Fiili-meşru mücadele ve örgütlenme geleneği, özellikle yasanın çıkmasıyla birlikte derinleşen geleksel sendikal yapılaşmaya gidişi durdurma gücünün en önemli dayanağıdır.

Kamu emekçileri hareketinin özgünlüğü, hiçbir yerden icazet almadan, kendi dinamikleri ve kendi iradesi üzerinden yola çıkıp, mücadelesini de bu eksen üzerinden yürütmesidir. Hiçbir yasal düzlem esas alınmadan, farklı mücadele yöntemleri hayata geçirilmiştir. Bu mücadele sonucunda birçok yasa maddesi kağıt üzerinde kalmış, kimse de bu maddeleri işletmeye cesaret edememiştir. Bugün için de yürütülecek mücadele, daha önce ortaya konulan tarzdan farklı olmamalı, hatta eskiyi aşan bir nitelikte olmalıdır. En son aşama (yasanın çıkması) reformist önderlikle birlikte düşünüldüğünde, bu hareketi içten içe tüketecek, fiili-meşru mücadele hattından kopartacak önemli tehlikeleri bağrında taşımaktadır. Kısa süreçte yaşanan pratikler, somut biçimlerde kendini açığa vurmuştur.

Unutmayalım ki; emekçilerin kendi ihtiyaçlarından daha büyük bir yasa yoktur ve varolan yasalar bu ihtiya-

ca cevap vermiyorsa bu emekçilerin değil, yasaların sorunudur. Kamu emekçileri, yakında başlayacak olan Şube Genel Kurullarına bu perspektifle hazırlanmalı, fiili-meşru mücadele hattı üzerine ve grev-toplu sözleşme hakkını yasaklara rağmen kullanan hatta inşa edilen KESK’i ve onun kadrolarını, mevcut yasanın dayattığı sınırlara hapseden anlayışlara karşı her türlü platformda (genel kurul öncesi yapılan üye toplantıları, delege seçimleri, temsilciler toplantısı vb) ısrarla mücadele etmelidir. Kamu emekçileri hareketinin geldiği bu süreç, devrimci emekçilere önemli görevler yüklemektedir. Bugün sınıfın ihtiyaçlarını karşılayacak politikaları oluşturma ve uygulama; dolayısıyla devletin ve egemenlerin dayatmasına, yasaya uyum mantığına, teslimiyete, tasfiyeciliğe ve bürokratizme karşı mücadele vazgeçilmez önemdedir.

Musa Avgüzen

Trakya köylüsü üretmekte zorlanıyor

Emperyalistlerin kendilerine yeni pazarlar açmak için dayattığı IMF ve DB politikalarını harfiyen uygulayan patron-ağa devleti ülkemizin her yerinde köylüyü üretmez hale getirmeye devam ediyor. Özellikle Fransa, ABD, Almanya gibi ülkelerin ürettikleri ürün fazlası stoklarını ülkemize maliyetinin de altında satması kendi üreticimizin ürününü satamamasına neden oluyor. Emperyalist ülkeler kendi üreticilerine koruyucu yasalar çıkarırken bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde üreticiyi koruyan hiçbir yasa çıkarılmıyor ve özellikle son yıllarda üreticinin ürettiği ürünün maliyetinin de altında alınması tarımın tasfiyesine neden oluyor. Ülkemizin dört bir yanında olduğu gibi Trakya Bölgesi de bu politikalarla kendine düşen payı alıyor. Toprağın verimliliği ile bilinen bu bölgeden konuştuğumuz bir köylü; Bu sene buğdayı verilen taban fiyatının bile altında, 140 bin liradan sattığını belirterek sözlerine şöyle devam etti: "Zaten düşük olan fiyatlara bir de bu sene kuraklık ve süne zararlısı eklendi, kuraklık ürünü azaltdı. Süne ise kalitesini düşürdü. Geçmiş yıllarda süne mücadelesini devlet kendisi yapardı bu sene ne mücadelesini yaptı ne de böyle bir soruna karşı bizi uyardı, biz de bu nedenle önlem alamadık. Buğdayımız hayvan yemi olacak kalitede idi ve masraflarımızı bile karşılayamadık. Üstelik bu sene ekeceğimiz buğday tohumluğunun kilosunu 400-500 bin liradan alabildik. 1 dönüm buğday yetiştirebilmek için tohum, gübre, ilaç, mazot tüm masraflar 150 dolar tutuyor. Biz zaten bu kadar kazanamıyoruz. Eylül ayında bir çuval un 15-16 milyon lira iken şu anda 20-25 milyon oldu. Buğday fiyatıyla arasındaki farka bakılınca paraların büyük bir kısmının aracılardan ve un fabrikası sahiplerinin cebine girdiği görülüyor."

Ay çiçeği yetiştiren bir köylü ise; uygulanan politikaların büyük toprak sahiplerine yaradığını anlatarak, şöyle konuşuyor: "Bu sene çiçek alım-

larına 280 bin liradan başladı, ben 290-350 bin lira arasındaki fiyatlarda sattıktan sonra 400 bin liraya çıktı. Hemen hemen herkes elindeki çiçeği sattı, daha sonra fiyat 600 bin liraya çıktı. Bu durum sadece büyük toprak sahiplerine yaradı. Çünkü onların depoları var, borçları yok ellerindeki ürünü istedikleri kadar tutabiliyor ve en uygun zamanda satabiliyorlar, bizim gibi hasattan hemen sonra değil. Mesela benim bu olaydan

dığımız mahsulle ödüyoruz. Daha sonra hemen yine borçlanmaya başlıyoruz, ancak yılda iki ay borçsuz kalıyoruz. **Ama son iki-üç yıldır borçlarımızı ödeyemediği için traktörünü, hayvanını, toprağını satan köylülerin sayısına hergün yenileri ekleniyor.** En yakınımızda komşumuz Yunanistan, çiftçisine dönüm başı 50 dolar sübvansiyon veriyor. Bize dönüm başı on milyon verecekler onun da akıbeti belli değil. **Yapılan**

pek çoğunda okul yok. Çocuklarımız ve civar yirmi köyün çocuğu ya İncecik beldesine ya da Tekirdağ'a gidiyor. Bu da bizim için fazladan masraf oluyor. Köyümüzde sağlık personeli veya herhangi bir sorunda şehre gitmek zorunda kalıyoruz" diyor.

Trakya köylülerinden dinlediklerimiz işte bunlar.

Örneğin Almanya ve Fransa kilosunu 60 sent'e malet-

ucuz diye üretim bitirilmeye çalışılıyor.

Elma üretimi hızla artan Çin, elma suyu fiyatlarını sürekli aşağı çekiyor. Batılı ülkeler Çin'in rekabetiyle başedemez hale geliyorlar. Ama elma üretiminden vazgeçmiyorlar. Çin'e karşı direnmek için elma üreticisine verdikleri desteği arttırıyorlar. Bir tarım ürününün dünya piyasalarından ucuz temin edilmesi halinde, üretiminden vazgeçilmesi akılcı ve bilimsel bir yöntem olsaydı, son iki sene içinde ABD ve Fransa'daki tüm elma bahçelerinin sökülmesi gerekirdi.

Un ihtiyacını Fransa'dan karşılayan Mısır'a ve Fas'a 1986'da ABD kendi ülkesinden buğday ve un ithal etmesi için sıfır faizli yirmi yıl ödemesi kredi açtı. Amaç Fransa'nın elinden Fas ve Mısır pazarını kapmaktı. Bu kadar acımasız ve amansız rekabetin olduğu dünya piyasalarındaki fiyatların gerçek maliyetlere göre belirlendiği söylene-

mez. Bugün dünyanın neresinde olursa olsun bitkisel üretimde girdi olarak aynı tohum, aynı gübre, aynı alet ekipman hatta aynı teknolojiyi kullanmak mümkün. (Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler bu konuda da eşit koşullarda değildir) Ama dünyanın her yerine aynı miktarda yağmur yağdırılmaz, aynı miktarda güneş ışığı gönderilemez. Bu mümkün olmadığından birim alandan alınan ürün miktarı da her yerde farklıdır. Bu farklar ülke değil bölge, hatta iki tarlada bile birbirinden farklıdır. Bundan dolayı ki tarımda sorunlar ve çözümler gibi fiyatlar da yereldir. Yani dünya fiyatları diye bir kavram yoktur bu fiyat ancak ithalat ve ihracatta ortaya çıkar. Bu ülkeler kendi çiftçisinin ürününe dünya fiyatlarını baz alarak değer biçmemektedirler.

"Tarım ürünleri dünya piyasalarında ucuz, bizim çiftçimiz pahalıya mal ediyor" demek yanlıştır.

Tarımsal üretimi, sadece bugün için değil, gelecek nesillerin gıda güvenliği içinde sürdürmek zorundayız.

Hemen hemen herkes elindeki çiçeği sattı, daha sonra fiyat 600 bin liraya çıktı. Bu durum sadece büyük toprak sahiplerine yaradı. Çünkü onların depoları var, borçları yok ellerindeki ürünü istedikleri kadar tutabiliyor ve en uygun zamanda satabiliyorlar, bizim gibi hasattan hemen sonra değil

zararım 5 milyar liradır."

Karpuz yetiştiren bir köylü ise; "geçen sene karpuzumuz yok pahasına gitti, ürün iyi idi yüzümüzü güldürecek dedik. Dönümüne 400 milyon alırdık 100 milyona ancak verebildik, parayı yine aracılardan kazandı. Hayvancılık konusunda da dertliyiz. Et ve süt fiyatları bizden çıkarken çok düşük. Mesela sütümüzü SEK'e litresi 200 bin liradan veriyoruz onun da parasını bir-bir buçuk ayda alabiliyoruz ama bizden alanlar 200 gram sütü 200-300 bin liraya satıyorlar. Türkiye'de beş tane süt işleyen büyük patron var, fiyatları onlar belirliyor, parayı da onlar kazanıyor" diyor.

Bir başka köylü ise; "Devlet herşeyden vergi alıyor, biz çiftçiler olarak onsekiz kalem vergi veriyoruz. Gübre, ilaç, sattıklarımız... Hatta kendi yetiştirdiğimiz tohumluğa bile vergi veriyoruz. Tohum kredi kooperatifinden kredi olarak tohum, ilaç, gübre alıyoruz, borcumuzu daha sonra çıkar-

bütçe de yok üstelik. Yunan üreticisi birim alandan bizden daha fazla ürün alıyor. **Bizi bu koşullarda Avrupa çiftçisiyle yarışa sokuyorlar bu koşullarda nasıl yarışalım**" diyor.

Otmanlı köyünden bir çiftçi ise devletin köylere hiçbir yatırım yapmadığını vurgularak ben kendimi bildim bileli DSİ köyümüze sulama için bir baraj yapacak, projesi yapılmış hatta projeye göre inşaat aşamasında ve su tutulmaya başlanmış ancak ortada baraj falan yok. Arazilerimizin sulanması ürünlerimizin verimini arttıracaktı ve daha çok kazandıracak çeşitler yetiştirmemize olanak verecekti. Ama bizi kuru tarıma mahkum ediyorlar. Köyümüzün kanalizasyon sistemi yok bunun için Tekirdağ'lı olan Çevre Bakanı **Fevzi Aytakin**'i Ankara'da ziyaret ettik. Ama Tekirdağ'a çok fazla yardım ve hizmet ettiği gerekçesiyle bizi elimiz boş geri çevirdi. Köyümüz ve çevre köylerin

tikleri şekeri kendi ülkelerinde 110-120 sente satarken tüketim fazlasını 30 sent'e ihraç ediyorlar. (Bu diğer ürünler için de geçerlidir.) 30 sent'e şeker almak varken 60 sent'e üretmenin nedenleri nelerdir? **Birincisi;** Fransa kendi kaynaklarını, yani arazisini kullanıyor. **İkincisi;** çiftçisine ve şeker sanayinde çalışanlara istihdam sağlıyor. **Üçüncüsü de;** halkın şekerini makul bir fiyattan tüketmesi için tedbir almış oluyor. Çünkü kendisi şeker üretmeyip de ihtiyacını dünya piyasalarından karşılamaya kalktığı zaman, dünya fiyatlarının yerinde durmayacağını çok iyi biliyor. Ayrıca, istediği miktardaki şekeri her zaman dünya piyasalarından bulacağına dair bir garanti de yok. Bu gerçek bütün tarım ürünleri için geçerlidir. Onun için bu ülkeler dünya fiyatları ucuz diye tarım ürünleri üretiminden vazgeçmemektedir. Tam tersine üretimlerini artırmanın yollarını arıyorlar. Bizde ise dışarıdan almak daha

Üretici yeni saldırılarla yüzyüze

Samsun: Hükümet bir yandan IMF'nin talimatları ile tarımı tasfiyenin adımlarını hızlandırırken bir yandan da üreticilerin tepkisini üzerine çekmemek için göstermelik açıklamalar, toplantılar yapıyor. **22 Kasım 2001** tarihinde toplanan Bakanlar Kurulu toplantısının gündem maddelerinden biri de tarım sektörünün içinde bulunduğu durumdu. Tam da tütün yasasının virgülünün bile değiştirilmeden tekrar onaylandığı böyle bir süreçte bu toplantıda tavukçuluk sektörünün sorunları konuşularak, tarımın içinde bulunduğu genel durum ve tasfiye süreci sadece başlıkla sınırlı kaldı. Tarımı bizzat imha edenlerden de başka bir beklentimiz de olamazdı zaten.

Hazırlanan 2002 yılı bütçesinin üreticiler açısından da tam bir yıkım ve sefalet bütçesi olduğu itirafı devletin yetkili ağızlarından bile düşmezken bu saldırılar hala devam ediyor. Tasarruf paketi adı altında yeni saldırılara hazırlanan hükümet pamuk, zeytinyağı, ayçiçeği gibi ürünleri kapsam dışına çıkararak sadece soya fasulyesi ve kanolaya prim ödeme kararı aldı. Yani üretici bu yıl teslim ettiği pamuk, zeytinyağı ve ayçiçeğine karşılık, gelecek yıl alması gereken primi alamayacak. Ege Çiftçiler Derneği'nin yaptığı araştırmaya göre ABD'deki pamuk üreticileri kilo başına 90 sent, Yunanistan'dakiler 21 sent prim alıyor. Türkiye'de bunun 9 sent olduğunu düşünürsek hazineye maliyeti 180 milyon dolar oluyor. Destekleme alımları ve primlerin üreticiler için hayati öneme sahip olduğunu da düşünürsek bu kararın ne denli önemli olduğunu anlayabiliriz.

Bergama köylüsüne yine dava açıldı

İzmir: Yıllardır siyanürlü altın çıkartılmasına karşı mücadele yürüten Bergama köylüsüne yönelik saldırılar devam ediyor. Siyanüre karşı oldukları için dayak yiyen, ajanlıkla suçlanan, haklarında birçok dava açılan köylülere şimdi de 2000 Mayıs ayında Nomandy (Eurogold) şirketinin siyanürlü altın çıkarmasını protesto ederek İzmir Çanakkale Karayolunu kapattıkları için dava açıldı. Bergama Cumhuriyet Savcılığı tarafından açılan davada 133 köylü 2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefetle suçlanıyor.

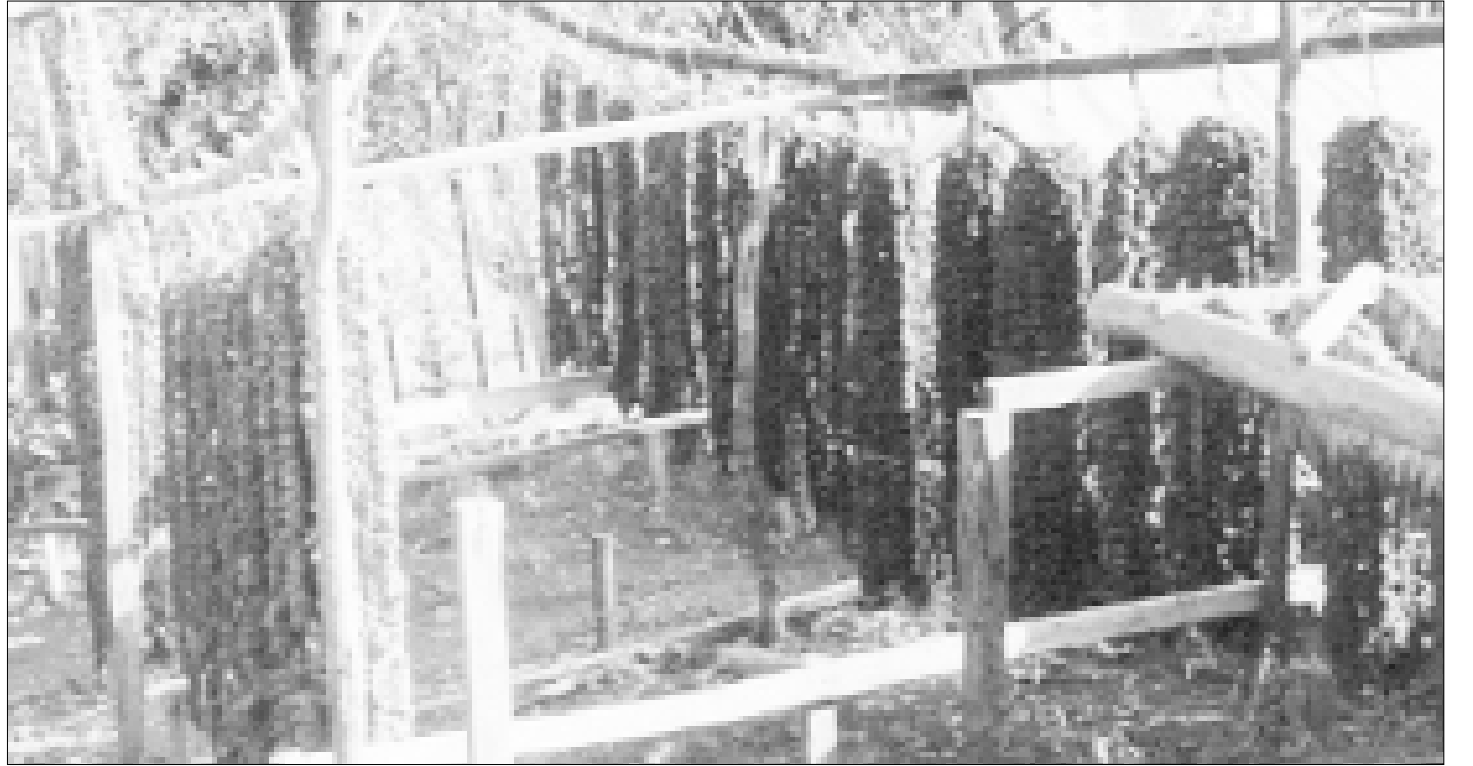
Tütün üreticisine son darbe; Tütün Yasası aynen kabul edildi

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in üreticilerini tepkisini örtbas edebilmek için veto ettiği tütün yasası virgülüne dahi dokunulmadan plan ve bütçe komisyonundan geçirildi.

Samsun: Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in göstermelik olarak "Tütün üretimini yok edici ve sigara pazarını tümüyle dış alıma dayandırıcı sonuçlar doğuracağı, TEKEL'in elindeki fabrika ve işletmelerin gerçek değerlerinin çok altında satılacağı tehlikelerine" işaret ederek veto ettiği tütün yasası **22 Kasım 2001** tarihinde tekrar meclis gündeminde tartışıldı. TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda şimşek hızıyla görüşülerek, hiçbir değişiklik yapılmadan aynen yasalaştırılan tütün ya-

tütün bu politikalarla altı yıl sonra Türkiye için bir hayal olacak. Yasanın tüm maddeleri üreticiye başlı başına bir saldırı durumunda iken sigara tekellerine ve onların ülkemizdeki işbirlikçileri olan Sabancı vb.nin çıkarları gözönüne alınarak düzenlediği her bir maddesinden anlaşılıyor. Yasanın ilk olarak mecliste görüşüldüğü ve üreticilerin haklı tepkilerinden dolayı veto bahanesi ile sürecin uzatılarak üreticilerin tepkileri biraz dindirildikten sonra şimdi hiçbir değişiklik yapılmama-

lerin dışında ekim yapıldığı zaman 3 aydan 3 yıla kadar ceza öngören yasada "2000 ve 2001 yılı ürünleri için isimleri yazılı ve tütün tarımı serbest olan ilçeler dışında kalan yerler ile bu ilçelerin tespit edilmiş ve kesinleşmiş tütün üretim alanları dışında kalan yerlerde tütün fideleri veya dikilen tütünler sökülüp yok edilir" deniyor. Burada açıkça söylenmek istenen şudur; Sigara tekellerinin çıkarları ön plana alınarak çıkarılan ve tütün üreticisinin ölüm fermanı olan tütün yasası çı-

sası ile hükümet ölüm fermanının altına imzasını atmış oldu. Ahmet Necdet Sezer'in göstermelik veto girişimi ise boş bir rol oynamaktan ileriye gidemedi. Baştan beri Ziraat Odaları, Mühendis Odaları ve üreticilerin yoğun tepkisini alan yasa başta **Philip Morris** olmak üzere uluslararası haydutlara yeni ve iştah açıcı pazarlar sunma amacını taşıyor. Yasanın üzerinde hiçbir değişiklik yapılmadan şu anki kabul edilmiş haliyle yaratacağı en önemli sorun en fazla altı yıl içinde tütün üretimini sıfır noktasına getirmek olacak. Yasanın yürürlüğe girdiği tarihten itibaren her yıl üretimi biraz daha azaltılacak olan

arak kabul edilmesi hükümetin üretici düşmanı yüzünü gün ışığına çıkarmaktadır. Yasa ayrıca tütün üreticilerini olduğu kadar TEKEL çalışanlarını da tehdit ediyor. TEKEL kamu iktisadi kuruluşu olmaktan çıkarılarak devlet kuruluşu haline getiriliyor. Özelleştirmeden tutun da destekleme alımlarının kaldırılmasına kadar uzanan saldırıları kapsayan yasada "**2002 ve müteakip yıllar tütün üretimi için destekleme alımı yapılmaz**" denilerek devletin amacının IMF'nin gönlünü hoş tutmak olduğu ortaya konuyor.

Tütün üretiminde belli bölgeleri belirleyen ve bu bölge-

karılacak ve bu yasaya rağmen tütün ekimine devam edilen yerlerde üreticinin alınteri, emeği hiçe sayılarak ürün yokedilecek. Devletin kime dost kime düşman olduğunu apaçık ortaya koyan bu yasa yine ziraat odalarının ve üreticilerin tepkisi ile karşılandı.

Gelen eleştiriler üzerine bu eleştirileri savuşturmak için görevlendirilen Plan ve Bütçe Komisyonu Başkanı DSP'li Mehmet Şahin'de eleştiriler karşısında "Haklısınız not ederim. Ama değişiklik yapamayız" diyerek kendilerinin aslında birer kukla olduğunu, son sözün IMF'nin olduğunu ortaya koydu.

Tecrit ve izolasyona karşı sessiz oturma eylemi

23 Kasım 2001'de İHD İstanbul Şubesi önünde tecrit ve izolasyona karşı "sesiz oturma eylemi" yapıldı. Eylemde İHD adına konuşan Eren Keskin, 1 yıldır tecrit ve izolasyonun devam ettiğini belirterek bu sorun sürdükçe kendilerinin de burada oturarak protesto etmeye devam edeceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak çalışmaları ve okurlarına gözaltı

Kızıl Bayrak Kartal Büro çalışanı **Himmet Ekinci** ile gazete okuru **Bertan Koyuncu** 23 Kasım 2001'de saat 13:30'da Bostancı civarında gözaltına alındılar. Resmi polisler tarafından gözaltına alındıkları görgü tanıkları tarafından görülmesine rağmen, polis tarafından gözaltında oldukları kabul edilmedi.

Gözaltına alınanlar, 26 Kasım 2001'de DGM'ye çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak gazetesi tarafından yapılan yazılı açıklamada; Kamuoyunda tırmandırılan resmi teröre karşı duyarlı olma, karşı çıkma ve devrimcileri sahiplenme çağrısı yapıldı.

Hekimlere F tipi dava

1 yılı aşkındır süren ÖO direnişinde, direnişçilere zorla tıbbi müdahale girişimine karşı çıkan hekimlere 27 Kasım 2001 tarihinde Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesinde intihara ikna etmekten dava açıldı.

3-10 yıl arası hapis istenilen hekimler davayı kendilerine hakaret olarak nitelendirdiler.

Dönse de zulmün çarkları kanla, hep haykırıldı: "Kanla yazılan tarih silinmez"

Tarih 19 Aralık 2000. Yer Bayrampaşa... Yer Ümraniye... Yer Ulucanlar... Yer Türkiye'nin 21 hapisanesi. Binlerce tutuk, devletin "şefkatli eliyle" uyandı o gün sabaha karşı. Silah sesleri, bombalar, iş makineleri... Eğitilmiş binlerce askeri birim... Kasklı, kalkanlı, savaş için gerekli tüm teçhizatla donatılmış binlerce özel tim. Ne savaşa çıkmıştı TC, ne de bir ülkeyi işgale... Denetimi ve kontrolü altındaki 21 hapisaneyi "yeniden ele geçirmeye." Her bir hapisane kuşatılmış, ele geçirilmeye çalışılan bir kale sanki...

Büyük bir çarpışmaydı o gün yaşananlar. Onca askeri donanıma rağmen burjuvazi kaybetmeye mahkumdu... Hem de çarpışmanın başladığı o ilk andan itibaren. Proletarya ve burjuvazinin kıyasıya sürdürdüğü savaşım böylesine açık ve yalın yaşanıyor bir kez daha... Bu uzun ve bir o kadar da zorlu ve kanlı olan çarpışmada kazanan devrimci ve komünist irade oldu.

Çünkü o gücünü haklılığına ve meşruluğuna olan inançtan alıyordu. Çünkü o irade, kazanmaya mahkum edilmişti. Çünkü o irade biliyordu ki, ölümün çengeline asılı kalmasını bilmeyenler yaşamın çengeline de asılı kalamazlardı. Çünkü o irade biliyordu ki, tarihin o kesitinde yaşanan çatışma; meclisin önünde kendini asan simitçi çocuğun, Afganistan'da bombalanan halkın, hakkını alamayan işçinin, ürünü elinde kalan köylünün, ekmek kuyruklarında soğuktan donan halkın, yurdundan zorla göç ettirilen Kürt halkının ve geleceği karartılan gençliğin çatışmasıydı. Bu büyük güç ve bu gücün öncüleri geçmişte kazanmıştı... Gelecekte de kazanacaklardı. Tıpkı 19 Aralık günü kazandıkları gibi.

Haydari Kampının o görkemli halayı devam ettirilmişti. Ulucanlar'da. Şehitlerle yanyana, silah tarrakaları altında, dilde enternasyonal... 19 Aralık'da daha da büyüdü halay. Artık sadece Ankara'nın gö-

beğinde değil Türkiye'nin 21 hapisanesinde çekiliyordu o görkemli halay. Yine bombalar, yine silah tarrakaları, yine şehitler ve dilde sloganlarla... Büyük bir tarih yazılmıştı o gün. Dünyada ve ülkemizde ilk defa yaşanan bu kanlı operasyonda hedef devrimci ve komünist tutsakları imha etmek. İmha edemediklerini F tipi zindanlara sokmak. Tutsaklar için de hedef netti: **Teslim olmayıp ölümüne direnmek...** Ve her anını iliklerine kadar yaşayarak, bedeller ödeyerek direndi tutsaklar.

"Ve ısınan alevlenen Nazi Almanya'sının insan yakan fırınları değildi. Aylarca yüreğimizden silinmeyen insan etinin yanık kokuları, okunan romanlardan değildi. Yaşanılan gerçeklerdi... Saat 05:00... Çatılardan, koğuş mazgallarından, havalandırma duvarlarından yayılım ateşi açarak, sis, gaz, sinir ve daha birçok bomba çeşidiyle saldırdılar." Ve Bayrampaşa Hapishanesi'nde devletin "şefkatli elinden" 12 dev-

19 Aralık gecesi saat 05:00'de gecenin sessizliğini yaran sadece silah sesleri, gaz bombalarının ve yangınların o karanlık dumanları değildi. O karanlığın içinden kararlılığın, direngenliğin ve kazanmanın sesi de yükseliyordu. Bu ses kimi zaman sloganlardı...

an halaya başladık. 96 Ölüm Orucu şehidi Ayçe İdil için düzenlenen mitralyözle çektiğimiz halayımızı. Çatıdaki özel tim, halayımızı parçalamak için gaz bombaları, kurşun ve taşlarla saldırıyordu. Buna rağmen bitiremeyince itfaiye hortumuyla üzerimize tuttıkları tazyikli suyla bizi dağıttılar. Bu işkencenin ardından koğuş kapılarını kırarak, taciz amaçlı ateş ederek etrafımızı sardılar. Aynı çaresizlik ve acizlikle yine 'teslim olun' dediler. Yanıtımız daha öncekiler gibiydi. Ölür ama teslim olmayız. Bu yanıtın sonra saldırarak, tartaklayarak, döverek hapishaneden çıkardılar..."

Ümraniye Hapishanesi: 5 devrimci tutsağın katledildiği bu hapishanede, düşmana karşı dört gün boyu direnilerek yazıldı o görkemli tarih. Her anında büyük bir direnişe tanıklık etti tutsaklar. "19.12.2000 tarihinde 05:00 civarında yoğun tarama ve asker sesleri ile uyandık. Basına yansıtıldığı gibi elimizde ne kalesnikof ne de saydıkları bilimum silahlar vardı... Hiçbir uyarı yapılmadan, çatılara konumlanan kar maskeli özel tim, asker, jandarma çatıları ve koğuş duvarlarını delerek yoğun gaz bombaları atarak koğuşlarımızı taradılar. Dört gün boyunca saldırılarını yoğunlaştırarak devam ettirdiler. Ve atılan gazların etkisiyle birçoğumuz boğulma tehlikesi yaşadık. Bu yaşadıklarımız bize Nazi kamplarında yaşanan vahşeti gaz odalarını hatırlatıyordu. Ahmet İbili askerlerin arasında kaldı ve açılan çapraz ateş sonunda vuruldu. Vurulunca da 'asla teslim olmam' diyerek kendini ateşe verdi."

"Bizler delinen duvarlardan atılan gazların etkisiyle yarı baygın durumda iken içeri giren asker, özel tim tarafından dövülerek infaz havalandırmasına götürüldük. Sürekli psikolojik baskı ve hakaretlere maruz kaldık. Dayatılan tüm onursuzluklara karşı devrimci irademizin direnme ve kazanma ruhuyla karşı durduk ve direndik..."

19 Aralık gecesi saat 05:00'de gecenin sessizliğini yaran sadece silah sesleri, gaz

rimci tutsağın kanı damlamıştı. "Bir yandan mazgallar deliniyor, parçalanıyor, diğer yandan bomba ve kurşun sesleri geliyordu. Camlara yaklaşıp, nefes almamızı engellemek için koğuşu tarıyorlardı... Kısa bir süre sonra koğuşun tavanını delmeye başladılar. Küfürlerle bizi taciz edip, diğer yandan da üzerimize gaz bombaları atıyorlardı. Tavanın her yanı delik deşik olmuştu. 'Hepinizi öldüreceğiz' diyorlardı. Koğuşa yangın bombaları atıldı. Yangın aniden bütün koğuşa yayıldı. Ranzalar, eşyalar birden yanmaya başladı. İçerisi fırın gibiydi. Saçlarımız tutuşmaya başlamıştı. Ve 6 arkadaşımız yandı. Sonra havalandırmaya çıktık. Yanan yaralı arkadaşların üzerinde elbise olmamasına rağmen açık yaralarına tazyikli su sıkıldı. Tam iki saat boyunca sürdü bu işkence. Ve bağıyorlardı. 'Teslim olun' diye. Bombalar ayaklarımızın altında, sırtımızda patlıyordu. Havalandırmada toplandığımız o

19 Aralık katliamında 6 kadın tutsağın yakılarak katledildiği Bayrampaşa Hapishanesi'nde yaşanan vahşetin görüntüsü

bombalarının ve yangınların o karanlık dumanları değildi. O **karanlığın içinden kararlılığın, direngenliğin ve kazanmanın sesi de yükseliyordu.** Bu ses kimi zaman sloganlardı, kimi zaman marşlardı, kimi zaman ise eriyen bedenlerden havaya dağılan yankı, et kokularıydı. Binlerce devrimci ve komünist tutsak tek bir şeye kilitlenmişti o gün; Direnmek... Yaşamak için direnmek... Yaşamak için ölmek...

cesaretin, direnmenin ve teslim olmanın, yaşamının ve ölmenin, umudun ve umutsuzluğun iç içe geçtiği bu görkemli direniş **Çanakkale Hapishanesi'**nde 3 gün boyu devam etti. "Gaz bombalarından göz gözü görmüyordu. Sıkılan köpükler insan boyunu aşmış ve birçoğumuz boğulma tehlikesi yaşıyorduk. Üç gün boyunca silah sesleri hiç durmadı. Hedef gözetilerek ateş ediliyor ve yoğun gaz bombaları atılı-

lediğimizden daha az sayı çıktı" açıklamasını yaparak katliamdaki imha hedeflerini çok net ifade etmişlerdir. Ve bu katliamda biçimde farklılıklar olsa da 21 hapishanede aynı vahşetle saldırıldı, aynı direnişle karşılandı.

Katliamın hemen ertesinde sahibinin sesi burjuva medya büyük zafer naralarıyla yazdı katliamı. "Yıllardır girilmeyen hapishanelere" 28 tutsağın kanı akıtılarak girilmişti. "Denetim dışı" hapishaneler artık denetlenebilir durumdaydı. Katliamın zeminini hazırlayan medya, katliamdan sonra görevini devam ettirerek şaşakçılık pozisyonu almıştı. Yıllardan beridir kitlelerin gözünde "girilemeyen, denetlenemeyen" korkulu yerler olarak gösterilen hapishaneler artık "**fethedilmişti**".

Katliamdan ağır yaralı olarak kurtulan tutsaklar F tipi zindanlara yine işkencelerle götürüldü. Katliam bitiminde coplarla, kalas ve dipçiklerle dövülen tutsaklar, bilekleri kopartılırcasına takılan kelepçelerle, saatlerce ringlerde bekletilerek, götürüldükleri

F tiplerinde çıplak soyulup ararak, copla tecavüz edilerek, deriler yüzercesine yapılan saç, sakal traşlarıyla "çiçek bile yetiştirilecek" olan soğuk hücrelere kapatılarak; devlet "yıllardır hakim olamadığı hapishanelere artık hakim..." Ancak hakim olamadığı bir gerçek vardı ki o da tutsakların beyinleriydi. Tecrite ve izolasyona, kimlik-sizleştirme ve kişiliksizleştirme, inançlarından ve değerlerinden soyundurma saldırısına karşı bir yılı aşkın süredir devam eden şanlı Ölüm Orucu direnişi bu gerçekliğin en yalın ve en somut ifadesidir. Bu görkemli direnişte şehit düşen her bir savaşı hem büyük bir tarihi direnişi yaratırken, hem de bir kahramanlık destanı yazdı. Bu bağlamda Nergiz ve Muharrem yoldaşların yarattıkları direniş, feda ruhu, kitlelere güven, partiye güven bilincinden öğrenerek yürüyeceğiz.

Ve sonuç yerine "*Onlara ilk gıdalarını veren, yürümesini öğreten, yılmak bilmeyen kitlelerdi; sınıf mücadelesi düşüncelerini şekillendirdi ve toplumsal örgütlenmenin başlıca ve en yüksek biçimi olan parti, onları Marksizm-Leninizm-Maoizm rehber düşünce ile silahlandırarak, siyasi bilinçlerini yükseltti. Halkın gerilla ordusu içerisinde örgütleyerek savaşı ruhlarına güç kattı ve yoksul köylü kitleleri ile kaynaştırarak bedenlerini ve ruhlarını halk savaşının sönmeyen ocağında çelikleştirdi. Savaş esiri olduklarında asla dize gelmediler, tersine, savaşmada seferber etmede ve üretmede sebat ettiler ve zorlu çarpışmalarla eskimiş ve çürümüş Peru devletinin köhne zindanlarını savaşın parıldayan siperlerine dönüştürdüler...*"

(Gonzalo)

Çünkü onlar o büyük çarpışmada ölümle yüzleştikleri her anda şunu söylüyorlardı;

**"Umudun öyküsünü yazmak bize düştü,
Bize düştü
Sunmak hayata ömrün baharını,
Acıları tas tas içmek
Kan tükürmek ihanete,
Direnci resmetmek bize düştü.
Gözyaşsız ağlamak genç ölümlere
Yetim şafaklara kardeş olmak,
Alayla gülümsemek karanlıklara,
Özgürlüğü fethetmek bize düştü
Hasret vurgunuyla yanmak,
Vedalaşmadan yürümek sonsuzluğa
Geleceğe köprü olmak bize düştü
Tarih payıdır kaçınılmas
Vurun kanatlarınızı dostlarımız."**

Katliam ve direnişin, korkunun ve

yordu. Özel timin koğuş duvarlarını ve çatıları delerek girmeye çalıştığı her koğuştan çıkılarak, hapishanenin her köşesinde dişe diş çarpışıldı. Düşman saldırdıkça ve teslim almayı başaramadıkça ara veriyor, bir süre sonra yeniden başlıyordu. Ama her seferinde uğradığı hüsrani görerek, yaşayarak saldırıyordu. Onca donanım ve güce rağmen devlet bir avuç tutsağı teslim almayı başaramamıştı. Ve bu anlamda yenilmişti."

Bir yıldır her türlü hazırlığı yapılan bu kanlı katliamda 83-85 asker ve bu sayıdan daha fazla polis ve binlerce mermi, 20 bin bomba, kimyasal gazlar ve iş makineleri kullanıldı. Ve sonuç: **28 devrimci tutsak şehit düştü.** Eli kanlı İçişleri Bakanı Tantan ve Adalet Bakanı Türk katliamın ertesinde "Bek-

İşkenceci polislerin avukatları Cezaevleri İzleme Kurulu'nda

H. Merkezi: Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan ve "F tipi cezaevlerinde insan hakları ihlallerini izleyerek rapor edecek" denilerek kamuoyuna çok demokratik bir hareket olarak lanse edilen "Cezaevleri İzleme Kurulları" bileşimi ve görevleri ile tartışma konusu olmaya devam ediyor. F tipi hapishanelerde "sivil denetimi" sağlayacağı iddia edilen Cezaevi İzleme Kurulları'nın mevcut bileşimi ile neye hizmet edeceği merak konusu. Yasayı kamuoyuna deklare ederken kurulların tarafsız ve çevresinde güvenilir kişilerden oluşması bir zorunluluk olarak getirilirken bu bile uygulanmadı.

Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelgenin ardından Manisa Adalet Komisyonu üyeleri Baro'ya başvurarak kurulda görev alacak bir isim listesini öneri olarak sundu. Sunulan isimler hapishanelerle ilgili çalışmalarda bulunan Manisa Barosu Genel Sekreteri **Bayram Nisket** ve Disiplin Kurulu Başkanı **Semih Altay** gibi isimlerdi. Ancak Adalet Bakanlığı bu noktada da yasanın kendi maddelerine bile uymayarak hukuk tarihine geçecek bir uygulamaya imza attı. İzleme Kurulu'nun Başkanlığına Manisa davasının görüldüğü mahkemenin başkanı olan ve polisler lehine verdiği kararlarla ünlenen Mehmet Yılmaz getirilirken; yine Manisa davasında polisleri savunan avukatlardan Emin Uz ve Halit Moraloğlu da kurulun üyeleri arasında yer alıyor. Kurulun diğer üyeleri de Celal Bayar Üniversitesi öğretim üyesi **Doç. Dr. Talat Tavlı**; aynı üniversitenin Tarih bölümünden **Mehmet Çelik** ve Ticaret Odası Genel Sekreteri **Ahmet Kurşun**. Kurulun oluşturulmasında görev alacakların etrafında güvenilir ve saygın bir kişilik olması gerektiği iddia edilirken, tüm Türkiye'yi ayağa kaldıran bir işkence davasında, işkenceci polisleri savunan avukatların ve mahkeme başkanının kurul içinde yer alması bu kurulun aslında ne amaçla kurulmak istendiğini açıklamaya yetiyor. Bunun bir tesadüf değil bilinçli bir tercih olduğu devletin bundan önceki yaklaşımlarından da bellidir.

Açlık ve yoksulluktan da öte...

Halkın acısı öfkeyi mayalayarak büyüyor

Yaşanan Kasım ve Şubat krizlerinin ardından sürekli olarak halktan fedakarlık isteyen, IMF'den alınan kredilerle krizin atlattılacağı yönü söylemlerle halkın öfkelerini dizginlemeye çalışan hükümetin bu oyunları da artık tutmuyor. Çünkü ha geçti ha geçecek denirken iyice derinleşen kriz ortamı yoksulluğu artırıyor, insanları açlıkla, sefaletle yüz yüze bırakıyor. Özellikle büyük şehirlerde işten atılan yüzbinlerce insan geçimini artık köylerinden getirdiği yiyeceklerle sağlamaya çalışıyor. Semt pazarlarında bu gerçekler daha çarpıcı bir şekilde görülüyor. Bir dönem özellikle emekçi halkın tüm giderlerini karşıladığı, daha ucuz olduğu için tercih edilen semt pazarları bugün insanların geç saatlerde uğradıkları ve pazar esnafının çürük ve bozuk olduğu için attığı meyve, sebzeleri yerlerden toplamak için uğranır durumda. Gün boyunca çürük olduğu için alıcı bulamayan patates, soğan, domates vb. yiyecek maddelerini toplayarak bunlardan beslenen o kadar çok insan var ki. **Çalışmak için büyük şehirlere gelen ancak burada işsizliğin, açlığın, sefaletin, dışlanmışlığın dışında birşey bulamayan, insanca yaşamı arzulayan birçok aile şimdi geriye dönüşün koşullarını zorlarken; birçoğu da köyle olan bağlantısını kullanarak biraz da olsa rahatlamaya çalışıyor.** Artık şehirlerarası yolculuklarda insandan daha çok ailelerin, akrabaların birbirlerine gönderdikleri yiyecek paketleri seyahat ediyor. Bunların dışında da verilebilecek o kadar çok örnek var ki. Bir yandan aslında okula gitmesi gerekirken sokaklarda dolaşır sel-pak mendil satan 6-7 yaşındaki çocuk manzaraları görülürken diğer yandan da Batman'da eksi beş derecede bedava ekmeğe dağıtan Belediye arabasının arkasında birbirlerini itekleyerek koşan küçük çocuklar ülke gerçekliğini gösteriyor. Özellikle son günlerde burjuva basının sayfalarında ve televizyon ekranlarında acıklı müzikler ve haber spikerinin ağlamaklı sesi eşliğinde verilen açlık ve sefalet görüntüleri oldukça revaçta. Pazarlarda yerlerden sebze meyve toplayan insanların soğuktan, morarmış elleri; aç-

lıkları, üzüntüleri, acıları, yoklukları, yoksullukları dahi haber malzemesi yapılarak kullanılabilir.

Özellikle son ekmeğe zammından sonra ekmeği de elinden alınan emekçiler biraz daha ucuz olduğu için sabahın erken saatlerinden itibaren halk ekmeğe kuyrukları önünde toplanmaya başlıyor. Özellikle kalabalık nüfuslu ve karnını ekmeğe doyan aileler için uzun halk ekmeğe kuyrukları artık yaşamın bir parçası haline gelmiş durumda. Veri Araştırma AŞ'nin araştırmaları sonucu ortaya çıkan rakamlardan acı gerçeği oldukça çarpıcı görmek mümkün. Bu araştırmanın sonuçlarına göre yıllık gelir bakımından en üsttekiler ile en alttakiler arasındaki fark 27.5 kat olmuş durumda.

Böylesi bir gelir farkının yaşandığı hatta bu farkın uçurumlaştığı ülkemizde dilencilerin sayısındaki artış bile bu gerçekleri göstermeye yetiyor. Son araştırmalara göre sadece İstanbul'da İstanbul Emniyet Amirliği'ne kayıtlı 5 bin 78'i kadın; 2 bin 730'u erkek ve 387'i yabancı uyruklu olmak üzere toplam 8 bin 195 dilenci bulunuyor. Bu arada aşevlerinde karnını doyurmak zorunda olanların sayısı da gün geçtikçe artıyor. Mesela 1997 yılında Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu'na bağlı aşevlerinde karnını doyanların sayısı 4 bin 250 iken; bu rakam 2001 yılında 143 bin 169 kişiye ulaşmış durumda. Kızılay'a bağlı aşevlerinde de 500 bin kişinin olduğu düşünülür ve bu sayı da eklenirse toplam rakam yüz binlere ulaşır. Ve onlar yani soyguncular, vurguncular bu ortamda dahi halkla, halkın acıları, açlıkları ile dalga geçmeyi sürdürüyorlar. Milyonlarca insanı açlığa sürükleyen devletin sorunu halletmek için bulduğu çözüm de gerçek yüzünü ortaya koyuyor. Sağlık Bakanlığı yayınladığı bir raporda ev kadınlarını evin direği olarak belirterek ev hanımlarına **"kriz mutfağı"** önerilerinde bulunuyor. Bu önerilerden bir tanesi de **"Aç karnına pazara çıkmayın. Eğer aç çıkarsanız canınız çok şey ister. Çok harcarız"**. Yine aynı raporun içinde yoksullara **et yerine mercimek, bal yerine pekmez, muz yerine elma**

öneriliyor. Rapordaki bir ifade aynen şöyle; "Düşük gelirli aileler enerji ihtiyaçlarını karşılamak için daha ucuz olan tahılların yanına bir miktar kuru baklagil ve yumurta satın alarak besinlerini enerji ve protein yönünden dengeli duruma getirebilirler. Sebzelerden yeşil yapraklı olanlar, vitaminlerin birçoğu ve bazı maddelerden daha zengindir." Rapor aynı zamanda halkla dalga geçmenin, ayımazlığın, utanmazlığın da bir belgesi durumunda. Bu arada devletin şov amaçlı yaptığı ancak bir yandan da neden olduğu açlığı ve sefaleti gözler önüne sererek gerçeklerden de kaçamadığı bu şovlara bir kaç örnek verirsek;

* Samsun Kızılay şubesi tarafından yapılan yoksullara 156 kiloluk patates dağıtımı tam bir izdihama sahne oldu. Saatlerce kuyrukta bekleyen binlerce insandan sadece çok az bir kısmı yardım paketlerini alabildi.

* Kayseri'nin Kocasinan ilçesinde açılan beşinci aşevine bölgede oturan 30 bin kişiden 3000'i yemek için başvurdu. Yani bölgede oturan her 10 kişiden biri aşevinden besleniyor.

* Edremit Kaymaklığı tarafından düzenlenen yardım şovunda yardım alamayan insanlar **"açız"** diye bağıarak Hükümet Konağını bastı. **"Açız, işsiz ve parasızız, Devlet zam yapacağına bize baksın"** diyerek eylem yapan halk tepkisini bu şekilde dile getirdi.

* Batman'da belediye tarafından bedava ekmeğe dağıtılınca çocuklar eksi beş derecede arabanın ardından koşarak ekmeğe almaya çalışıyorlar.

* **Sefaletin en çarpıcı örneklerinden biri de Manisa'da yaşandı. 6 çocuklu bir ailenin 4 yaşındaki kızları Merivan Efe açlık sonucu yaşamını yitirdi. Uzun süredir komşularının yardımları ile yaşamlarını sürdürmeye çalışan Efe ailesi fertleri ekmeğe başka bir şey yiyemiyor. Ve bu durumdan en çok etkilenenler de doğal olarak çocuklar oluyor. 4 yaşındaki Merivan da önce bitkin düşmüş sonra da açlıktan dolayı ölmüştü. Ölüm nedeninin "açlık nedeniyle vücudun zayıf düşmesi ve bunun sonucu**

olarak aşırı su kaybı olarak" raporlara geçmesinin ardından ayıbını örtmeye çalışan devlet, yardım elini aileye uzatarak evlatlarının karşılığında, acı açlık karşısında aileye 50 milyon lira yardımda bulundu.

Ramazan ayının da gelmesiyle birlikte bu yardım şovlarına da hız veren devlet bu şekilde bir yandan da kendini teşhir etmiş oluyor. **"İyilik yapıyorum"** diyerek halka birbirini ezdiren devlet insanların onurunu da ayaklar altına alıyor. İçinde peynir, zeytin ve yağ bulunan bir paketi alabilmek için onlarca insan saatler süren kuyruklarda bekliyor, birbirini eziyor, çığnıyor, tartışıyor, kavgalar çıkartıyor. Ramazan ayının gelmesiyle birlikte açılan iftar çadırlarını arttıran ve aşevleri açan devletin asıl amacı halka yardımcı olmak, sefaletini, acısını, açlığını dindirmek değil; insanların tepkisini köreltmek, kor halinde olan ve en ufak bir rüzgarda kızgınlacak öfkelerinin üzerine su dökerek söndürme isteğidir. Uzunca bir dönem sürekli hükümetin, MGK'nın gündeminde olan "sosyal patlama" endişesini de bunlardan ayırmamak gerekiyor. Ezilenlerin açlığının kine dönüşmesinden korkan devlet şimdilerde sadece yoksulun elinden aldığı bir ekmeğin yarısını geri verir gibi görünerek tepkilerin hedefi olmaktan kurtulmak istiyor. Bugünümüzü kurtarıyor, karnımızı doyumaya, yardımcı olmaya çalışıyor gibi görünerek yarınlarımızı karartma planlarına devam ediyor. Hatta hız veriyor. **Yardım kuyruklarında dahi halkı coplamaktan, dövmekten, tartaklamaktan çekinmeyen polis ve efendisi hükümete olan öfke her geçen gün biraz daha büyüyor.** Ve bir yandadır patlamadan önceki hali gibi kendi içinde kaynarak, fokurdayarak, sabırsızlanarak infilak edeceği günü bekliyor. **Halkın acısı öfkeyi mayalayarak büyüyor ve egemenlerin korkusu olmaya devam ediyor, edecek de.**

Öğrencilerden emperyalist savaşa red

İstanbul: ABD'nin "terörizm" ile savaş adı altında Afganistan halkına tonlarca bomba yağdırması ve diğer halklara yönelik de savaş çığırtkanlığı yapması 24 Kasım 2001'de üniversite öğrencileri tarafından ABD Konsoloslugu'nun önünde bir basın açıklamasıyla protesto edildi.

Öğrenciler öğlen saatlerinde Taksim Odakule'den "Özgür gençlik" imzalı "Emperyalist savaşa ve tecrite son" pankartı ile ABD Konsoloslugu'na yürümeye başladılar. Emperyalist savaşın askeri olmayacaklarını ve F tipi yaşamı kabul etmeyeceklerini belirten, sloganlarla yürüyen öğrencilerin önleri Çevik Kuvvet tarafından kesilince 15'e yakın öğrenci gözaltına alındı.

HADEP'e baskılar sürüyor

HADEP Diyarbakır il, ilçe ve Kayapınar beldesi örgütleri 24 Kasım Kasım 2001'de polis tarafından basıldı. HADEP binalarında "yasak materyaller" bulunduğu iddiasıyla tutanak tutan polis Kayapınar beldesindeki HADEP binasında bulunan PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın savunmasını içeren dosyanın "yasak" olduğunu iddia etti.

Öğrencilere okuldan atılma cezası

YÖK Kürtçe eğitim için dilekçe toplan ve bu konu ile ilgili eylemlere katılan öğrencileri devleti bölmeye, bütünlüğünü bozmaya çalıştığı ve bölücülük yaptıkları gerekçesiyle okuldan atmaya hazırlanıyor. YÖK Başkanı **Kemal Gürüz** imzasıyla çıkarılan karar Türkiye'nin ne kadar Demokratik Cumhuriyet, ne kadar barışçıl olduğunu da bir kez daha gösteriyor.

Dersim'de beş köylü tutuklandı

Abluka, ambargo, zorla göç ettirme politikalarıyla; köylerinden, yurtlarından edilen Dersim köylülerine baskılar bitmiyor. Elli-altmış hanelik köyken bir-iki hanelik köylere dönüşen dağ köylerinde kalan köylülere bir yandan köy-kent dayatılırken diğer yandan gözaltı, tutuklamalarla baskılar sürüyor.

30 Kasım 2001 tarihinde Dersim'in Askısor (Okurlar) ve Bornek (Düzpelit) köylerinden 4 kişi gözaltına alındı. Yerel kaynaklardan edinilen bilgiye göre **Haydar Demir, Lilo Ateş, İsmail Sarıtaş, Doğan Ateş** ve **Ali Akbayır** adlı köylüler, teslim olan bir PKK gerillasının ifadesi doğrultusunda gözaltına alındı. Gerillaya yardım yataklık ettikleri iddiasıyla gözaltına alınan köylüler tutuklanarak Tunceli Hapishanesi'ne kondu.

Tutuklamaya ilişkin Tunceli Barosu Avukatlarından Av. Özgür Ulaş Kaplan köylülerle hapishanede görüşüğünü belirterek bir PKK itirafçısının itirafı doğrultusunda gerillaya at verdikleri iddia edildiğini açıkladı. Kaplan, köylülerin tutuklanmasıyla ilgili Tunceli Cumhuriyet savcılığına itiraz ettiklerini belirterek davanın Malatya DGM'ye intikal ettiğini belirtti.

1 Aralık öncesi tüm kurumlara gözaltı terörü

En ufak bir toplumsal muhalefete dahi tahammülü olmayan devlet bu tahammülsüzlüğünü emekçilerin en demokratik istemlerinde bile göstererek saldırı, gözaltı, tutuklama terörü

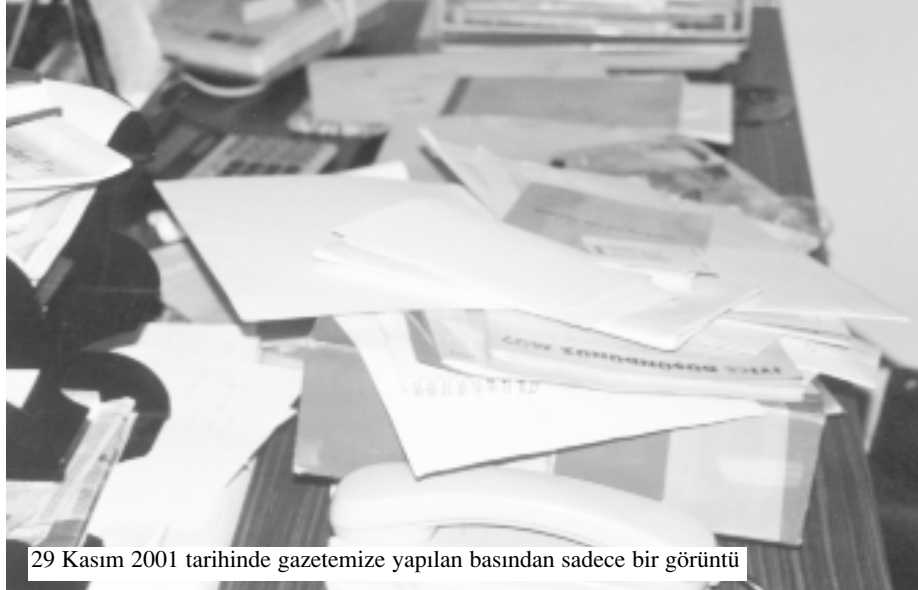
basıldı. Baskınlarda birçok kurumun teknik malzemelerine el konulurken gazetemizde misafir olarak bulunan Tohum Kültür Merkezi çalışanı **Hüseyin Çakıroğlu**'nun dışında Kızıl-

dele Birliği'nden **Aysun Güven** ile 3 kişi gözaltına alınarak siyasi şubeye götürüldüler.

Ayrıca 30 Kasım 2001 tarihinde de İstanbul genelinde HADEP il ve 28 ilçe örgütü polis tarafından basıldı.

Gözaltına alınanlar savcılıktan ek süre alınarak 4 gün siyasi şubede tutuldu. 3 Kasım 2001 'de DGM'ye çıkarılanlar içinde bulunan Mücadele Birliği'nden **Aysun Güven** tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevine konulurken, gözaltına alınan diğer kişiler serbest bırakıldı.

Gazetemiz **İşçi-köylü**, Yaşamda Atılım, **Kızıl Bayrak**, Devrimci Demokrasi ve **Mücadele Birliği** dergileri yazılı açıklamalarla gözaltı terörünü kınadılar.

29 Kasım 2001 tarihinde gazetemize yapılan baskından sadece bir görüntü

rü estiriyor. Bunun son örneği de 1 Aralık öncesi İstanbul'da yaşanan baskınlar ve gözaltılar oldu. Bu kapsamda **29 Kasım 2001** tarihinde gazetemiz **İşçi-Köylü**'nün merkez bürosu, **Atılım**, **Alınteri**, **Mücadele Birliği**, **Devrimci Demokrasi**, **Özgür Halk**, **Tohum Kültür Merkezi** (İstanbul), **Özgür Kadının Sesi**, **Kürt Enstitüsü**, **Zend Bilim Kültür Eğitim Basım Yayın Film Reklamcılık Ticaret Limited Şirketi**, **Mezopotamya Kültür Merkezi**, **Dicle Kültür Merkezi**, **Anadolu Kültür Merkezi**, **Jiyana Rewşen Gençlik**, **Yedinci Gündem** gazetesi İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polislerce

bayrak'tan yazı-işleri müdürü **Vural Uzal** ve gazete çalışanı **Yeliz Saygınar**, **Özgür Halk**'tan imtiyaz sahibi **Gülcan Kaya**, Haftalık Gündem'den satış dağıtım sorumlusu **Hakan Kemaloğlu**, Devrimci Demokrasi'den yazı-işleri müdürü **Tehvide Akıncı** ve gazete çalışanları **Erdal Güler**, **Fakir Ali Doğan** ile şirket ortağı **Ertaş Öztürk**, **Atılım**'dan misafir olarak bulunan **Dayanışma** gazetesi çalışanı **Ulaş Bekar** ve **Hüseyin Akçiçek** ile soyadı öğrenilemeyen Mehmet isimli kişi, **Mezopotamya Kültür Merkezi**'nden misafir olarak bulunan **Emin Konar**, **Kürt Enstitüsü**'nden **Hasan Kaya**, Müca-

Devletin 9 aylık ihlal bilançosu

Ankara: Yaşam hakkından çalışma yaşamına, hapishanelerden düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne kadar birçok konuda en üst boyutta yaşanan hak ihlallerinin 9 aylık bilançosu İHD Genel Merkezinde yapılan toplantıyla açıklandı. Toplantıda söz alarak konuşan İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül**, Türkiye'de hak ihlalleri konusunda bir iyileşmenin olmadığını açıklayarak, işkence yasağı ve ifade özgürlüğü hakları açısından da bu ihlallerde tam tersi bir artışın yaşandığını belirtti. Ölüm Orucu ve 11 Eylül saldırılarına da değinen Öndül; ÖO sürecinde başlattıkları diyalog çağrılarının yanıtızsız bırakıldığını belirterek, raporun hazırlandığı tarih kapsamında Mecliste anayasa değişikliklerinin görülmeye başlandığına dikkat çekerek 1982 Anayasası'nın bütünüyle değiştirilmesi gerektiğini belirtti. Türkiye'nin Afganistan'a asker göndermesini de kınayan Öndül, 11 Eylül saldırılarıyla "güvenlik" gerekçesiyle saldırıların yaşanmasının da kabul edilemez oldu-

ğuna vurgu yaptı. Açıklanan 9 aylık raporda, ihlal edilen haklarımız ve bilançosu şöyle:

Yaşama Hakkı

Faili meçhul cinayetler: 124
Yargısız infaz, işkence sonucu, kuşku ve gözaltında ölümler: 43
Çatışmalarda ölenler: 86
Sivillere yönelik eylemler: 42 ölü 68 yaralı
Gözaltında kayıplar: 4
İşkence-kötü muamele görenler: 762
Gözaltına alınanlar: 2.634
Tutuklamalar: 35.389
Gösterilere müdahale, yaralanma: 247
Güvenlik güçlerine saldırı: 15 ölü 21 yaralı
Tehditle ajanlık yapmaya zorlama: 39
Bombalama, kundaklama: 58 yer/ 21 yaralı

Hapishaneler

Saldırıda yaralanma, tecavüz: 55
Tedavi edilmeyen, engellenen: 275

Açlık Grevi ve Ölüm Orucu sonucu ölüm: 35

Çalışma Yaşamı

Siyasi nedenlerle gerekçesiz işten atılan: 28.665
Sürgün, görevden alma, idari ceza: 1944
Haklarında soruşturma açılan: 9.857
İş kazaları: 43 ölü, 37 yaralı.

Düşünce, örgütlenme ve inanç özgürlüğü

Kapatılan kitle örgütü, yayın organı, kültür merkezi: 109
Baskına uğrayan kitle örgütü, siyasi kuruluş, yayın organı: 135
Toplatılan ve yasaklanan yayın: 180
Yasaklanan etkinlik: 30
İnançları nedeniyle görevine son verilen, eğitimi engellenen: 134
İstene hapis ve para cezaları: 1921 kişi
İçin 32ll yıl 10 ay hapis
Cezaevinde bulunan düşünce suçluları: 186

Aymasan işçileri direnişlerini değerlendiriyor

Sermaye; Yeni Dünya Düzeni, globalleşme, küreselleşme adı altında uluslararası düzeyde merkezileşirken, işçi ve emekçilere IMF ve Dünya Bankası'na bağımlı politikalarla işsizlik, yoksulluk ve açlık dayatılıyor. Taşeronlaşma, özelleştirme, esnek üretim gibi uygulamalar hayata geçirilmeye çalışılıyor. Ülkede üretim ortadan kaldırılıyor, tamamen dışa bağımlı politikalarla emperyalizmin uşaklığı yapılıyor.

İşçilerin en yakın örgütlenme alanı olan sendikalar ise patronlardan önce krizi gerekçe göstererek işçilerin aleyhine olan her türlü uygulamayı kabul ediyorlar. Hatta bununla da yetinmeyerek patronları kendi yarattıkları krizden kurtarma çabası ile fon aktarma cüretini bile gösterebiliyorlar. Örgütlü olan yerlerde bile işçilerin yaşanan ekonomik ve siyasi baskılar karşısında kendi sınıflarının karşıtı düşünce ve ideolojilere savrulduğu olumsuz bir süreçten geçiyoruz.

Biz Aymasan işçileri de yaşanan bu genel sorunlardan payımıza düşeni aldık. Fakat saldırılar karşısında sesiz kaldık, kabullenmedik. **31 Mayıs 2001** sabahı işe geldiğimizde kapıların yüzümüze kapandığını gördük. Bu, son dönemlerde hiç de yabancı olunmayan bir durumdu. Kriz bahanesiyle patronların tümü bu yola başvuruyor, bir bir fabrika bacaları sönüyor ve her geçen gün işsizler ordusuna yenileri katılıyor. **Yapılan bu haksız uygulama karşısında, hak almanın yolunun mücadeleden geçtiği inancıyla, sendikamız Deri-İş önderliğinde direnişe başladık. Direniş sürecine gelmeden önce, çalıştığımız süre boyunca da ödemelerde sıkıntılar yaşıyorduk. Patronun amacı taşeronlaşmak, esnek çalışmak, örgütsüz sendikası çalıştırmaktı. Yani saldırı esas olarak örgütlülüğe karşı yapılmış bir saldırıydı.**

Direnişin başında, ilk olarak direniş komiteleri kurarak çalışmalarımıza başladık. Bunlar, kendi iç örgütlülüğümüzü sağlamlaştırmak, direnişe katılmayan işçilerin katılımını sağlamak için oluşturulan iç komite, mahalle halkını ve çeşitli kitle örgütlerini ve kamuoyunun bilgilendirmek, direnişimize maddi ve manevi katkılarını sağlamak amaçlı basın komiteleri, mali komiteler gibi oluşumlardı.

Komitelerimiz ve sendikamızla birlikte toplantılar yaparak önümüze hedefler koyduk. Direniş ruhunu canlı tutmaya çalışarak çadır önünde, Bölge Çalışma'da, Kartal Meydanı'nda ve İHD'de basın açıklamaları yaparak direnişimizi kamuoyuna duyurduk. Patron Duran Akbulut'un başkanlığını yaptığı Büyük Klüp önünde oturma eylemi yaptık. Bunu takiben yine patronun yalısı önünde basın açıklaması yaparak görüşmeye çağırdık. Duran Akbulut özelinde, diğer patronlarında yoğunluklu olduğu mekanlar olması, eylemin tüm patronlara cevap olması açısından önemliydi. Eylemde saldırıya uğradık, gözaltına alındık. **Yapılan bu saldırılar karşısında**

ilk defa devletin güvenlik güçleriyle karşı karşıya gelen işçiler, buna rağmen bütünlüklü ve kararlı karşı duruşları belleklere kazınacak şekilde bir etki bırakmıştır.

Saldırıların sadece Aymasan işçilerine yönelik olmadığı, genel ve sistemli saldırıların bir parçası olduğu bilinciyle kendi dışımızdaki eylemlere de katıldık. Küreselleşmeye karşı da alanlarda yerimizi aldık. İşçiler fabrikaları, kitle örgütlerini, çevre halkı dolaşarak bildirimler dağıttılar, kendilerini ifade ederek mücadelede aktifleştirdiler. İşçilerin emek ürünü olan etkinlikler gerçekleştirildi. Bu arada, direnişe destek sunan sınıf dostlarımız gözaltına alınarak gözdağı verilmeyle, direniş yalnızlaştırılmaya çalışıldı. Tüm baskı ve gözdağlarına rağmen direnişimiz kararlılıkla devam etti.

Var olan diğer direnişlerle (Aktif Dağıtım, Göktaş) ortak komiteler

oluşturuldu. Direnişleri bütünlendirme çabalarımız oldu. Direnişlerin tek başına dar eylemliliklerle kendilerini ifade etmesinin mümkün olamayacağını ve genel eylemliliklere dönüşemeyeceğini biliyorduk. Ayrıca direnişlerin kendi özgül sorunları genelden bağımsız olmadığından, genel sorunlara bir karşı koyuş olarak hayata geçirilmesi gerekiyordu. Bu düşünceyle bir araya geldik ve deneyimlerimizi birbirimize aktardık. Kısmen olumlu sonuçlar veren bu iyi niyetli çabalarımıza rağmen, bu ortaklık somut olarak genel eylemliliklere dönüşemedi.

Yaşanan direniş sürecine işçilerin direnişe bakışı, gelişen ve dönüşen bilinç düzeyleriyle birlikte farklılaşmaya başladı. **Çadırda birlikte üretmeyi ve paylaşmayı öğrendik. İşverene karşı ortak çıkarlarımız için birlik ve beraberlik içerisinde mücadele etmeyi öğrendik.** Senelerdir çalıştığımız işyerinde farkında olmadığımız gerçekleri çadırda gördük. Direniş okulunda işçilerde genel olarak politikleşme ve bilinç sıçraması yaşandı. Bu gelişim ve dönüşümde sosyalist basının çabası ve katkısı büyüktür. Direnişin ilk günlerinde devrimci-sosyalist basına yabancı olan, tanımayan işçiler çeşitli kaygılarla tepkili yak-

laşmışlardır. Fakat süreç içerisinde bu kaygılar dostluklara ve ortak üretime dönüştü. Zaman zaman düşen direnişin ivmesini yükseltmede, devrimci-sosyalist basın büyük ölçüde etkili oldu. Zamanla dostumuzu, düşmanımızı tanıdık. **Kuponlarımızı aldığımız, dedikodu haberlerini takip ettiğimiz boyalı basın ve medya değil, geceli gündüzlü bize çadıra destek veren devrimci-sosyalist basın yanımızdaydı.** Bugüne dek kurtuluşumuzu vaadeden, oy vererek umut beslediğimiz düzen partileri de yanımızda yoktu. Halkın güvenliğini aldığımız düşündüğümüz devletin emniyet güçleri bizlerin değil, sermayenin korumalığını yapıyordu.

Direnişimize Topselvi halkı ilk günden beri destek verdi ve sahiplendi. Yalıtılmış eylemde gözaltına alındıktan sonra çadıra döndüğümüzde bizleri geniş katılımlı bir şekilde bekleyerek bize her yö-

yönlendirmeye çalışan işçilerin direniş öncesi ve sonrası ciddi örgütlükler oluşturamaması, kolektif çalışmayı gerçek anlamda hayata geçirememesidir. Öncü işçilerin asıl talepleri ise hedeflerini diğer geniş işçi kesimine yansıtamamaları ve ortak talepler haline getirememesi de önemli eksiklerdendir.

Tüm bu eksiklere rağmen direnişimiz, mücadele eden işçiler lehine bitmiştir. Ayrıca direniş süresince yaşanan işçilerin politikleşmesi, dönüşmesi işçi sınıfına yeni öncüler katmıştır. Yapılan eylemler ve direnişin genel tavrı olumlu etki ve deneyimler bırakacak kadar önemlidir.

Aymasan direnişçileri olarak, Evrensel gazetesini direnişimizin bitişi ile ilgili yaptığı haberden dolayı kınıyoruz. Direniş süresi boyunca çadıra uğramayan, yaşanan olumlu gelişmelerle ilgili haber yapmayı tercih etmeyen, zaman zaman küçük haberlerle geçiştiren Evrensel gazetesi yaptığı bu olumsuz haberi gazetesinin en iyi görünen bir yerinde, bu güne dek yapmadığı bir şekilde yayınlamıştır. Direniş iki kelimeyle özetlemiş, işçilerin çoğunluğunu direnişle ilgili düşüncelerini almaya gerek duymadan bir habere konu yapmıştır. Söz konusu haber, direnişin işçilerin kararları dışında, onların istemediği bir tarzda bitirildiği izlenimi vermektedir. Bu tamamen siyasi çıkar gözetilen, faydacı, iyi niyetli olmayan bir yaklaşımdır.

Aymasan direnişi, bugüne dek işçiler ve sendikaların ortak toplantılarından çıkan düşünce ve kararlar doğrultusunda yönlendirilmiş ve bu yöntemi esas almıştır. Son olarak direnişin bu şekilde bitirilmesi kararı da yine aynı bakış açısıyla işçilerle birlikte direnişin nasıl kazanımla sonuçlanacağı değerlendirilmesini yapılarak, direnişi esas alan işçiler lehine bitirilmiştir. Yapılan bu olumsuz haberdeki tavır, işçi sınıfı mücadelesini kendisine misyon biçtiğini söyleyen bir gazete için uygun bir tavır değildir.

Direnişin değerlendirilmesi yapılırken eksikler ve hatalar kuşkusuz göz ardı edilmemelidir. Direnişin, yaşanacak olan direnişlere örnek teşkil etmesi ve işçi sınıfı hareketine katkı sunabilmesi için objektif olarak tahlil edilmeli ve dersler çıkarılarak deneyimler aktarılmalıdır. Fakat bu yapılırken kesinlikle söz konusu örnekteki gibi dar siyasi çıkarlar değil, işçi sınıfının ortak çıkarları göz önünde bulundurulmalıdır.

Aymasan direnişi, işten çıkarmaların arttığı, sendikal örgütlülüklerin dağıtılmaya çalışıldığı, tüm örgütlü kesimlere saldırıların alabildiğine yoğunlaştığı olumsuz bir süreçte işçi sınıfı adına olumlu deneyimler bırakan bir mücadele olmuştur. Sürecin olumlu ya da olumsuz değerlendirilmesini yapan herkesin kendisini de sorgulaması gerekir.

Birlik, Mücadele, Zafer

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz

Aymasan direnişçileri

Savaşın parıldayan siperleri Parıldayan yollar

Yaşadığımız coğrafyada emperyalizm ve uşakları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağası sınıflarının emekçi halkımıza yönelik yürüttüğü topyekün saldırının önemli bir ayağını oluşturan zindanlar cephesindeki savaşın, 19 Aralık zindan katliamıyla boyutlanmasıyla girilen süreci değişik açılardan irdelemek ve tüm görkemiyle devam eden şanlı ölüm orucu direnişinin öğreticiliğinden dersler çıkarmak biz devrimci ve komünistler açısından hayati bir önem taşımaktadır. Devrim ile karşı devrimin amansız bir savaşıma tutuştuğu bu topraklarda keskinleşen sınıf çelişkilerinin, geldiği aşama bakımından 19 Aralık katliamı diğer katliamlardan farklı özgünlükler içermektedir. Saldırının zamanlanması ve kapsamı düşünüldüğünde bu gerçekliği rahatlıkla görebiliriz. Hiç kuşkusuz düşman cephesindeki gelişmelerin yanısıra devrim cephesindeki gelişmelerden bağımsız olarak ele alınması mümkün ol-

mayan bu önemli sürecin doğru bir analizini yapmak gerekiyor. Karşı devrim güçlerini 19 Aralık'a götüren objektif ve subjektif gerçeklikleri çok iyi kavramamız önemlidir.

Emperyalist-kapitalist sistemin uluslararası planda ekonomik ve siyasal alanda yaşadığı krizin etkileri özellikle bizim gibi yarı-sömürge/ yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkeleri derinden sarsmaktadır. Emperyalist haydutların neo-liberal politikalar çerçevesinde T.C devletini "yeniden yapılandırma" uğraşları yaşadıkları krizin bir yansıması olarak ön plana çıkmıştır. Son on yıl içerisinde girişilen özelleştirme uygulamaları ile bir yandan ülkenin tüm yeraltı-yerüstü zenginlikleri önemli ölçüde emperyalistlerin hizmetine sunulmakta, diğer yandan örgütsüzleştirilen işçi sınıfının hareket alanı daraltılmaktadır. Özelleştirme uygulamalarının toplumun tüm emek kesimlerine dayatılması ve birçok alanda hayata geçirilmesi çelişki-

lerin daha da keskinleşmesini beraberinde getirmiştir. 12 Eylül sonrası gündeme getirilen özelleştirme uygulamalarının özellikle son yıllarda aldığı boyut görülmelidir. 20 yıl içerisinde sendikalı işçi sayısının 3 milyondan 600 binlere düşmesi emperyalist politikaların yıkıcılığının kavranması açısından önemle üzerinde durulması gereken bir gelişmedir. Aynı şekilde topyekün saldırının önemli bir ayağı olarak gündeme getirilen "Tarımın Tasfiye" edilmesi süreci ve köylülüğün üretmez duruma getirilerek açlık ve sefaletin batağna sürüklenmesi emperyalist tekelere bu alanda yeni pazarlar açılmasının önünü tamamen açmıştır.

Aynı zamanda emperyalistler arasındaki çelişkilerin derinleşmesi ve 21. yüzyılda pazar savaşlarının çetin bir hal alacağı bölgelerin (Balkanlar, Ortaasya, Ortadoğu) merkezinde yer alan T.C devletine emperyalist haydutlar tarafından biçilen rolün önemi ve bu ro-

lün yerine getirilmesi için ülkedeki "istikrarın" sağlanmasının zorunluluğu gözönüne alındığında faşist diktatörlüğün ekonomik, siyasal, askeri vs. alanda daha da merkezileşmesi gündeme gelmiş ve bu yöndeki adımlar özellikle son yıllarda hızla artmıştır. MGK'nın dün tavsiye organı" paravası arkasına saklanarak yaptığı bugün paravana ihtiyaç duymadan yürütme organı olarak işlev görmesi, bütün gelişmelerde anahtar rol oynaması ve bu organ içindeki en büyük etkiye sahip faşist ordunun ekonomik ve siyasal sürece daha aktif katılımı 19 Aralık'a giden sürecin önemli kilometre taşlarını döşemiştir. Katliamın bir yıl önceden İçişleri Bakanlığı ve Jandarma Genel Komutanlığı eşgüdümünde planlanması, bunun ön adımı olarak Ulucanlar katliamı ile Burdur zindan saldırısının gerçekleştirilmesi önemli ipuçlarıdır. Aynı şekilde F tipini kitlelere meşruluğunu göstermek için yoğun bir şekilde başlatılan yalan ve demagoji kampanyasının startı da bizzat MGK toplantılarında karar altına alınmıştır.

19 Aralık öncesi düşman cephesinde bu tür gelişmeler yaşanırken devrimci cephede geçmiş zindan mücadelesi deneyimlerinden çıkarılan dersler ışığında daha kapsamlı hazırlıkların yapılması noktasında önemli eksikliklerin yaşanmış olması düşmana önemli avantajlar sağlamıştır. Mücadelenin her cephesinde, topyekün saldırıyla bağı içinde ele alınması gereken hücre saldırısına karşı ideolojik duruşta netliği, taktik politikaları üretmede ustalığı, örgütsel yapıda sağlamlılığı yaratarak, bu politikaya karşı duran en geniş kesimle birleşebilme esnekliğini göstererek süreci göğüsleme, salt hücre tipi saldırının püskürtülmesi boyutuyla sınırlı kalmayıp, topyekün saldırının geriletilmesiyle sınıf mücadelesinin gelişimine sunacağı katkının gözönünde tutulması ve tüm bu

Her yerde ışıklar yanıyor...

70'li selamla!

gerçekliklerin toplumsal muhalefetin dinamikleriyle bütünleştirilerek içerisi ile dışarının paralel bir şekilde yönlendirilmesinde yaşanan zaafiyet, düşmana saldırının kapsamının genişletilmesi ve yayılması yönünde önemli manevra alanları açmıştır. Bu gerçeklik yaşanan somut pratikte daha net görülmüştür. Dışarıda azımsanmayacak şekilde gelişen hücre karşıtı duyarlılık ve eylemlilikler, düşmanın yoğun propagandasını önemli ölçüde kırmış ve neredeyse F tipi gerçekliğini toplumun büyük bir kesiminin gündemine sokmuşken, zindan cephesinde yaşanan parçalanma ve bu parçalanmanın sonucu olarak gelişen süreç bizler açısından öğretici olmalıdır. Aynı zamanda Kürt Ulusal Mücadelesinin girmiş olduğu olumsuz süreç 19 Aralık öncesi düşmanın eline çok önemli bir koz vermiş ve bu kozu düşman en iyi şekilde değerlendirmiştir. Bütün bu saydığımız gelişmeler 19 Aralık katliamını diğer zindan katliamları ve saldırılarından ayırdeden özgünlükler taşımaktadır.

SINIF BİLİNCİYLE ÇELİKLEŞEN DEVRİMCİ İRADE ASLA TESLİM ALINMAZ

Zindanlar cephesinde başta tecrit politikası olmak üzere, devrimci ve komünist tutsaklara dayatılan gayri insani uygulamalara, zorla müdahale işkencesine, şartlı tahliye saldırısına karşı sürdürülen Ölüm Orucu direnişi büyük bir kararlılıkla sürüyor. 19 Aralık katliamıyla devrimci tutsaklar zorla F Tipi'ne (hücrelere) götürüldü ama bu durum Faşist Kemalist diktatörlüğün önüne koyduğu tüm hedefleri başardığı anlamına gelmez. Çünkü; egemenlerin hedef ve amaçları daha büyük ve geniş kapsamlıdır. Onlar devrimci ve komünist tutsakları siyasal kimliklerinden arındırıp, ideolojik olarak bitirmeyi ve siyasal bir ceset haline getirmeyi hedefliyorlar. Onlar devrimci tutsaklar şah-

sında, emekten, onurdan yana olan herkese gözdağı vermeyi, "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" felsefesine uygun olarak geleceksiz, bencil, köşedönmece bir kişilik yaratmayı amaçlıyorlar. Oysa devrimcilik bu kişiliğin reddiyle başlar. Yeni insan, yeni toplum yaratmanın yolu buradan geçer.

Düşünsel, ahlaksal olarak çürümüş, yozlaşmış, insani olan herşeye sırtını dönmüş bu sisteme karşı mücadele etmenin, bu gidişata dur demenin bedeli çok ağırdır. Son 19 Aralık katliamında ve sonraki gelişmelerde de görüldüğü üzere (zorla müdahale işkencesi, demokratik kişi ve kurumlara yönelik baskılar, Küçük armutlu katliamı ve Alibeyköy direniş evine yönelik saldırılar vs.) sistem; kendi zulüm ve sömürü düzenine karşı tavır alan her kesimi, devlet terörüyle sindirip, susturmaya çalışıyor. "Faşizm güçlüdür", "Faşizme karşı gelinmez" mesajını devrimci tutsaklar şahsında tüm toplu-

ma vermeyi amaçlıyor. Esas noktanın bu olduğu gerçekliği asla unutulmamalıdır. Dolayısıyla ne 19 Aralık katliamının sınırları, ne de kahramanca devam eden direnişin ideolojik-siyasal etki gücü hapishane duvarlarıyla sınırlı değildir. Bunu böyle görmeliyiz. İçerde ve dışarda güncel görevlerimizi belirlerken, propaganda ve ajitasyonumuzu bu nesnel gerçeklere uygun bir tarzda yapmalıyız. Soruna bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşmayan, herşeyi kendi alanıyla sınırlı gören bir yaklaşım, bir düşünüş tarzı sonuç itibarıyla süreç içerisinde gelişmelerden kopar. Duyarlılık, yerini duyarsızlığa, bütünsellikli düşünüş tarzı, yerini dar alan ve bölgeci bir bakış açısına bırakır. Örneğin; 19 Aralık katliamına karşı ortaya konulan pratik tavır, her alanın her birimin bu sorunu ne ölçüde, nasıl kavradığı bakımından da somut bir göstergedir. Eksikliklerimizi, olumsuzluklarımızı görmemiz açısından

eğitici bir pratiktir. Yine gösterilen kahramanca direniş ve çatışmaya rağmen, devrimci tutsaklar zorla F tipi zindanlara konulmuş durumda. Ama direniş sürüyor. Her türlü yalan ve demagojiye, düşmanın geliştirdiği zorla müdahale işkencesi ve tahliye saldırısına rağmen ideolojik ve politik netlikten hiçbir şekilde taviz verilmenden devam eden bu tarihsel yürüyüşün olumlu etkileri görülmek zorundadır. 19 Aralık katliamıyla birlikte devlet F tipi zindanları açtı. Toplumun ezilen kesimleri ve tutsak kitlesi açısından bu milat önemlidir. Önemi salt F tipi zindanların açılması boyutundan öte bundan sonraki siyasal ve politik uygulamaların devletin girdiği krize paralel, topluma ve onların öncü kesimlerine nasıl yöneleceğiydi. Şunu vurgulamak gerekir ki; devletin 19 Aralık katliamıyla asıl amacı devrimci ve komünist tutsakları teslim almaktı. Böylesi bir teslimiyet durumu aynı zamanda topluma

Sorunu tek başına F tipine konulmayla sınırlamamak, sınıf mücadelesinin her koşulda ve her alanda sürdürülebileceğinin bilincinde olmak ve buna göre düşünerek hareket tarzımızı belirlemek gerekiyor. Yani önümüzdeki süreçte sınıf savaşımının tüm alanlarda olduğu gibi zindanlarda ki mücadelede inişli-çıkışlı bir hat izleyerek devam edecektir. Hiç kimse zindanlar sorununun bir hamleyle yada bir kılıç darbesiyle çözüleceği hayaline kendisini kaptırmamalıdır.

verilecek önemli bir mesajdı. Ecevit'in katliamdan kısa bir süre önce "İMF politikalarını hayata geçirmek için cezaevlerine hakim olmak zorundayız" açıklaması devletin hapishaneler politikasını açıkça göstermektedir. Toplumun ileri kesimlerinin teslim alınması durumu, toplumu sindirmek, ezmek ve en önemlisi

de uzun yıllar sürececek bir sessizliğe ve karanlığa boğmak çok daha rahat olacaktı. Ancak devletin bu planı tutmadı ve devlet bu katliamda asıl hedeflediği şeyi başaramadı. Onca askeri donanım ve yığınağa, kullanılan binlerce bomba ve kurşuna rağmen tek bir devrimci tutsağı teslim almayı başaramadı. Bu durum şu gerçekliği bir kez daha göstermiştir ki belirleyici olan, sahip olduğun ideolojidir. Bu ideolojik duruştaki tereddütsüzlük düşmanın binlerce bombasını yerle bir edecek durumdadır. Devlet bu cepheden aldığı yenilgiyi bir yılı aşkın bir süredir devam eden şanlı Ölüm Orucu direnişinin direnme ve kazanma ruhunu kitlelerin gündeminden uzak tutmak için onca baskı, terör ve sansüre de işte bu yüzden başvuruyor. Nasıl ki saldırı tek başına devrimci tutsaklara yönelik saldırıyla sınırlı değil emperyalizmin tüm ezilenlere karşı yürüttü pervazsız saldırının bir parçasıysa, hapishanelerde yaşanan direniş de tüm ezilenlerin direnişidir. Devlet kitlelerde oluşacak bu bilinçten korkuyor ve bunu engellemeye çalışıyor.

19 Aralık katliamıyla birlikte daha da büyüyen ve genişleyen

direniş de diğer tüm zindan direnişlerinde olduğu gibi şu veya bu şekilde sonuçlanacaktır. Fakat bugünden kazanmanın devrimci irade olacağını söylemek subjektif bir yaklaşım olmayacaktır. Egemenler her süreçte saldırılarını (ideolojik, fiziki) esasta sürdürmeye devam edeceklerdir. Bugün olduğu gibi sürece değişik taktik saldırılarla müdahale ederek direnişi kırmayı, sürüncemede bırakarak zamana yaymayı hedeflemesi, sonrasında geliştireceği daha kapsamlı uygulamaların (özellikle treadman uygulamasının hayata geçirilmesi, ki şu ana kadar süren görkemli direniş düşmanın bu uygulamayı hayata geçirmesinin önündeki en büyük engel olarak durmaktadır) ön aşamaları olarak görülmelidir. Sorunu tek başına F tipine konulmayla sınırlamamak, sınıf mücadelesinin her koşulda ve her alanda sürdürülebileceğinin bilincinde olmak ve buna göre düşünerek hareket tarzımızı belirlemek gerekiyor. Yani önümüzdeki süreçte sınıf

Muharrem Horoz

savaşımı tüm alanlarda olduğu gibi zindanlarda ki mücadelede inişli-çıkışlı bir hat izleyerek devam edecektir. Hiç kimse zindanlar sorununun bir hamleyle yada bir kılıç darbesiyle çözüleceği hayaline kendisini kaptırmamalıdır. Elbetteki ilk hamlede tecrit çemberinin kırılması, gelecekte yapılacak yeni ileri hamle ve çatışmalar için büyük bir moral ve cesaret kaynağı olacaktır. Bu açıdan bugün içinden geçtiğimiz süreç çok önemlidir. Atılacak her adımda, verilecek her kararda bu nesnel gerçeklik

hesaba katılmalıdır. Devrimci ve komünist tutsakların 19 Aralık'ta sergiledikleri kahramanca direnişin yarattığı siyasal etkiler elbetteki tartışılmaz. Düşman da bunun bilincinde olarak daha fazla yükleniyor. Katliam sonrası zorla götürüldükleri hücreleri birer savaş siperine dönüştüren devrimci ve komünist tutsakların görkemli direnişin dışarı ayağına yönelen faşist diktatörlük azgın bir terör estirerek bu alandaki kitleselliği bastırması karşın istediği sonucu alamamanın telaşı içerisinde zorla müdahale işkencesi uygulamasına girmiş ve katliamcı işkenceci yüzünü birkez daha açığa çıkarmıştır. Bu saldırılarda da istediği hedeflere ulaşamayan devlet; şartlı tahliye taktik saldırısını devreye sokarak direnişi kırmaya ve sürece yayararak gündemden düşürmeye çalışmaktadır. Uzun süren muharebenin elbetteki yıpratıcı-psikolojik etkileri olacaktır. F tipi mücadelede önemli sorumlulukları layıkıyla yerine getiren tutuklu ailelerinden tutalım diğer duyarlı kesimlerde görülen geri çekilmelerin arkasında, devletin azgın terörünün yanısıra, bu tip yıpranmışlığın etkisini de gözden kaçırmamak yerinde olacaktır.

19 Aralık'tan bu yana zindanlarda yaşanan gelişmelerle, ülkede yaşanan sınıf savaşımının ve yaşanan çelişkilerin boyutunu kavrayabildiğimiz oranda süreç daha etkili müdahale etmemizin muazzam olanakları olduğunu görürüz. Katliam öncesi yaşanan ekonomik krizin (Kasım 2000) ardından patlak veren Şubat 2001 krizi bir yandan egemenler cephesinde büyük çatışmalara yol açarken, ezilenlerin yoğunlaşan öfke ve tepkilerini de yükseltmektedir. Emperyalist haydutların uşakları aracılığıyla devreye soktukları topyekün saldırın sorucları her alanda daha fazla etkili olmaya başlamıştır. Egemen klikler arasında değişik biçimlerde yaşanan savaşımın yanısıra ayyuka çıkan yolsuzluklar, sistemdeki çürümüşlüğü daha da hızlandırarak halkın gündemine sokmuştur.

Yolsuzluklar öyle boyutlara varmıştır ki artık gizlenemez duruma gelmiş, rant ve çıkar çatışması egemen klikler arasındaki çelişkileri daha net bir biçimde su yüzüne çıkarmıştır. Egemen sınıflar cephesindeki gelişmele-

rin yanısıra emperyalizmin girdiği krizin etkisi ve 11 Eylül'de ABD emperyalizminin beyninde patlayan sarsıntıların yansması hem dünya ölçütünde hem de ülkemiz özgülünde yaşanan çelişkilerin üzerinde doğrudan etkide bulunmaktadır. İki ayı aşkın bir süredir Afganistan özgülünde sürdürülen talan savaşımı yavaş yavaş Irak'a yönelik planlarla Ortadoğu bölgesine yayılma eğilimi taşımakta, İsrail-Filistin arasında şiddetlenen savaşımın etkisiyle daha da alevlenme tehlikesiyle yüzyüze kalmaktadır. Bütün bu gelişmelerin büyük oranda etkilerinin yaşandığı ülkemiz zindanlarında yaşanan direnişin anlamı daha da önem kazanmaktadır. Bu açıdan zindanlarda süren direnişi sınıf savaşımının bütünlüğünden yalıtılarak ele almak mümkün değildir. Dolayısıyla zindanlardaki direniş ruhunu tüm mücadele alanlarına taşımak, işçi sınıfının ve tüm ezilen emekçi kesimlerin haklı ve meşru mücadeleleriyle birleştirici taktik politikalar geliştirmek yakıcılığını dayatmaktadır. Bu durum görülmek zorundadır.

Türkiye özgülünde yaşanan tüm bu gelişmeler tablonun bir yönünü oluşturmaktadır. Yani kitlelerin sisteme olan güvenlerinin sarsılması, toplumun her kesiminin belli bir arayış içerisinde olması, sınıf mücadelesi açısından önemli bir avantajdır. Çünkü; sınıf savaşımı nesnel bir zemin üzerinde yürütülür. Bu nesnel zemin ülkemiz özgülünde fazlasıyla mevcuttur. Bu uygun olan nesnel zemini ezilenlerin lehine

“Yaşadıklarımızın, hissettiklerimizimizin yoğunluğunun, derinliğinin aynılığından dolayı dediğin gibi ‘hiçbir haber alamasak da’ yalnız olmadığımızı biliyoruz... Zafer halaylarında çekeceğimiz tilililerle patlayacak tüm sağır kulaklar, alnımızdaki güneşin kızıl ışıklar görmek istemeyen tüm gözleri kamaştıracak o gün... Tarihimiz bir kez daha her gün, her saat, her saniye hücre hücre eriyerek yazılıyor. Bu özgün, bu tarihsel, birçok yönüyle önceki süreçlere benzemeyen zorlu yürüyüşte zirvelerde zaptedeceğiz. Gücümüz, coşkumuz, inancımız tam...”
Nergiz Gülmez
(Ölüm Orucu'nun 123. gününde şehit düştü)

“Yoldaşlardan mektuplar geliyor, devlet sözde örgüt baskısından ‘gençlerin nasıl kullanıldığından’ vb. bahsediyordu. Mektupları okuyanlar ‘ne düşünüyorlar acaba’ diye düşünüyorlar. Biliyorum herşey ‘denetleniyor’. Sözde hayata dönüş operasyonları ile bunları boşa çıkaracaklardı. Gördük operasyonlarını. Faşizmin açık yüzüydü gördüğümüz. Başka hiçbir şey değil. Ne kadar manipüle ederlerse etsinler, gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar bu ülke coğrafyasının tarihi mutlaka ama mutlaka gerçekleri yazacak sayfalarına, bizim komünist bilinç ve irademizin yol göstericiliğinde.

Bundan hiç

şüpheduyulmasın.

Küçülteceklerini sandıkları yoldaş sevgisi, halka, partiye, davaya bağlılık o denli büyüdü ki, mektuplardan onun için bahsettim. Anlayacağın silahları geri tepti. Bilmiyorlar mıydı böyle olacağını elbette biliyorlardı. Dertleri katletmekti ve 28 dostumuzu aldılar aramızdan, sonrasında ve anında yaşananlarda cabası. Bitireceklerini sandıkları düşüncelerimiz, duygularımız on kat daha artmış, bilenmiş durumda. Yoldaşlardan ayırarak yok edeceklerini sandılar sözde. Ama her bir yoldaşın beyni, yüreği alev alev, söndüremediler. Yaptıkları yalnızca ve yalnızca harlanmasına neden oldu.”

Muharrem Horoz.

(Ölüm Orucu'nun 236. gününde şehit düştü)

dönüştürmek ve sınıf savaşımının ivmesini yükseltmek için, kitlerde gelişerek yükselen tepki ve hoşnutsuzlukları siyasal iktidar savaşımına kanalize ederek, kısacası mücadeleye yön verip, yönlendirecek taktik bir önderlikte ustalaşmak ve sürece bu yönelim doğrultusunda daha güçlü ve etkili mücadelede bulunmak en büyük görev ve sorumluluk olarak karşımızda durmaktadır. Bu ustalık yakalanmadığı sürece egemen sınıflar var olan toplumsal tepkiyi ve dalgayı sindirip etkisiz hale getirirler. Gerek ülkemiz gerekse de dünyadaki sınıf savaşımının tarihi bu durumun sayısız örnekleriyle doludur. Tam da bu noktada işçi sınıfının ve emekçi halkın öncüsü işlevini gören Proletarya Partisi'ne ağır sorumluluklar düşmektedir. Özellikle bu sorumluluğun yerine getirilmesi Proletarya Partisinin merkezi önderliğinin ortaya koyduğu taktiksel yöneliminin tüm kadro ve militanları tarafından bilinçle çıkartılarak kavranması ve tüm parti organları tarafından bütün alanlarda yaşama geçirilmesiyle anlam kazanabilir. “Herşey Parti ve Direniş İçin” şiarının yaşam bulması ve kitelerin gündemine sokularak onların kahredici gücünün etkisiyle düşman mevzilerini parçalamak, ancak ortaya konulan yönelime kilitlenmekle mümkün olacaktır.

Düşmanın tüm vahşi saldırılarına kahramanca direnerek bedenlerini siper eden yoldaşlarımızın ve devrimci dostlarımızın yükselttiği direniş ruhunu ve “Ölürüz ama asla teslim olmayız” şiarını her alanda bayraklaştırmak, bir yıldır süren amansız muharebede şehit düşen devrimci ve komünistlerin feda ruhunu kuşanarak kitlelere taşımak ve bu değerleri onların ellerine bir silah olarak vererek sınıf savaşımının öznesi ve partinin bir neferi haline getirmek can alıcı bir görevdir. Bu sorumluluk omuzlarımızda yükselmektedir.

Şu gerçekliğin altını çizmek gerekiyor. Bilinir ki “Şafaktan önceki karanlık, karanlıkların en koyusudur.” Emperyalizmin

ve onların yerli uşakları dünya halklarına ve onların öncüleri olan devrimci ve komünistlere azgınca saldırıyorlar. Zulüm ve vahşet “demokrasi”, “insan hakları”, “barış”, “reform”,

Nergiz Gülmez

“terörizmle mücadele” demagojisi altında dizginlerinden boşanırcasına uygulanıyor. Tüm bunlara rağmen her zamankinden daha fazla süreç emekçilerin lehine geliyor. Çünkü; her zaman her olgu karşıtı yaratılarak var olabilir. Baskı zulüm, işkence katliam karşıtı, direnmeyi, başkaldırmayı örgütlemeyi, savaşmayı beraberinde getirmiştir. Topyekün saldırı en azgın biçimiyle uygulanıyor. İşçi, köylü, kamu emekçisi ve tüm halk katmanlarının IMF direktifli özelleştirme, tarımın tasfiyesi, zorunlu emeklilik, kamu kuruluşlarının tasfiyesi, eğitim ve sağlığın özelleştirilmesi vs. saldırılar karşısında yükselen hareketi, egemenleri korkutmakta, uykularını kaçırmakta, her MGK toplantısında “sosyal patlama” tespitini yapmalarına neden olmaktadır. Böylesine katmerleşen baskı ve sömürü karşısında başkaldırının kaçınılmaz olacağı, devrimci ve komünistlerin öncü rollerini oynamasıyla denetim dışına çıkarılacağı ve siyasal iktidarlarının sarsılacağı endişesiyle daha fazla zulüm, daha fazla kan istiyorlar. Bu yüzden öncelikle zindanlardaki halkın en ileri ke-

simlerini teslim almak ve etkisizleştirmek için yoğun bir saldırı organize ediyorlar. Her türlü olanağı bu yönde kullanmaktan geri durmuyorlar.

Ne var ki egemen sınıflar hangi aracı kullanırlarsa kullansınlar, hangi yönetime başvurlarsa başvursunlar devrimci ve komünistler açısından duruş nettir. Devrimci ve komünist güçler kullanabilecekleri her türlü yöntem ve aracı kullanarak topyekün saldırıyı halk kitleleriyle bütünleşerek püskürtmeye, bununla yetinmeyerek siyasal iktidar mücadelesine kilitlenerek zaferi kazanmaya ve bu miadı dolmuş ve tarihin çöplüğüne atılmayı çoktan hak etmiş sistemi yerle bir etmeye muktedirler. Yeter ki devrimci sorumluluk ve görev bilinciyle sürece müdahale edelim. Proletarya Partisi'nin ideolojik-siyasi-askeri-kültürel çizgisini sınıf savaşımının tüm alanlarında layıkıyla yerine getirelim. Bu doğrultuda her cephede adımlarımızı daha da hızlandırarak ilerleyelim.

19 Aralık katliamında şehit düşenler

Fidan Kalşen; DHKP-C Davası Tutsağı
Halil Önder; DHKP-C Davası Tutsağı
Yazgül Güder Öztürk; DHKP-C Davası Tutsağı
Ahmet İbili; DHKP-C Davası Tutsağı
Murat Özdemir; DHKP-C Davası Tutsağı
Fırat Tavuk; DHKP-C Davası Tutsağı
Ali Ateş; DHKP-C Davası Tutsağı
İlker Babacan; DHKP-C Davası Tutsağı
İrfan Ortakçı; DHKP-C Davası Tutsağı
Berrin Bıçkılar; DHKP-C Davası Tutsağı
Aşur Korkmaz; DHKP-C Davası Tutsağı
A. İhsan Özkan; TKP (ML) Davası Tutsağı
Özlem Ercan; DHKP-C Davası Tutsağı
Cengiz Çalıkoparan; DHKP-C Davası Tutsağı
Umut Gedik; DHKP-C Davası Tutsağı
Şefinur Tezgel; DHKP-C Davası Tutsağı
Mustafa Yılmaz; DHKP-C Davası Tutsağı
Gülser Tuzcu; DHKP-C Davası Tutsağı
Ercan Polat; DHKP-C Davası Tutsağı
Nilüfer Alcan; DHKP-C Davası Tutsağı
Yasemin Cancı; DHKP-C Davası Tutsağı
Rıza Poyraz; DHKP-C Davası Tutsağı
A. Ata Akçagöz; MLSP-B Davası Tutsağı
Murat Ördekçi; TKEP/L Davası Tutsağı
Sultan Sarı; PKK-DÇS Davası Tutsağı
Fahri Sarı; PKK-DÇS Davası Tutsağı
Seyhan Doğan; DHKP-C Davası Tutsağı
Hasan Güngörmez; DHKP-C Davası Tutsağı

“Yargılama sisteminde DGM’ler ortadan kalkmalı”

Son günlerde sıkça gündemde olan çete suçlarının DGM kapsamından çıkartılması ile ilgili olarak Açılım Hukuk Bürosu avukatlarından Ünal Kuş ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

“ÇETELER SİSTEMİN NEFES BORULARIDIR”

- Çete suçlarının DGM kapsamından çıkartılması hakkında bizi bilgilendirir misiniz?

- Bu konu Cumhurbaşkanının vetosuyla yeniden gündeme geldi. Çeteler zaten uzun süredir Türkiye halkının gündemindeydi. Öncelikle bu konunun bir süreci var. Oradan başlayalım. Halkın yaşamı uzun süredir çetelerle içiçe. 96’da Susurluk’ta meydana gelen kazayla ticaret-mafya-siyaset üçlüsüyle bir takım işlerin çevrildiği ortaya çıktı. O günden bugüne çetecilerin ülke çapındaki faaliyetleri gittikçe halk açısından rahatsızlık verecek boyuta geldi. Fakat diğer yandan bunların siyasal bağlantılarıyla oluşu, bir başka konu olarak Kürt halkına karşı yürütülen haksız savaştan besleniyor oluşu... vs. mücadele edilmesi önünde ciddi bir engeldi. Bunların tasfiye edilmesi de devlet için ciddi bir engeldi. Çünkü halen ihtiyaç duyduğu kurumları-kuruluşları tasfiye etmesi mümkün değildi. Ancak Kürt sorununda yeni bir aşamaya gidilmesi, PKK Başkanı Abdullah Öcalan’ın yakalanması ve sonucunda teslimiyet sürecine gidilmesiyle birlikte egemen sınıflar kendi aralarındaki çelişkinin çözümü noktasında yeni adımlar atma fırsatı yakaladılar. Ve bu süreci, birbirleriyle olan çelişkilerinin birinin diğerini altetmesi yolunda çözümlü için bir dizi hamle yaptılar. Hamleler Türk yargılamasına çete ve çete suçları kavramını kazandırdı. Çeteler geçmişten beri var bu ülkede. Bir zamanlar uyuşturucu ve silahla ilgilenen bu güçler bir yandan ’80 sonrası sıcak savaşın içerisinde kendi et-

kinlik alanlarını daha da büyüttüler. Devletin ihalelerine kadar ulaştılar ve siyaset içinde de güçlü müttefikler olarak iyice güçlendiler.

- Bu güçlenme sadece kendi çabalarıyla olmadı herhalde...

- Sonuçta çıkar ilişkisinin dayandığı yerler değil. Bir insan bir kaç kişiyi toplayıp bir örgütü oluşturup, tehdit ve şantajla kendi gücünü artırmıyor. Şantaj işin bir boyutuyken diğer bir boyutu bunun belli anlamda siyasetlerce desteklenmesi, bir takım insanlara kapıların açılması, yargılama bağımsızlıkları tanınması, yakalandıkları yerde salıverilmesi; örneğin mesela Abdullah Çatlı’nın yıllarca yakalanmaması, Haluk Kırıcı’nın yakalandıktan sonra serbest bırakılması... vs. Bugün herkes tarafından çok iyi biliniyor ama çeteler, işte salt bu unsurlardan ibaret değil. Çete salt elinde silah bulunduran adam değil. Bu işin bir ucuyken, çeşitli sermaye grupları içerisinde özellikle bankacılık sektöründe yapılandırılmalarda oluştu. Çete tipi yapılanmalar yani. Çünkü bunların bir uzantısıydı. Ne kadar kara para kazanırsanız bu kara paranın aklanması yeniden mali sisteme kazandırılması gerekir. Doğal olarak bunlar belli anlamda ittifaklar oluşturdular. Aşağı-yukarı ülkenin tüm ekonomisi bu grupların eline geçti. Bu hadise yaratmayacak durum değildi. Çünkü belli klikler bu organizasyonları desteklerken, belli kliklerde bunun karşısındaydı. Bunlar bu süreçle bir çatışma içerisine bu noktalardan girdi. Direkt saldırabilecekleri bir şey yoktu. Direkt saldırmak yerine daha alttan girdiler saldırıya. Ve üst üste açılan soruşturmalarda baktık her tarafta bir çete var. Bankacılık sisteminde, Bayındırlık’ta, İller Bankası, Maliye Bakanlığı vs. Nereye bakarsanız bir çete çıkartıldı. Bunlar ne oldu? Derdeste girdi. Ama çoğunun faaliyeti ispatlanamıyor.

-İspatlanamayı devlet kurumlarında örgütlenmelerinden mi

-Kamu içinde örgütlenmeleri ve yaptırım güçlerini aldıkları kaynaklar önemli. Çoğu işini yürütmek için esasında şiddet kullanmadı. Kamu içerisindeki işlerini halletmek için daha çok rüşvet mekanizmaları denendi. Sonuçta rüşvet Türkiye bürokrasi-

sinde çok ciddi bir hastalık. Bu yüzyıllardır belli tarifelere bağlanmıştır. Bir kamu kuruluşuna gidin, hemen bir makbuz keserler. Oysa ki bu paralar nereye aktarılır belli değil. Yani, bu çerçevede baktığımızda kamu ihalelerinde peşkeş çekildiği görülür. İhale yasasındaki o açıklıklardan da faydalanarak elde edilen karlar bir takım kişilerce paylaşıldı. Bu paylaşımında ispat işini güçleştirdi. Çünkü ne kadar çok paylaşılsa o kadar çok müttefik kazandılar, o kadar çok devletin içine nüfuz ettiler. Biri için bir soruşturma başlatan savcıda bir baktı ki yukarıdan birileri “dur” diyor kendisine. Durmasa bakıyor ki bir başka yere gönderilmiş.

- Peki o zaman, söyledikleri-

DGM’nin asıl işlevi de, siyasi suç olarak nitelenen gruplara karşı özel yürütülen savaşın bir aygıtı olmasıdır. Bunun için zaten özel usullere ihtiyaç duyuluyor.

DGM’lerin bugünkü işlevi bu. Bir yandan da çete suçlarına karşı savaşılmadığını ortaya koyuyorum. Çünkü çeteler sistemin nefes borularıdır, mali sermayenin kara paraya olan ihtiyacı üzerine de bunlar serbest bırakılmıştır.

nizden “çete devleti” tabirini çıkartabilir miyiz?

- Devlet, yapısı gereği bir baskı aracıdır. Bu konuda çete tipi bir organizasyon olarak gösterilmesi çok doğru değil. Bu komplike yapıya biz çete dediğimiz zaman, 15-20- 200 adamdır toplarsınız işi biter. Ama devlete çete tabiriyle bakmak sorunu çok doğru anlatmıyor. Ana devlet mekanizması, mekanizmayı elinde bulunduran güçlerin çalışma sistemleri baskı sistemi olduğu için çete yöntemlerine de yatkın. Çete yöntemlerini kullanılır hale getiren halkın muhalif hareketidir. Ne zaman ki egemenler

toplum üzerindeki egemenliklerini yitirmeye başlarsa o zaman baskıyı çeşitlendirmek, daha değişik biçimlerde uygulamak, toplumu baskı altına almak için yöntemler kullanılır. Bunun içinde kontr-gerilla veya sivil muhafızların kurulması vardır. Bu devletin fonksiyonudur. Devlet devlettir. Temel görevleri de budur.

Şimdi, sürece devam edecek olursak, klikler kendi aralarındaki çatışmada karşısındakinin ipini pazara çıkarmak için bir takım faaliyetlere girişti. Bir takım organizasyonlar su yüzüne çıkarıldı ve bunların yargılanmaları Türk Ceza Kanunu’nun 312. maddesi çerçevesinde DGM kapsamına sokuldu. Burada şu çok önemli. Birşeyler yapıyor, “bunlar suçludur” diyorsunuz. Diyelim ki, bu kişilerin fiili işlerini açığa çıkarmak istiyorsunuz ama cezalandırmakta gerekiyor. Bu bağlamda 312. madde kapsamına sokmak en kolay işti ve bu yapıldı. Ama ondan sonra işlerin rengi biraz değişti. Çünkü ülke öylesi bir süreç yaşadı ki bu süreçte hiçbir kliğin sicili öylesine temiz değildi. Ve sonuçta bu çete operasyonlarında çıkan mali ve siyasal ilişkiler her birine zarar verecek, sistemin kendisinin sorgulanmasına yol açabilecekti. Bunun üzerine ekonomik krizde başlayınca herşey çok daha farklı bir noktaya geldi. Parlamento da bulunan ve dışındaki partiler olsun toplumsal güvenilirliklerini tamamen yitirmişler. Bugünkü seçimlerde toplumun büyük bir kesimi oy vermeme gibi bir yaklaşımda. Ve bu partilerin meclise girememesi söz konusu. Bunun da yeniden yapılandırılması gerek. Sistem kendini nasıl yapılandıracak, geçmiş suçlarından arınması gerek. Geçmiş suçlarından arınması bir özeleştirme, yargılama ile mümkünken herşeyi örtbas ederek, halkın unutkan olan belleğine güvenerek bir yerlere ulaşmak mümkün. Egemenler ikinci olandan yana çıkarak, yapısal bir takım değişikliklere gitmek yerine sorunları zamana yayıp bir dizi etkinlik içerisine girdiler. İşte bu çerçevede daha önce DGM yargılama alanına sokulan çete suçları, unutturulması gereğinden hareketle bunları DGM kapsamından dışarı alınması yönünde harekete geçtiler. Tam bu noktada, neden DGM

kapsamına sokulduğu ihtiyacı tespit etmek lazım. Çünkü durup dururken DGM gibi özel yargılama organı kapsamına sokulmadı bu suçlar. 313. madde DGM kapsamındaydı ama 313 içinde bu suçları mütala etmek zordu. Ne yapıldı, bir kaç üst düzey yönetici bir araya getirildi buna çete denildi. Bunun da 313. maddeye ne kadar uyduğu tartışmalıdır. Bir mahkemenin verdiği kararlar bu tartışma bitmez. Hatta birkaç mahkeme bu yönlü karar vermede yine bitmez. 313'ün çete mantığı insanların bu suçu işlemek için biraraya gelmesidir. Şimdi bu insanlar, örneğin Ege Bank yöneticisi Murat Demirel bankanın içini boşaltmak için biraraya gelmedi. Sonuçta biri banka yönetmeye biri de banka sahibi olmaya gelmiş. Adam yarın çıkıp diyecek ki "ben bu bankayı kaynakları satın aldım burada zaten birşey yoktu. Doğal olarak içi boştu."

- **Gelinen aşamada ise bu yasanın veto edilmesi gündeme geldi. Bununla amaçlanan neydi?**

- Duyulan ihtiyaca yanıt olan bir değişiklik. Bu suçlar baştan DGM alanına sokulurken siyasi sistemin kendini yeniden sürdürebilmek için ihtiyacının bir sonucu. Çünkü öyle dönemler yaşandı ki bu ülkede, bu dönemde çoğu şey ters gitti. Ülke ekonomik anlamda borç batağına battı. Ve bu parayı da ne ben ne de yeni doğan çocuk yedi. Öyleyse nereye gitti bu paralar dendi. Dolayısıyla bu süreçte bir takım günah keçileri lazımdı, bunlar çeteler oldu. Bir şekilde topluma güven vermek için DGM kapsamına sokulmuştu. Çünkü toplumun DGM'ler üzerinde değer yargıları var. "Cezalandırılınsular da nasıl olursa olsun" mantığıyla da toplum DGM'leri onayladı. Fakat kriz olgunlaştı belli aşamalar gerçekleşti ve çetelerin

yıllardır siyasi iktidarla bağlantılı olması nedeniyle bu kişilerin (çetecilerin) aklanması sorunu ortaya çıktı.

- **Ashına bakarsınız, ülkenin iç durumunu da göz önüne alırsak çete suçları epeyce gündemde. Böylesi bir süreçte devlet içinde ki yolsuzluklarda ortaya çıkmışken, bu suçların DGM kapsamından çıkartılması tepki toplamaz mı?**

- Siyasal iktidar sıkışmış durumda. Çünkü bu çeteler faaliyetlerini bu siyasi iktidarla birlikte yürütüyorlardı. Yani bir çok suç ortağı mecliste, dışarıda veya devlet kademesinde önemli yerde bulunan insanlar. İçerdeki çete liderlerinin belli anlamda ortaya serilmesi halinde, birçok insanın siyasal anlamda zarar göreceği ortada. Dolayısıyla sistem kendini kurtarmak için çetecileri aklamak zorunda. Beyaz Enerji dosyasında çok iyi gördük. Ve bu dosyada tutuklu kalmadı ama bu dosyada salt çete oluşumu nedeniyle süren bir dava var. Ya da İhale Yasası bir takım yolsuzlukların yapılmasını engelleyici durumda değil. Rüşvet ve ranta açıktır. Dolayısıyla bu insanların bir çoğu dışarıya çıktı. Şimdi, aklanılması gereken bir konu olduğu için bir tek bu kalmıştı. Kendilerini aklamak zorundalar. Kendilerini aklamamanın yolu ise yine çetecileri aklamaktan geçiyor. Çetecilerin aklanması içinde özel mahkeme olan DGM kapsamından bu suçların çıkarılması uygun görüldü. DGM'lerde ise ceza alma olasılığı yüksek. Bir klik cezalandırmasını isterken diğer siyasi parti ondan zarar görecek. Birinci klik ise rantın ve iktidarın sahibi olacak. Dolayısıyla bunu bitirmek için bir konsensus sağlamaya çalıştılar aralarında ve buna vardılar. Dolayısıyla halkın tepkisi de çok önemli değildi.

- **Peki DGM kapsamından çıkarsa bu suçlar, DGM hangi dosyalar üzerinden yargılanmasını sürdürecektir?**

- Şimdi burada çıkarılma nedenlerine de dikkat etmek lazım. Deniliyor ki, DGM'lerin iş yükü çok fazla ondan bu konuyu çıkarttık. Şimdi Adalet Bakanı'na sormak istiyoruz. Siyasi "suç" işleme oranı arttığında onları DGM kapsamından çıkartmayı mı düşünecek. Tabi bunun cevabını biliyoruz. Yeni DGM'ler, yeni mahkemeler kurulur. Kaldı ki iş yükü gerekçesi çok saçma çünkü ağır cezanın yükü de ağır. Bir oranlamaya gitsek ağır cezaların yükü daha ağır çıkar. DGM bugün özel ödenek ve yargılamaya sahip. Dolayısıyla çete suçlarının yargılanamaması söz konusu edilemez. DGM'nin asıl işlevi de, siyasi suç olarak nitelenen gruplara karşı özel yürütülen savaşın bir aygıtı olmasıdır. Bunun için zaten özel usullere ihtiyaç duyuluyor. Yani bir molotof atmakla sanık yıllarca ceza alırken, ağır cezada olsa dışarı salınır. Bu nedenle DGM'lerde ceza alma oranı daha yüksek. Ceza verilmese de teşhir olunur. DGM'lerin bugünkü işlevi bu. Bir yandan da çete suçlarına karşı savaşılmadığını ortaya koyuyorum. Çünkü çeteler sistemin nefes borularıdır, mali sermayenin kara paraya olan ihtiyacı üzerine de bunlar serbest bira-

vam ediyor. Tam olarak yasallaştırılıp çıkmış durumda değil ama ilk fırsatta çıkacak. Devlet için çok ciddi bir sorun.

- **Avukatların hapis hane giriş çıkışlarından söz haklarına kadar da bir çok şeye kısıtlama getirildi yeni "düzenlemeyle..."**

- Evet, zaten üçlü protokolden bu yana avukat görüşlerinde ciddi sıkıntılar var. Aramalar var. Bir defa elle arama rencide edecek, taciz düzeyine varıyor kimi yerde. Tabi bu dönemsel olarak uygulanan bir yıldırma politikası. Özellikle F tiplerinde öyle bir arama oluşturuyorlar ki artık tahammül edemeyeceğiniz şeyler. Şimdi ben bir avukat olarak içeriye ne sokabilirim. Kendim ve evraklarımı tabi ki. Bazı davalarımız klasörlerce, ciltlerce. Bunlar bizim içeriye rahatça sokabileceğimiz şeyler olmalı. Çünkü dava dosyalarının ne olduğu bellidir. Bunlar üzerinden savunma yapacağız. Baskılarını bu yönde giderek arttırıyor. Devletin egemen olma kaygısı var ve bu açıdan baskılar anlamlaşıyor.

- **Son olarak eklemek istedikleriniz var mı?**

- Yargılama sisteminde DGM'lerin hiç olmaması gerekir. Mahkemeler doğal hakim ilkesine göre kurulmalı ve evrensel hukuk çerçevesinde olmalı. F tiplerinde de ortak yaşam alanları açılıp, mimari değişiklikler yapılmalı. Çeteler sorununa gelin-

kılmıştır.

- **DGM'lerde, siyasi nedenlerle yargılanan kişilerin dava dosyalarında daha bir zorluğun çıkacağı sözlerinizden anlaşılıyor. Son düzenlemelerden biri de Ölüm Orucu'na dair. Bu noktada neler diyeceksiniz?**

- Ölüm Orucu'nda zorla müdahale ve Ölüm Orucu'na destek verenler için bir takım cezalar gündeme getirildi. Bu düzenlemeler esasında önceden de vardı. Artık son hallerini alıp bunlarda mecliste görüşülmeye de-

ce, esasta onların ceza alıp almamaları çok önemli değil. Çete tipi oluşumlara egemenlerin ihtiyacı olduğu bellidir. Sadece kişiler değişir. Çakıcı gider yerine Peker gelir. Önemli olan bu oluşumu kılan ihtiyacı ortadan kaldırılabilmektedir. Bunun içinde ciddi siyasi ve ekonomik değişikliklere ihtiyaç vardır. Çünkü varolan sistemle toplumun refahı sağlanamaz. Bu sistemde de göstermelik olarak birileri yargılanır, yolsuzluklar sürer.

Emperyalist savaşın ve yoksulluğun kurbanı, çocuklar bir güne sığdırılan “haklarla” kandırılamaz

“Bir güne sığdırılan haklara çocuklar bile kanmaz”

Çocuk olmak... Yaşama her yerde ve herhangi bir zamanda küçücük dünyaların penceresinden bakabilmek. Kimi zaman savaşın ortasında bir baba büyüklüğünde, kimi zaman yoksulluğun kısılcığında erken yetişen çirak olarak, kimi zamanda... Görmüştük aslında küçük Ayşe'nin minik ellerle selpaklarını nasıl 3 kuruşa satma çabasında olduğunu. Ali'nin kalem tutan ellerine bir de ayakkabı boyasının eklendiğini, Selim'in araba camlarını nasıl parlattığını... Ve de yüzlercesini. Savaşın ortasında çocuk boyuyla büyüyenleri de yakından tanıdık. Afganistan'da oyuncak yerine silah tetikte bekleyen Abdulkerim'le, kızgın savaşın ortasında yakılıp yıkılan, evlerinden zorla göç ettirilen umudun evlatlarının öyküsü hep aynıydı. Kim çocuk olarak büyüdü ki aslında bu ülkede. Zulmün zebanileri onları erken tanıştırdı yaşamın öteki yüzüyle. Ve hep olması gerekenden önce büyüdü bizim çocuklarımız. Yalnızca çocukluğun gölgesi vurdu yaşamları-

na. Gün geldi o da ellerinden alındı. Kimi ekmek dahi bulamazken yemeye, yalnızca tadına bakmak için çaldığı baklavalılar ile yıllara varan hapis cezaları ile yargılandı. Bugün ülkeyi soyan “abi ve ablaları” için ise cezalarının hafifletilmesi için yasalar gündemde. Ya Mc Donalds önünde müşterileri rahatsız ediyor diye buz dolabına kapatılan küçük kız! Onun korku dolu bakışlarını unutmamız mümkün değilken, bugün emperyalist savaşın içinde Mc. Donalds'ın da parmağının olduğunu bilmeyenimiz yok gibi. Filistin'e saldırıların başladığı gün, sığmağı yalnızca bir varil ile babasının arkasında bulan küçük çocuğun çıkar dalası arasında nasıl vurulduğunu günlerce unutmazken, bunu duygu sömürüsü olarak reytingini yükseltmek için kullanan meydanının masum çocukları nasıl katil gibi gösterdiğini de izledik. Ama çoğu zaman “neden” sorusunu sormayı unuttuk aslında. Neden yoksulluğun ve savaşın gücü en çok çocuklara yetiyordu?

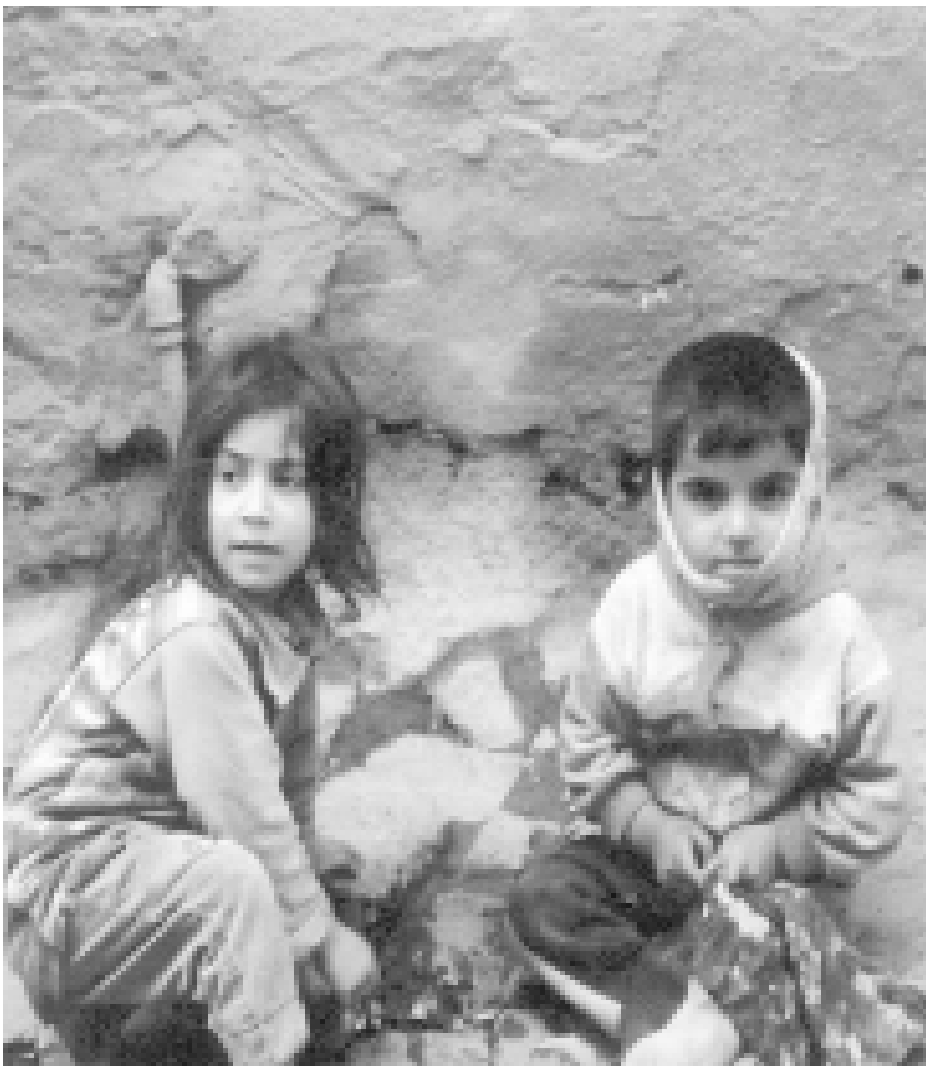
BM'nin ilan ettiği “Çocuk Hakları Günü”nden bir gün önce, yalnızca patron ağaların kendi çocuklarının hakları dışında, bu hakların isimden ibaret olduğunu daha yakından gördük. Küçücük kareye sıkıştırılmış cansız bedeniyle bir çocuğun ölüm haberiyle daha yakından görünen. Bütün gazetelerin başlıklarında Merivan. Merivan'sa ağızda sondaj, kısacık kesilmiş saçlarıyla tıpkı bir erkek çocuk görünümünde, yarı açık ağız ve baygın gözleriyle, artık, çocuk düşleriyle, açlığın yaşamına neden olduğu Merivan yok. Yanlış duymadınız. Haber Somali ya da Afrika ülkelerinden birinde her gün yaşamını açlıktan yitiren binlerin olduğu uzaklardan değil, yanı başımızdan. Göstermelik hakların “şanını” ölümlüyle tuz buz eden Merivan, bize en yakından emperyalistlerin ve onların uşaklarının çocuk gününden ne anladıklarını ortaya koydu. Sokakta yaşayan çocuk sayısının her geçen gün arttığı günümüzde “Çocuk Hakları” gününde çeşitli etkinlikler yapılarak, yalnızca bir günle sınırlı tutulan hatırlamalarla “ülke gerçekliği” gözler önüne serilmeye çalışıldı. Oysa ki çözüm, ne Merivan çocuğun ölümünden sonra ailesine verilen 50 milyonluk para yardımıyla ne 3-5 çocuğun seçimler öncesinde barınaklara yerleştirilmesinde ne de günlük “demokrasi” havariliğinde. Tıpkı emperyalist paylaşım savaşlarından sonra insan haklarını birden hatırlanıp “insan hak-

ları günü” nün ilan edilmesi gibi. Sistemin çocuklar üzerine yansıyan etkileri tabloda kadınlarda büyük payla yerini alırken, sorun tek başına çocuk ya da kadın olmaktan çıkıp insani etkileşimiyle sistem sorunudur. Daha fazla kar, açlık ve savaş üzerinden yükselen sistem değişmedikçe daha çok çocuğun evi sokaklar, elinde silahlar veya selpaklar olacak ya da açlıktan binlercesi ölmeye devam edecek. Bunun için bizim olan haklarımızı kırıntılarla verenlere ya da bir güne sağdırmaya çalışanlara karşı haklarımızın bilincine vararak emeğimizin peşine düşelim.

“Dünya Çocuk Hakları Günü” dolayısıyla açıklama yapan Adana Sokak Çocukları Derneği Başkanı Prof. Dr Fazilet Aksu, ekonomik krizin en ağır faturasının çocuklara çıktığını belirtti. Sokakta yaşayan çocuk sayısının her geçen gün arttığına dikkat çeken Aksu suçlu çocuk değil, suça itilen çocuk olduğunu vurgulayarak, bir boyutuyla gerçekliği ortaya serdi.

İHD İstanbul Şubesi de, yaptığı yazılı açıklamayla çocuk hakları ihlallerinin arttığını belirterek, binlerce çocuğun ucuz emek olarak işyerlerinde çalıştırıldığını açıkladı.

İHD Ankara Şubesi üyeleri ise, savaşın getirdiği acılara ve çocukların durumuna dikkat çekmek amacıyla Kızılay Postanesinden Başbakan eliyle Afgan çocuklarına gönderilmek üzere bir kutu süt postaladı.

Sarsılmaz inanç ve bükülmez iradenin zirvelerde parıldayan adı; Muharrem Horoz

Not: Elimize posta kanalıyla geçen aşağıdaki metin Muharrem Horoz'un Ölüm Orucu eyleminin 236. gününde şehit düşmesinden iki gün sonra Kandıra Hapishanesi'nde yazılıp dağıtılmıştır. Haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayınlıyoruz

*Al sakla koynuna beni yurdum
Güneş vuran kıraçlarına taşı
üşüyorum
Sonsuzlarına
Ve korkaklıklarına göm beni
aç ve çıplak dolaşmasın diye
çocuklar
ve filintalar
çamurlu ve sokakların sahibi
çocuklar
umutsuz ve yasaklı konuşurlar
üzülüyorum
son bir arzuda bulunuyorum sana
Eyy kızıl zemin üzerinde ışıldayan
yıldızlı düş
Haberli olsunlar bizden
Onlar için ölüyorum*

Şiirde de ifade edildiği gibi onlar için ölenlerden oldu Muharrem Horoz yoldaş.

Onlar için yaşamını görkemli bir irade kumandası altında, gıdım gıdım, nefes nefes adayanlardan oldu. O yüce kişilik, komünist ve öğretmen olarak; O susturulmuş milyonları, korkularına saldırmalarında bilinç olmak için öldü; O suskunluğa dil olmak için, O umutsuzluğun umudu olmak ve istediğini gerçeğe dönüştürme yolunu göstermek için öldü. O andan önce O'nun hedefi ve amacıyla ölenlerin, hedef ve amacına ancak onlar gibi donanınca ulaşabileceği bilincini yaşamlarıyla ancak örnek biri olarak öldü. Çünkü O kendisi kadar düşmanı da biliyor ve tanyordu.

O, yüz yüze olduğu gücün sınıf düşmanı olduğunu, hiç bir zaman unuttuğu için, ölümünü görkemli kıldı. Çünkü O, sınıf düşmanımızın ona karşı tutumunu da en net bilenlerdendi... O; bu bilinci, militan, komünist ve savaşçı olarak birçok aktif pratikte, sınıf düşmanı ile savaşta, işkencecilerle sınıf düşmanı ile savaşta, yargılandığı faşist mahkemelerde sistemi

yargılama pratiğinde ve parti içi ideolojik mücadelede bürokrat, düşkünleşmiş, küçük burjuva eğilimlerle sabırlı çatışmada edinmiş durumdaydı...

O, öylesine bir savaşçı kişilik ve hızla partileşen bir komünist kişiliği ki bizzat kendisi sözleriyle bir kaç kez yoldaşlarına şöyle diyerek, onlardan bunun çözümlenmesini istedi:

"Ben bu korkusuzluğumdan zaman zaman korkuyorum. Çünkü insan, hele benim gibi yüzde yüz ölüm riskinin olduğu pratikler içerisinde olan bir insan, güdüselle de olsa bu hissi duymalı ve yaşmalıdır. Hiç bir şeye yaramasa bile kişiyi daha dikkatli, temkinli olmaya zorlar bu durum... Ama bende bu duygu yok. İşte ben de bundan korkuyorum, niye böyleyim..."

Nedir ki onu çok iyi tanıyan yoldaşları, O'na sorumluluk yapan, onun kaptanlığında O'nunla aynı pratikte yer alan yol-

daşları, O'nun her görevde kılı kırk yaran planlayıcılığında hiçbir olasılığın O'nun gözünden kaçmadığını bildikleri için, bu korkusuzluğun doğal olduğunu anlatmakta zorlanmazlardı; görev bilmenin ve hakim olmanın başarılı olduğu yerde, korku karnını doyuracak bir şey bulamaz ki! O'nu sadece bilgisizler, asalaklar ve aklını kullanamayanlar beslerdi çünkü...

O, partiyle tanıştığı 1989'da, şanlı ÖO direnişimizde inanç ve irade sancağı olarak partimizin ve devrimimizin bilinç top- rağında dalgalanmaya başladığı 3 Ağustos 2001 tarihine kadar ki 12 yıllık örgütlü devrim faaliyeti boyunca, hep en duru devrimci tutumun ve giderek komünistleşmiş bilincin örneği olarak yaşadı...

O devrime katılmak için partiye katıldı. Devrim ise, kendini ona adayınların tam yeteneklerini, düşünsel ve beden emeğini, gün-gece ayırımı yapmaksızın yoruldum, tı- kandım benliğine sarılmaksızın partimizin kanı- canı pahasına ortaya koydukları çabayla başlayıp biten "özel" bir yapısal eser durumu- dur.

Ve o bu bütünlüğe hep uygun davrandı. Ve örnek oldu. O'nun kendisinde ve sorumluluklarında şaşmazlık ölçüsünde uyguladığı en temel ilke disiplindi. Çünkü savaşçı bir parti ideolojik, siyasal, örgütsel niteliklerini, disiplin eşliğindeki faaliyetle yaşamsallaştırdığının berrak bilincini taşıyordu. Ve bundan şüphesizdi, O'ndaki disiplin, bilincin güçlülüğü hem aktif pratik faaliyetin icrasından gelen, hem de makine yüksek mühendisi olmanın akademik pratik bilgisi, disiplini kavramasında özgün bir avantaj oluşturmuştu.

Şeyler arasındaki ilişkinin ve çelişkinin yüzlerce parçadan bir bütüne ulaşınca mutlak zorunlu bir 'disiplin' ilişkisinde canlanan 'mekanik dünyanın' ilişkilerindeki ahengi, diyalektik bir yaratıcılıkla örgütlü ilişkilerine başarıyla aktarılması O'nun faaliyette, eylemde, planlamada, randevu yeri seçiminde, düşmanın hareket tarzını çözümlenmede, kişileri, yoldaşları

tahlil etmede neredeyse mükemmel sonuçlara götürüyor ve tüm bu faaliyetin başına da disiplini oturtarak görevi zaferleştiriyordu...

1999'da İstanbul'da takibi fark ettiğinde bir belediye otobüsündeydi ve silahlıydı. Tabi ki farkettiğini takipçi düşman ekibine fark ettirmemeye dikkat ederek iki saati aşkın bir süre boyunca atlamayı denedi. Ancak düşman çok önemli bir avın takıldığının farkındaydı. Zira kendisine bağlı kuryenin verdiği açıklar düşmanın bu sonuca varması için yeterli olmuştu. Ancak O bundan habersizdi. Nihayet vuruşu yine ustacaydı...

Güngören'de araçtan atlayıp hızla iyi bildiği bir sokağa daldığında düşmanın, takip elemanı dışındaki ekiplerini atlattığına o zihni hesap kitapçılığıyla emindi.

Ne ki beklenmedik bir şey olmuştu. Yakın takip elemanı adeta ölümünün peşine takılır gibi yoldaşın peşine takılmıştı. Sokağın uygun bir yerinde

kika sonra diğer takip ekipleri de semtin karakol polisiyle birlikte yoldaşın üstüne üşüşmüştür artık...

8 gün sorguda kaldı. Bir kıyasla görüldü ki, gördüğü işkence son on yıldır tutsak düşen partimiz kadro ve militanlarının gördüğü işkencenin en ağırını, en ölümcülünü gören iki kişiden biri Muharrem yoldaş. İşkencecilerin elinde defalarca ölüm sınırı yaşadı. Tek kelime söylemedi. Üstündeki kimliğin sahte olduğu açığa çıkmış ama gerçek kimliğinin ne olduğunu çıkaramıyordu düşman. Zira bu yoldaşın ilk (ve son) tutsaklığıydı. Düşman 8. gün DGM'ye çıkarttığında anonsunu gördük. Ümraniye zindanına geldiğinde limon sarısına dönmüş teni, etleri ezik içinde, kolları uyuştu. Boğma, defalarca çekildiği askı ve günlerce buza yatırılmanın sonucu olarak birde sarılık olmuştu. Ama o bu ağır işkenceleri bile üç beş cümleyle anlatmayı yeğleyecek kadar, süreci sıradan ve doğal görmüştü. Bir komünist ve halk sevgisi mücadelesinin usta bir kaptanı olarak işkencehanelerde ilk andan itibaren savaşmıştı ve düşman da düşmanlığının gereğini yapmıştı...

Kuşku yok ki yitirdiğimiz can, parti ve devrim açısından nadide bir değerdir.

O partimizin bir kadrosu, partimizin merkez komitesi yedek üyesi olma sıfatıyla zaten büyük bir kayıptır. Ama Muharrem yoldaş aynı zamanda halk savaşımızın geliştirilip yaygınlaştırılmasında, yapabilecekleri ve katabilecekleri yönüyle sadece umut vadeden icracı bir

kaptan değil, yaratıcı bir kurmay olarak da kaybını büyütmiştir.

Özcesi Muharrem yoldaş partimizin nadide bir kadrosu olarak dışarda olduğu gibi işkenceha-

nelerde ve zindanda halk savaşını icracısı, savaşçısı ve kaptanı olarak örgütlü tüm yaşamını pratikleştiren ve en sonuçta da: Büyük ve şanlı ÖO direnişimizin partimiz mevzisindeki savaşçılarla eşit mesafede yatarken, bu nitelikleri ile bu yüce sorumluluğun bilincinde olarak, savaşa tutuştu ve yücelişin zirvesine ulaşarak ölümsüzleşti...

Yoldaşlar, kuşkusuz ki sınıf mücadelesinin şu ya da bu cephesinde ölümsüzleşen komünistlerin ve devrimcilerin, sınıf mücadelesine ve bu mücadeleye önderlik eden parti ve yoldaşlara bıraktığı kendine özgü pek çok değer vardır. Bunlar bu değerli halk evlatlarının kişiliğinde, pratiğinde ve ölümsüzleşirken ki feda tarzında tanımlanır. Önder yoldaşımız Muharrem Horoz yoldaşın bize, yoldaşlarına partiye ve halka bıraktığı ve yukarıda sözünü ettiğimiz niteliklerinin yanısıra O'nun bir komünistte bulunması gereken komünist bir

kişilik için vazgeçilmez olan en özgün niteliklerinden ilk iki tanesinden biri alçak gönüllülük ve sadelikken, diğeri yoldaşların düşünce ve tutumlarındaki ideoloji ve parti dışı zaafılar, yanlışlar ve eksikliklerle ilgilenmesi ve bu çabada gösterdiği sabırdır. Kimi zaman bu zaafalarda iflah olmazlık derecesinde direnç gösteren, parti ve önderlik aklının onlarca yıllık, binlerce yaşanmış örneği politik kriterlerin süzgecinden damıtılarak sentezlenmesi kolektif bir akıl olduğu gerçeğini görme ufkuna erişmemiş ve bu nedenlerle o an kendisine 'doğru' geleni genel ve mutlak 'doğru' olarak algılayan bazı yoldaşları dönüştürme çabasında, belli etmeden iç hırçınlıklarda yaşardı. Bu O'nun doğruları bütün yönüyle, yönleriyle bilmiş olmasından değil, partili mücadele sürecinde olanca yoğunluğuyla pratik faaliyetin icracısı ve kaptanı olarak teorik yetkinleşmeye yeterince zaman bulamamanın ortaya çıkardığı bir 'yetersizlikti'. Bunu gördüğü için de zindanda önderlik kademesindeki bir toplandı 'Bu fırsatı, biraz fazla okumamı sağlayacak şekilde görevlendirilmem planlanmasını talep etmek istiyorum. Beni hoş göreceğinizi umuyorum yoldaşlar' derken gözlerine oturan çocukça utançla gizleyememişti. Oysa çok doğru bir şey talep ediyor olmasına rağmen, bu keşindi ki gözlerindeki utanç tavrı 'bu talep az görev istemek olarak da yorumlanabilir mi?' şeklindeki içsel düşüncenin dışı vuruşuydu.

Çünkü O savaşın, pratiğin militanı, kaptanı ve kadrosuydu ve özellikle 96'dan tutsak düştüğü güne kadar yaşamında gece ve gündüzün anlamını yitirdiği, durmaksızın koşuran, yorulmaksızın çalışan nadide bir devrim adamıydı...

Muharrem yoldaş, büyük ÖO direnişimizin partimiz mevzisindeki tutumuyla ölümü öldürmenin en görkemli örneği olarak öne çıkarken, bu savaşta da bir ke-re daha hezime uğrattığı güç; zorla müdahale işkencesi, psikolojik savaş, iflas etmiş bir beden tek hücre tecritinde tutulması ve nihayet düşmanın medet umduğu ceza ertelemesi yöntemi, uygulama ve amaçlarında tanım bulan sınıf düşmanıydı...

O da yüzlerce Ölüm Orucu savaşçısı gibi bir direnişçi olduğu halde, düşmanın yoldaşımıza karşı her aşamadaki tavrı, özel ve istisna oldu. Defalarca geçici bilinç kaybı nedeniyle gördüğü müdahalelere rağmen (hastanede direnişi bırakan kimi ÖO savaşçıları ÖO'na başlattığı gerekçesiyle) hastanede tutulmamak. Her tarafı yara-bereye bezenmişken, su içecek

gücü bile tükenmişken sonuna kadar (son üç gün hariç) tek hücrede tutulmak, her hastaneye götürülüp getirilirken, adı konmamış bir yöntemle sorgulanmak ve nihayet son bir hafta boyunca hastanede gidip gelen bilinç kaybı sürecinde, her bilinç yitişinde, serum, kan ve akciğerin iflas etmesi nedeniyle oksijenle yaşamda tutulma noktasındayken bile, Adli Tıp'ın kerhen vermiş olduğu raporunun hukuki gereği olarak tahliyesi gerekiyken, tahliyesinin DGM'ce reddedilmesi gibi durumlar, Muharrem yoldaşın ÖO direnişçisi olarak yüz yüze kaldığı uygulamalar istisnaları ve yoldaşa özgü olarak bu tarihi iradenin tutanaklarına kaydoldu. Bütün bunların anlamı ise şu olmuştur.

İdeolojik ve siyasi olarak sınıf düşmanı kavramının sınıf mücadelesinin bu arnasında uzlaşmazlığının en amansız yaşandığı yer, Muharrem yoldaşın kişiliğinde, partimizle patron-ağa devleti kapışmasında somutlanmıştır. Muharrem yoldaş, direnişimizin mükemmel bir iradesi olarak, partimizin Marksist-Leninist-Maoist ideolojik siyasi değerleriyle donanmıştır. Düşman ise, devrimci işçi ve emekçi sınıfının inanç ve amacında gördüğü korkuyu, Muharrem yoldaştan duyduğu korkuda somutladı. Ve bu nedenle koma halindeyken bile, zindan duvarları dışında ve kelepçesiz olarak bir an bile bulunmasını göze alamadı. Bu tavrı sadece düşmanın bildiğimiz zalimliğinin yeni bir kanıtı olmakla kalmadı, aynı zamanda genellikle soyut görünen komünist ve devrimcilerden duydukları korkunun çıplak bir fotoğrafı oldu. "Güçlü" patron ağa devleti güçlü ve büyük ÖO direnişimizin zafer yürüyüşünü hırpalama amaçlı uyguladığı direnişçilere ceza ertelemesi politikasını bile darbeleme pahasına, yoldaş için verilen tıp raporunu dahi uygulamayı göze alamadı. Koktu, korkuyordu çünkü. Bu gerçeklikte önder yoldaşın partinin onurlu bayrağını kavramış olarak "yaşayarak ya da ölerken" ilkesiyle, zafere yürürken yaşamını feda etmedeki kararlılığı tayin edici bir sonuç olsa da, bu direniş şehitleri içerisinde onun ölümsüzleşmesindeki özgün yan, diğer birçok ayrıntı bir yana yoldaşın aynı zamanda açıkça katledilmiş oluşudur. Bunu özel bir durum olarak tespit etmek gerekir. Biz ve düşman sorunu da bilincimizde bilim ve sınıf tavrı yönünde durmaksızın yetkinleşmekte, paha biçilmez bir örnek durumudur. Düşmanın, önder yoldaşın yaşamı karşısındaki bu yoğunlaşması niye? Sınıf düşmanı ve sınıf tavrı gerçekten nedir ve sınıf mücadelesinde hangi mücadele yöntemi, hangi araçların kullanımı; hangi militan kişilik, ne tür bir kadro tipi, işkencede, zindanda hangi duruş ve yaşam tarzı... Bizi berrak bir sınıf tavrının sahipliğinde tanımlar? İşte Muharrem yoldaş bu soruların kuşku götürmez cevabıdır...

Hiç bir gevezeliğe yer bırakmayacak kadar açık olan şey, düşmana, düşmanlığın hedefini bulduğu militan, kaptan ve kadro tipi Muharrem Horoz yoldaşta somutlanmış ve düşmanda bunu görmezden gelmemiştir.

Yoldaşlar bu gerçeği önemle görmek, bunun üzerinde önemle yoğunlaşmak, sadece Muharrem yoldaşı ölümsüzleştirmenin, ideolojik, ahlaki sorumluluğun gereğini yapmaya koşullu olduğunu değil, partiyi, disiplini ve halk savaşı stratejisi-

nin demokratik halk devriminin tayin edici bilimselliğini bir kez daha anlamamız için de gerekli bir şeydir.

O, Partimizin kadrosuydu. O Partimizin 2. OPK yöneliminin aktif çizgisinin pratik icracısı ve hesap soruculuk kampanyasının kaptanıydı. O, tutsaklık gereğinin ilk anından itibaren, işkencede halk savaşı ruhunu pratikleştirendi. Ve o faşist mahkemelerde 'sizi de cezalandıracağız' diye her seferinde yürüyendi.. O yaşamının her anında parti tavrını uygulayan, düşmanı iyi tanıyan ve her yerde durmaksızın halk savaşı çizgisini uygulayandı. Bunun için ayrıca öldürüldü!... Yoldaşlar, halka partiye, davaya ve insanlığın özgürleşmesi mücadelesine bağlılığını hayatını vererek gösteren, büyük ve görkemli bir irade örneğini abideleştirerek ölümsüzleşen Muharrem'in yoldaşları!

Evet yüreğimizden, partinin yüreğinden verimli bir dal koşturdu. Acımız büyük oldu. Bu tarihsel muharebede öne fırlayıp mevzilenen tüm yoldaşlarımızın her biri için bir gün geldiğinde bu acıyı yaşayacağımızı biliyorduk, ama o günü yaşamak başka bir şeydir.

Önce hep gülerken yaşayan Nergizimiz, sonra en ağır dolusu gülümsemeleri halkın güleceği güne biriktirmişçesine 'fazla gülmeyen' yapısıyla kaptan yoldaşımız Muharremimizi ölümsüzlüğe uğurladık. Büyük ÖO Muharebemizin tüm şehitleri duygularımızdaki, yüreğimizdeki acısı temel olarak aynı olsa da her yitişin bir özgünlüğü vardır. Yüreğimizin acılarına bu özgünlüğün katılışı, Muharrem yoldaşı yitişimizle gerçekleşti. Nedir ki her yitişin birde düşüncelerimiz üzerindeki etkisi vardır, ki yoldaşın bu yöndeki etkisi yücedir, çokkusal ve unutulmazdır. O ölümsüzleşene kadar ki 236 gün boyunca gösterdiği büyük tahammüle; O ideolojik-siyasi çizgimizin potasında tava durmuş çelikten iradeyle, o idaresini zorla müdahale işkencesi altında, tükenmiş biyolojisine teslim etmeyen hep partinin devrimin ve zaferin hizmetinde tutan kararlılığıyla bu kez ki muharebe boyunca da her savaşın, her direnişin bağrında kendini göstermesi engellenmez olan güçlü ve zayıf diyalektiğinde, güçlünün; yorulan ve durmaksızın ilerleyen diyalektiğinde, ilerleyenin, inançsızlık ve inanç diyalektiğinde inancın; ihanet eden ve zafere kilitlenen diyalektiğinde zaferin zirvesi oldu. Partiyi, değerleri, direnişi yüceltti. "Ölümü yeneni kimse yenemez" şiarının gerçek bir kanıtlayıcısı oldu. Komünistlerin ve devrimcilerin iradesinin teslim alınmayacağı gerçekliğinin bir kez daha kanı ve canıyla onaylayıcısı oldu. O, örgütlü politik yaşamı boyunca; O, sosyal kurtuluşun yegane stratejik silahı halk savaşı mücadelemizin icracılarından biri olarak savaşımı boyunca; O bulunduğu her yerde her ortamda, her kademedede, her pratikte partinin uygulanması, disiplinin çelikleştirilmesi, bilincin bilimselliğine, Marksist-Leninist-Maoist ideolojiye, durmaksızın evrilerek, kişiliklerde partinin ve devrimin somutlanıp zafer kazanması, düşünce dünyası ve sosyal pratiğinde ortaya çıkan hata ve yanlışları karşısında her zaman bunlarla alçak gönüllülükle olduğu kadar cesaretle yüzleşmekten çekinmeyen tutumuyla ve hatta yer yer, kendini paralamaya varan kendine acımasızlığıyla...

Partimizin yiğit militanı, halk savaşı

O savaşın, pratiğin militanı, kaptanı ve kadrosuydu ve özellikle 96'dan tutsak düştüğü güne kadar yaşamında gece ve gündüzün anlamını yitirdiği, durmaksızın koşuran, yorulmaksızın çalışan nadide bir devrim adamıydı...

mücadelemizin alnı kızıl yıldızlı kaptanı ve parti kadromuz olarak büyük ve görkemli ÖO direnişimizin sürdürülmesinde tereddütsüzce sipere yatan gerillamız, kaptanımız, önder yoldaşımız inanç ve irade kılıncımız olarak ölümsüzleşti ve öyle kalacak! O, artık bu nitelikleriyle durmaksızın bilincimizi ateşleyen ölümsüz bir miras olmakla kalmayacak... O, esas olarak Halk Savaşı mücadelemizin tüm hatlarında, işkencehanelerde ve zindan direnişlerinde bilincimizden tükenmeyen enerjisi, irademizin bükülmez malzemesi, tüm pratiklerimizin zafer gerekçesidir.

Bu yüce kahraman, bu nadide yoldaş söyleyeceğimiz son sözümüz ve O'nun ölümsüzleşmeden hemen önce söylediği son sözlerindeki isteğe cevap olacaktır...

Muharrem yoldaş hastanede son kez "bilinç yitimi" yaşadığında refakatçi olan abisine söyledikleriyle dahi aslında onun bilincini yitirirken parti ve halk savaşıyla yaşanmış sürecin- süreçlerin bilinciyle buluştu hep. Son kez ki bilinç yitimi de öyle oldu. Hastanedeki yatağında abisini gizemli bir ses tonuyla ve parmak işaretleriyle yanına çağırdı "silahlar nerde" dedi. Abisi bilinç yitiminin ne olduğunu bilmediği için paniklemişti. O, abisinin "ne silahları" cevabına hiç aldırmıyordu devam etti "Abi çabuk silahımı getir!" (Göz işaretleriyle arka tarafını işaret ederek) "Yoldaşlar orada mı? Yoldaşları görüyor musun ben göremiyorum" dedi. Ey ölümsüz yoldaş artık sen yoldaşlarını değil yoldaşların seni görüyor. **Sen yoldaşların bulunduğu her mücadele alanında ellerimizdeki bayrak, nişan alan tüfek ve hedefini şaşmayan mermi olacaksın! Artık sen dönüp ardına bakmayacaksın. Gözlerini bir an dahi kırpmaksızın tüm yoldaşların için en uzlaşmaz sınıf tavrının, sarsılmaz inancın, bükülmez iradenin ve hedefte zaferine patlayışın ve parıldayışın çokkusal yıldızı olarak bilincimizde ve sevgimizde sonsuza ışıldayacaksın!**

*Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!
*Önder yoldaşımız Muharrem Horoz ölümsüzdür!

*Halk savaşçıları ölümsüzdür!
*Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!
*Kahrolsun Patron-Ağa devleti!
*Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

*Yaşasın Partimiz TKP/ML, önderliğindeki TİKKO, TMLGB

5 Ağustos 2001

**Kandıra Hapishanesi
TKP/ML Dava Tutsakları**

Partimizin yiğit militanı, halk savaşı mücadelemizin alnı kızıl yıldızlı kaptanı ve parti kadromuz olarak büyük ve görkemli ÖO direnişimizin sürdürülmesinde tereddütsüzce sipere yatan gerillamız, kaptanımız, önder yoldaşımız inanç ve irade kılıncımız olarak ölümsüzleşti ve öyle kalacak!

Halkın yüreğinde bir türküdür gerilla

Onlarca direnişe tanıklık eden Dersim toprakları 13 Aralık 1993'te bir kez daha halk savaşçılarının eşsiz direnişlerine sahne oldu. Akşam saatlerinde Ovacık Pozvek köyüne gelen gerillalar düşman kuşatmasını farkettilerinde yoğun bomba yağmurlarıyla karşılaştı. Sabahın erken saatlerinde başlayan çatışma akşam saatlerine kadar sürdü. İlk saldırıda **Fevzi Koç**'un yanı sıra rastgele yapılan bomba

Fevzi Koç

yağmurları altında 12 ve 11 yaşlarındaki **Nuray** ve **Halil Laço** kardeşler de şehit düştü. Bu havan toplarıyla sadece gerilla değil faşist TC'nin hedefi. Halk savaşçılarını bağrına basan Dersim halkını da hedeflemişti. Ve bu hedefin bedelleri de küçük iki yürek olmuştu.

H. Mustafa Aslan

Havanın kararmasıyla birlikte daha uygun mevzilere çekilmeye çalışırken kurşun yağmurlarına tutulan **Bekir Kürşat Onay**, **Hacı Mustafa Aslan**, **Deniz Som** da Dersim'de filizlenmek üzere düşmüştü.

Halil Laço

Bekir Kürşat Onay (İsmail)

Gaziantep doğumlu olan

Bekir Kürşat Onay TMLGB üyesi olarak gerillaya katıldı. İki yıllık gerilla yaşamı olan Bekir Kürşat, şehit düştüğünde TKP/ML üyesiydi.

Nuray Laço

Fevzi Koç

TİKKO'nun alt komutanlarından olan Fevzi Koç, daha önce de milislik görevini sürdürdü. Fedakarlığı, azmi ve yoldaşlarına bağlılığıyla yoldaşlarının yüreğine gömüldü.

Hacı Mustafa Aslan

"İyi bir devrimci, araştırmalı ve bilgilerini daima aktarmalıdır" diyen Mustafa Aslan şehit düştüğünde TİKKO üyesiydi.

Deniz Som

TİKKO üyesi olan Deniz Som, Dersim Ovacık Gözeler köyünde doğdu. Mücadeleyle küçük yaşlarda tanışan Deniz Som, gerilla yaşamında olgunlaştı.

Mehmet Salih İşikayadır

TKP/ML saflarında mücadele yürütürken 1989 yılının Aralık ayında Hollanda'da MİT tarafından katledildi.

Toprağa tohum, halkın arasında kök salanlara...

"Biz komünistler tohumlar gibiyiz, halk da toprak gibidir. Nereye gidersek gidelim, oradaki halkla birleşmeliyiz. Halkın arasında kök salmalı ve çiçeklenmeliyiz."

(Mao Zedung)

"Binlerce, onbinlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim."

(Mao Zedung)

"Onlara ilk gıdalarını veren, yürütmesini öğreten, yılmak bilmeyen kitlelerdi; sınıf mücadelesi düşüncelerini şekillendirdi; ve toplumsal örgütlenmenin başlıca ve en yüksek biçimi olan Parti, onları Marksizm- Leninizm- Maoizm, Rehber Düşünce ile silahlandırarak, siyasi bilinçlerini yükseltti, Halkın Gerilla Ordusu içerisinde örgütleyerek savaşçı ruhlarına güç aktı ve yoksul köylü kitleleri ile kaynaştırarak bedenlerini ve ruhlarını halk savaşının sönme-yeceğinde çelikleştirdi."

(Gonzalo)

"Bazı insanlar vardır ki, katkıları itibarıyla sınıf mücadelesinde önemli roller oynarlar. Bu onlara diğer insanlara göre daha önem verilmesini gerektirir. Bu önem onların yaşadıkları süreçte mücadeleye katkıları, güzelliklerle, değerleriyle, geride kalanlara örnek olmasından, geride kalanların da onların yaşamlarından dersler çıkarmasından kaynaklanıyor."

Bugün şehit düşen yoldaşlarımızın yaşamı şu veya bu yönüyle ders çıkarmak için bize zengin bir kaynak sunar. Nasıl ki önderimiz İbrahim Kaypakkaya'yı bütün yönleriyle kendimize örnek alıyorsak ve yaşamından dersler çıkarıyorsak aynı şekilde bir A. Muharrem Çiçek'i silahını düşmana teslim etmemesiyle, bir Mehmet Zeki Şerit'i kendisini değiştirip dönüştürmesiyle, bir Dicle şehitlerini çatışmalarda gösterdikleri yaratıcılıklarıyla ve daha ismini sayamadığımız nice şehit yoldaşlarımızın yaşamından dersler çıkarmak gerekir."

(TKP/ML Dava tutsaklarının devrim şehitleri için yazdıkları yazıdan)

"Güzelliğin namlunun ucunda olduğu bir düzende yaşıyoruz. Yani güzellik ve namlunun inanılmaz bir güçle birbirine nişanlandıkları bir tarihin çocuklarıyız biz. Bundan olsa gerek ki, geleceğe gül ekme için kötüye inat yaşamını ortaya koyan bizler, içimizdeki kötülük tohumlarını kökten dinamitlemede gerekli cesareti gösteremiyoruz. "Sınıflı toplumlarda 'kökten dinamitleme' işi ütöpiktir" denilecektir doğru, ancak, bu doğru düşüncemizde çelişenin çarpmasına gerilmesinin önünde bir engel değil, aksine onu zorunlu kılandır. İşte sorun, bu zorunluluğun bilincinde olmak yada olmamaktır."

"Devrim tarlasının bir tohumu olabilmek insanlık aleminin tarihsel ilerleyişinde kendi eliyle yarattığı çirkeflerin içinden sıyrılıp güneşe gömülebilmek; her türlü kişisel menfaatin yeminli düşmanı olup, davaya bağlılık temelinde silah elde sonsuzluğa yönelmek; insan bilincinin vardığı en yüksek düzey olan MLM biliminin ışığında ölümün kucağına koşmak... İşte her proleter devrimcinin sonsuzluğa yürüyüşünde geride bırakmak istedikleri"

(Halil Çakıroğlu'nun not defterinden)

Erkut Direkçi

1996'da 69 gün tüm dünyada geniş bir kamuoyu oluşturan şanlı SAG ve ÖO direnişinde tahliye durumu olmasına rağmen hiç tereddüt etmeden direnişte sonuna kadar yer alan MLKP üyesi KGÖ Yurtdışı Komite Üyesi **Erkut Direkçi**, tahliye olduktan sonra 12 Aralık 1996'da SAG ve ÖO'nun 14. şehidi olarak tarihteki yerini aldı.

Erkut Direkçi, devrimci iradesi, özverili, seven tavrılarıyla ve militan kişiliğiyle yoldaşları ve dostlarının yüreğindeydi. 13 Aralık 1997'de Stuttgart'da yapılan cenaze töreninde sıcak gülüşleriyle veda ediyordu geride şu sözleri bırakarak; **"Ölüm Orucu'nda bedenimi ve ruhumu kavgaya teslim etmekten asla tereddüt etmeyeceğim. En içten devrimci coşku ve sıcak gülüşümle bu isteklerimin partim ve yoldaşlarım tarafından kabul edileceği düşüncesiyle sıcak gülüşlerimin civan yüreğinizde kök salması dileğiyle..."** Erkut Direkçi, 96'dan 2000-2001 Ölüm Orucu direnişine uzanan köprüde direniş ruhumu taşıyan biri olarak, anıları mücadelemizde ışık olmaya devam ediyor.

Erdal Eren

12 Aralık 1980'de bir gösteride çıkan saldırıda kimin öldürdüğü belli olmayan Zekeriyeye Önge adlı bir erin öldürülmesinden sorumlu tutulan Erdal Eren, 48 gün sonra Ankara Mamak Askeri Hapishanesi'nde idam edildi. İdam edildiğinde henüz 17 yaşında olan Erdal Eren mahkemede yaptığı savunmasında şunları söylemişti;

"Sayın Yargıçlar,

Türkiye ve dünyada görülmemiş bir yargılama usulüyle karşı karşıyayız. Bu davanın o kadar çabuk sonuçlandırılmak istenmesi, olay dahi anlaşılmadan, yukarıdan gelen emirlerle çoktan verilmiş bir kararın formalitesini yerine getirdiğini

gösterir.

Benim hakkımdaki kararın üst düzeydeki Sıkıyönetim Komutanları tarafından verildiği o kadar açıktır ki, normal hukuk usulleri dahi ayaklar altına alınmıştır.

Mahkemeniz sadece bu düzeni koruyan bir mahkeme değil, aynı zamanda askeriye'nin hiyerarşik emirlerine de bağlıdır. Ve sizin burada emir kulu olmaktan, tanrıların kan isteğini onaylamaktan başka bir göreviniz yoktur. Bu o kadar açıktır ki, mahkemenin bırakalım hukukun diğer kurallarını, sadece usule ilişkin yöntem bile bunun kanıtı olmak için yeterlidir.

Hakim sınıflar ve onların uşakları bu sömürü ve baskı düzenine yönelen her hareketi kanla boğmak istiyorlar. Bu-

nun için olmadık tertipler tezgahlıyorlar. Halkın Kurtuluşu için mücadele veren, baskı ve sömürüye karşı çıkan herkes bu tezgahlara muhataptır. Ve siz bir mahkeme heyeti olarak bu tezgahın bir dışlisinden başka bir şey değilsiniz. Benim hakkımda ne kadar peşin bir yargılama yapıldığı son derece ortadadır. Nitekim benimle ilgili olayın ertesinde Genelkurmay Başkanı'nın 'Çoktandır idam olmuyor, bazı kişilerin idam edilmesi gerek' şeklinde demeç vermesi benimle ilgili idam kararıdır. Ve size bu konuda ulaştırılan, emirlerin açıkça dışa vurulmasıdır.

Hakim sınıflar ve uşakları kan isteklerini benim idamımla tatmin etmeyi düşünüyorlar. Ben bu olayın içerisinde kasten bir eri öldürmedim. Benim bu koşullar içerisinde bir eri öldürmek siyasi inancıma tersdir. Kaldı ki, eğer ben isteyerek öldürmüş olsaydım bu öldürme olaylarını sürdürecektim. Herşeyden belli olduğu gibi sadece havaya iki el ateş ettim. Tabancamda beş mermi vardı. Ve ayrıca yedek şarjör doluydu. Askerlerin hemen hepsi benim hedef sınırlarım içinde olmasına rağmen ne öleni ne de başkasını öldürmedim. Kastım olmadığından ateş etmedim. Kaldı ki o panik içerisinde askerler de bol miktarda mermi sıktılar.

Sıkıyönetimin varlığı bile, halka ve halk gençliğine başlı başına bir saldırıdır. Sıkıyöne-

timden bu yana "dur" ihtarına uymadığı gerekçesiyle onlarca vatandaş ve devrimci, jandarma ve polis tarafından katledilmiştir. Ve benim katıldığım gösterinin nedeni olan, bir gün önce polis tarafından katledilen **Sinan Sümer**'in ölümü de bunlardan biridir.

Her türlü demokratik hakkın hakim sınıflar ve sıkıyönetim tarafından ayaklar altına alındığı şu dönemde, biz devrimcilerin alçakça katledilen yoldaşlara son saygı görevini yasaları da çiğneyerek yapması meşrudur. Meşru olmayan şey sıkıyönetimin ta kendisidir.

Biz devrimciler, sizlerin şartlandırılmış düşüncelerinizdeki gibi terörist veya anarşist değiliz. Biz devrimcilerin Türkiye halkının her türlü baskı ve sömürüden kurtulması dışında hiçbir kaybımız yoktur. Anarşi yaratmak veya terör estirmek bizim düşüncemizle çelişen bir şeydir. Tersine en büyük terörist ve katil bu devletin kendisidir. Buna sıkıyönetim öncesinde ve sonrasında devletin güçleri tarafından katledilen halk ve halk gençliğinin kanları tanıktır.

Bugün devrimcileri ve onların bir parçası olan beni, aldığımız emirlere uygun olarak yargılayabilir ve ölüm cezası verebilirsiniz. Fakat bu ilelebet sürmeyecektir. Bir gün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir."

Vartinik'te sert bir kaya

Üstüne bir destan yazılmış kanla,
yoldaşlarım diyor ki...
Zalime gerek zulüm...

Aç bir vahşinin tırmalaması gibi
Dişleri çatır, çatır çatılır!..
Avurtları geçmiş içine, Aha bunlar da ne?
Ellerinde Kayanın; Ne kadar da büyümüş,
Saldırınca düşmana,
Sanki bir haini öldürecek bir Gürz!

Kırmızı bir Şarap akıyor, Kayanın gediğinde!
Karıyor Munzur suyuna,
Ondan içen, kendinden geçen diriliyor!
Gün sanki mahşer günü!
Toplanmış anıtın önüne
Dersim'in yiğitleri!.. Yazıyor göğsüne
İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu Erleri...!

Bak bak yaka numaraları da var!..
Ali Haydar bir, Meral iki Muharrem üç,
Süleyman dört, Kazım beş, Mehmet altı
Özgür Kemal yedi, Ümit Dinler sekiz,
Ümit Çağlayan San dokuz, Duran Salman on,
Dilek...
İbrahim yüz, bin!..
Hepsinin gözlerinde kin,
Ediyorlardı yemin!..
Bu can bu tende kaldıkça, kazıyacağız kökünü
Emperyalizmin, Faşizmin ve Feodalizmin!..

(...)
Ve sonra bir sessizlik
Gürledi gök haykırdı İbrahim!..
Yoldaşlar!..
Bu yola feda ise başımız!
Kesindir Zaferimiz, Susmasın Silahlarımız...!

(...)
Ve sonra bir sessizlik!
Yoldaşlar!
Yenilerek yeneceğiz!..
Parça parça kuracağız iktidarı!..
Yaralarımızı sardık, kirliyi atıp temiz giyindik
Yağladık mavzerleri,
Mermi yataкта huzursuz ve böyle ilerliyor tarih
Kaydediyor geçeni, gösteriyor geleni
Okuyor kesin ve acımasız son hükmünü...
Toplumlar her şeye rağmen ileriye gider,
(...)

“Su damlasına sığdırılan yaşam”

Bir su damlasının yaşama kaynaklık ettiği günler, dakikalar, hatta saniyeler... “Su damlasına sığdırılır mı yaşam hiç demeyin. Bedenini su ile ayakta tutarak, inançları uğruna ayları devirip koca bir yılı aşan Ölüm Orucu direnişçileri için, hayattır su damlacıkları. 1996 Ölüm Orucu direnişinin görkemini firçasıyla tualine aktarmaya çalışan ve “Su Damlasına Sığdırılan Yaşam” adını verdiği çalışmasıyla içeriyi dışarıya taşımaya çalışan Sait Oral Uyan’da bu düşünceyle yön vermişti çalışmasına. Su damlası o dönemdeki Ölüm Orucu’nda olan tutsakların dudaklarından yoldaşları ve dostları tarafından pamuk ya da pipetle damlatılan su ile anlam kazanıyordu. Şimdi ise “Su Damlasına Sığdırılan Yaşam” Tohum Kültür Merkezi’nin hazırladığı 72 dakikalık bir belgeselle konu başlığı oluyor. Belgesel TKM sinema birimi yapımı olmakla beraber, belgeselin yönetmenliğini Ümit Elçi, müziklerini Ekrem Ataer, görüntü yönetmenliğini Oğuz Eken yaparken seslendirmesinde de Zeki Göker görev alıyor. Uzun ve önemli bir çalışmanın ürünü olan belgesel su damlasına sığdırılan yiğit yaşamların, acıların, paylaşımların, sevginin, zulmün bir arada yaşandığı bu toplumda F tipi hücrelerin içinde olan onlarca umut taşıyıcısı yüreği dışarıya taşı-

maya çalışıyor. Bu noktada oldukça geniş bir katılımı gerçekleştirilen belgesel, gazetecilerden avukatlara, sanatçılardan ailelere, devrimci-demokrat insanlardan altı aylık ceza ertelemesiyle tahliye edilen tutsaklara kadar

konuşanların anlatımı yalnız direnişçilerle sınırlı kalmadığından, içerik olarak, değişik bakış açılarıyla süslen-

Önder Öz-

kalıpcı’nın yanısıra Ölüm Orucu direnişçilerinden Sait Oral Uyan, Seyit Ali Uğur, Fedai Şahin, Ganimet Bozlu, Savaş Kör, Hasan Demir, Ersin Eroğlu, Nezahat Turan, Meral Şahin, Diren Kırkoç, Suzan Baran da yer alıyor. Belgeselin bitimi ise, yine hafızalarını yitirmiş Ölüm Orucu direnişçilerinin görüntüleri ve su taneciklerinin damlaması ile oluyor.

Belgesel, su tanelerinin bir su birikintisine damlamasıyla başlıyor. Ardından, Ölüm Orucu’nda hafızalarını yitirerek tahliye edilen direnişçilerin görüntüleri. Bu görüntülerde ise onların çocuksu davranışlarıyla birlikte öne çıkan anlamlı bakışları en çok dikkatimizi çeken oluyor. Bütün yitirilmişliklere rağmen gözleri hep parlak ve umut yüklü. Neden Su Damlasına Sığdırılan

Yaşam sorusunun cevabı ise Sait Oral Uyan’ın dilinden görüntüsüyle izleyicilere sunuluyor. Belgeselde belli bir sistematigi bulmak mümkün. Önce Ölüm Orucu direnişçilerinin dilinden “neden ölüm orucu ve anlamı” sorusu yanıt buluyor, sonrasında 19 Aralık katliamı ve yine tanıkların dilinden yaşananlar... “Onurlu bir yaşamı büyütmek, düşünceleri ayakta tutabilmek” adına bedenleriyle

bir zenginlik katmış F tipinin etkileri, Cumartesi eylemleri ile ön plana çıkan ailelerin ve altı aylığına tahliye edilen tutsakların anlatımları özel anlam katmış belgesele. 19 Aralık katliamı da görüntüler eşliğinde verilmiş. Katliamın boyutu, devletin katliamcı yüzü teşhir edilirken; bir yandan da buna karşı geliştirilen direnişin görkemi ön plana çıkarılmış. Cumartesi eylemlerinden birinde alınan tutuklunun kaldığı F tipi hapisanede yaşadıkları adeta ayna oluyor bize. Ölüm Orucu şehidi Nergiz Gülmez’in cenaze görüntüleri ve anne babasının konuşmaları bir yandan duygu bir yandan öfke yüklü yürekleri daha bir yarıyor, kabartıyor. Katliamın açmazlığını belgeleyen, direnişin görkemini tarihin sayfalarına not eden belgeselde Gazeteci Oral Çalışlar, Celal Başlangıç, Ahmet Şık; Avukat Mihriban Kırdök, Ercan Kanar, İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin; sanatçı İlkay Akkaya; TİHV doktorlarından

mesisi belgesele ayrı bir zenginlik katmış F tipinin etkileri, Cumartesi eylemleri ile ön plana çıkan ailelerin ve altı aylığına tahliye edilen tutsakların anlatımları özel anlam katmış belgesele. 19 Aralık katliamı da görüntüler eşliğinde verilmiş. Katliamın boyutu, devletin katliamcı yüzü teşhir edilirken; bir yandan da buna karşı geliştirilen direnişin görkemi ön plana çıkarılmış. Cumartesi eylemlerinden birinde alınan tutuklunun kaldığı F tipi hapisanede yaşadıkları adeta ayna oluyor bize. Ölüm Orucu şehidi Nergiz Gülmez’in cenaze görüntüleri ve anne babasının konuşmaları bir yandan duygu bir yandan öfke yüklü yürekleri daha bir yarıyor, kabartıyor. Katliamın açmazlığını belgeleyen, direnişin görkemini tarihin sayfalarına not eden belgeselde Gazeteci Oral Çalışlar, Celal Başlangıç, Ahmet Şık; Avukat Mihriban Kırdök, Ercan Kanar, İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin; sanatçı İlkay Akkaya; TİHV doktorlarından

Tarihe kara bir leke olarak geçen 19 Aralık katliamını bizzat yaşayanların ağızından herkese taşımaya amaçlayan belgeselde devletin yetkili ağızlarından verilen sözlerin nasıl bir anda unutulduğu ve zalimin “şefkatinin” katliam olduğu gerçeği tüm katılımcıların sözleriyle belgeleniyor. Belgeselin galası 27 Aralık 2001 tarihinde Taksim Muammer Karaca Tiyatrosu’nda saat: 20:00’de yapılacak. TKM sinema biriminin “Sesimi duyan var mı? Beni gören var mı?” diye soran onlarca tutsağa bu belgeseli hediye ediyoruz. Onların dışardaki sesi, onların coşkusu olmaya devam edeceğimizi birkez daha belirtiyoruz” diye sunduğu belgeseli izlemeye değer buluyoruz.

Grup Vardiya'dan dayanışma konseri

Kartal: Tohum Kültür Merkezi Kartal Şubesi etkinliklerine devam ediyor. Kasım ayının son etkinliği **25 Kasım 2001** tarihinde **Grup Vardiya**'nın verdiği bir konser oldu. Saat 15:00'de başlayan konse-re katılım iyiydi. Güzel bir dayanışma örneğinin yaşandığı konserde Grup Vardiya elemanları söyledikleri parçalar arasında yaptıkları konuşmalarda, emperyalistlerin başta Afganistan halkı olmak üzere dünya halklarına yaptıkları saldırıları kınadıklarını belirtirken, 13 aydan beridir dev-

rimci tutsakların taleplerini kabul ettirmek için başlattıkları Ölüm Oruçlarını sürdürdüklerini, sonuç ne olursa olsun devrimci ve komünist tutsakların bu mücadeleyi başladıkları gün kazandıklarını vurguladılar. Grup Vardiya Ölüm Orucu direnişçileri için de birkaç parça söyledi. Söylenen parçalara kitle de eşlik etti. 2 bölümden oluşan konserin son parçası olan "Bin selam" da coşku doruğa ulaşmış, tüm yumruklar havada hesap sorma bilinciyle sıkılırken parça hep bir ağızdan söylendi.

Yeni Yaşam Tiyatrosu'na keyfi yasak

Yeni Yaşam Tiyatrosu (Teatra Jiana Nü) oyuncularından hazırlanan "**Bir Demet Seyirlik.../ Gurzek (ne) Ledan**" adlı oyun Beyoğlu Kaymakamlığı tarafından HADEP İstanbul İl ve Şişli ilçe binaları ile İnsan Hakları Derneği binasına silahlı saldırılar düzenlendiği, PKK'nin kuruluş haftası olduğu gibi gerçekçelerle yasaklandı. Eğer oyun yasaklanmasaydı 22 Kasım 2001'de Muammer Karaca Tiyatrosu'nda gösterime girecekti.

AKM'de Ruhi su anması

Ruhi Su ölümünün 16. yılında Atatürk Kültür Merkezi'nde (AKM) anıldı. Gecede Üç Deniz Topluğu ve Ruhi Su Dostlar Korosu türkü ziyafeti verdikten sonra Ruhi Su Kültür ve Sanat Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı ve Ruhi Su'nun eşi Sıdıka Su yaptıkları konuşmalarda anlayışlarının Ruhi Su'nun anısını yaşatmak ve sanat anlayışını yaymak olduğunu söylediler. Gece Ruhi Su'nun kendi sesinden verilen "Çanakkale İçinde Aynalı Çarşı" türküsüyle bitti.

Tohum Kültür Merkezi Aralık ayı etkinlik programı

Sergi **2 Aralık 2001 Pazar Saat 15:00**
"Savunucusunun gözüyle insan hakları ihlali"
İnsan Hakları Derneği GMYK üyesi Şaban Dayanan'ın insan hakları ihlallerine yönelik fotoğraf sergisi
Sergimiz 10 gün sürecek
Buluşalm **9 Aralık Pazar Saat 15:00**
Mevsimlerin bitmeyen sancısı
İnsan Hakları Derneği İbrahim Karaca, İHD Ümit Efe Ruhan Mavruk, Deste Günaydın,
Kutup Yıldızı, TUYAB, Hasan Sağlam dia gösterimi
Dinleti **18 Aralık Salı Saat 15:00**
Yaşamdan gitara damlayan melodiler
Tevfik Çimen
Klasik gitar dinletisi
Söyleşi **23 Aralık 2001 Pazar Saat 15:00**
Karanlığın içinden aydınlık yayanlar: Karacaoğlan
Hazırlayan Sunan: Haşmet Zeybek
Katılımcılar: Öner Yağcı (Arş. Yazar)
İlyas Ekinci (Güneş Türkü)
Gösteri **30 Aralık Pazar Saat 15:00**
Belgesel/ "Su damlasına sığdırılan yaşam"
72. Dk. Yönetmen: Ümit Elçi.
Müzik: Ekrem Ataer
Yapım TKM Sinema Birimi 2001
Sergi **30 Aralık Pazar Saat 15:00**
Su damlasına sığdırılan yaşam
Sait Oral Uyan

TKM Kartal Şubesi

Sergi **2 Aralık Pazar Saat 14:00**
"Fotoğraf Diliyle Haksız Savaşın Gerçekliği"
Tiyatro **18 Aralık Salı Saat 14:00**
Teatra Jiyana Nü (MKM)
Sarya Halk Sahnesi
İşhak U Cemil
Kaynana Ciğeri
Panel **23 Aralık Pazar Saat 14:00**
İnsan Hakları ve Hapishaneler
İnsan Hakları Derneği (İHD) Ümit Efe
Dr. Önder Özkalpçı (TIHV)
Hüsniye Karakuş (Açılım Hukuk Bürosu)
TUYAB
Sevim Kalman (TKM)
Dia gösterimi

Merkez: Soğanlı Mah. Mimarsinan Cad. No 62/5 Bahçelievler- İstanbul
Tel: 0212 643 22 33 faks: 0212 644 46 54
Kartal: Yukarı Mah. Doğan Sok. No 21 (Kartal SSK Hastanesi Sokağı) Kartal -istanbul
Tel-Faks: 0 212 306 67 91
Ankara: Tuzluca Yır Mah. Tıp Fakültesi Cad. No 170/B Mamak- Ankara
Tel- Faks: 0312 365 97 99

Tohum Kültür Merkezi Ankara Şubesi

Konser **30 Aralık Pazar 14:30**
Kutup Yıldızı
Belgesel **16 Aralık Pazar 14:30**
"Diri diri yaktılar" 19 Aralık katliamı ve sonrası
Film
Yapım; **FOSEM**
4 Aralık 12:00 Batı Beyrut
6 Aralık 12:00 Yeraltı
9 Aralık 14:30 Yapay Zeka
11 Aralık 17:00 Potemkin Zırhlısı
12 Aralık 17:00 Babam İçin
14 Aralık 17:00 Ax (Toprak)
16 Aralık 14:30 Belgesel
18 Aralık 17:00 Hayat Güzeldir
19 Aralık 17:00 Ülke ve özgürlük
30 Aralık 14:30 Konser

Tohum Kültür Merkezi Ankara Şubesi
Tuzluca Yır Mah. Tıp fakültesi Cad. 170 /B
Tel-Fax: (0312) 365 97 99 Mamak /Ankara
E-Posta: ankara_tkm@yahoo.com

Ne emperyalizmin katliamları Ne Arafat'ın uzlaşmacılığı intifadanın zaferini engelleyebilecek

Bugün emperyalizmin gerek Ortadoğu gerek Orta Asya gerekse Balkanlar'da estirmeye çalıştığı politikalarla çetin süreçler yaşamaktayız. 11 Eylül'de ABD'de meydana gelen saldırılardan sonra ise özellikle Ortadoğu'da yaşanan çelişkiler her zamankinden daha keskinleşmiş durumdadır.

Ortadoğu'da yaşanan bu krizlerin nedenine indiğimizde karşımıza oradaki enerji kaynakları ve koridorları çıkmaktadır. Bugün Irak sahip olduğu yüksek petrol rezervleriyle Suudi Arabistan'ın önündeyken dünyanın en büyük ham petrol üreticisi durumundadır. Bu noktada ABD kontrolü dışında olan Irak'ın dize getirilip bu enerji kaynaklarının denetlenip, kullanılması ABD için önemli bir görevdir.

Diğer taraftan 11 Eylül saldırısından sonra Suudi Arabistan'ın ABD'ye üs vermemesinin de etkisiyle ABD'nin Ortadoğu'ya İsrail üzerinden pençelerini uzatması daha da önem kazandı. İran, Irak, Suriye üçgeninde gelişen üçlü ittifak bir yandan anti-

Amerikancı yan taşırken diğer yandan bu üçlü üzerinde etkinliği artan Rusya ve Çin'in bölgede gelişme eğilimli etkinliği pençelerinden kan damlayan ABD'yi da-

alanda değil siyasal alanda mücadele" anlayışıyla Filistin Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını emperyalistlerin masasında pazarlık konusu yapmıştır.

Elbette ki bu Filistin halkının kanayan yarasına tuz basmıştır. Nitekim Filistin halkı **9 Aralık 1987**'de başlattığı intifada ile taşıyla sapanıyla set olmaya çalışmıştır emperyalizme ve siyonizme karşı.

1990'larda terörist olmaktan çıkarılan FKÖ ve lideri Arafat artık ABD emperyalizmi için ıslah edilmiş bir politikacı olarak sırtını dönmüştür Filistin halkına.

Bugünse bölgede yaşanan çelişkiler daha da derinleşirken radikal islamcı hareketlerin de etkisiyle çatışmalar her geçen gün daha da şiddetlenmektedir. Filistin intifadasının 14. yıldönümüne bir hafta kala bölgede yaşanan çatışmalar bu gerçekliği bir kez daha ortaya koymaktadır.

ABD'nin kanlı senaryolarında oynaması gereken rolü oynamakta zorlanan Arafat geçtiğimiz

günlerde İsrail'de yaşanan bombalı eylemden sonra uyarılır oldu.

Kudüs ve Hayfa'da yapılan bombalı intihar eylemlerinin ardından 28 kişi ölmüş, 200'den fazla kişi yaralanmıştı. Bunun üzerine ABD ziyaretini yarıda kesen İsrail Devlet Başkanı Ariel Şaron dünya kamuoyuna "Ya Arafat'ın terörü durdurmasını sağlamanın ya da koalisyon dışında olduğunu ilan ederek Taleban muamelesi yapın" mesajını verdi. Ve ardından bombalar, füzeler yol aldı Filistin'e.

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ise bu intihar eylemlerinin Arafat yönetimine de karşı olduğunu belirterek "Arafat'ın gerçek tutumunu göstermesinin zamanı geldi" dedi. ABD İsrail'in yapacağı saldırıların meşruluğuna dem vururken aslında saldırıya start vermiş oldu. İsrail ABD'li efendilerinden aldığı şevk ve deneyimle Filistin'e saldırmakta geç kalmadı elbette. Gazze, Cenin ve Beytüllahim'e füzelerin atılmasıyla Ortadoğu'daki tablo iyice kızışmaya başladı. İsrail'in "Çığ" operasyonu adını vererek katlettiği, katledeceği Filistinlilerin kanları er ya da geç boğacaktır emperyalizmi ve siyonizmi.

ha da azgınlıktır.

Emperyalizm ve İsrail siyonizmine karşı haklı ve meşru mücadelesini veren Filistin halkı bugüne kadar ağır bedeller ödemiştir, hala da ödemektedir. Filistin halkının direnişinde öne çıkan örgüt olan FKÖ, tarihi boyunca politikasında belli değişiklikler yaşasa da özündeki uzlaşmacı, teslimiyetçi yanını korumuştur. 1984 yılında FKÖ "askeri

Avrupa Birliği dünya pazarlarındaki sınırlarını yeniden çizmek, içte demokratik hakları kısıtlamak ve Afganistan'daki pazar payını görüşmek için toplanıyor

13-14 Aralık 2001 tarihinde Avrupa Birliği ülkeleri Başkanları Brüksel'de toplanıyor. Toplantının ana gündemi Afganistan, "terör", Avrupa Birliğinin genişlemesi ve AGSP'nin (Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası) görev ve yükümlülükleri...

Toplantının gündeminden de anlaşılacağı gibi Avrupalı emperyalistler Afganistan somutunda bu bölgedeki hakimiyetlerini ve pazar paylarını ele alacaklardır. ABD emperyalizmiyle birlikte Afganistan'a yaptıkları işgalin ve kendilerine bağımlı kurucuları hükümetin oluşturulmasıyla, Afganistan'a götürdükleri 'demokrasiyi' tüm dünyaya ilan ederek işgali resmen ve bir kez daha onaylayacaklardır. Ve böylece Afganistan'a açılan savaş daha da genişleyecek, Orta Doğu'ya doğru yayılacaktır. Emperyalist krizin atlatılması yönelimi dünya haklarının katliamlarıyla devam edecektir.

Avrupa Birliği son on yıldır işçi sınıfının uzun mücadeleleri sonucu kazandığı sosyal haklara yönelik kısıtlamaları sürdürmektedir. Özelleştirmelerle tekellere sunulan ekonominin kilit işletmeleri, işçileri sokağa atma pahasına sürmektedir. Bu politikalar sonucu Avrupa'daki işsizlik otuz milyonu aşmıştır.

11 Eylül'de ABD'deki ikiz kuleler ve Pentagon'a yapılan saldırıyla tüm dünyada olduğu gibi Avrupa'da 'terör' önlemi altında içteki anti-demokratik uygulamaları hızlandırmış bulunuyor. Başta Almanya olmak üzere Fransa, Hollanda, İngiltere ve Avusturya'da güvenlik tartışmaları hızlı bir şekilde yürütülmekte ve bu tartışmalar Brüksel'de son şeklini alarak tüm Avrupa Birliği ülkelerinin genel bir politikası haline getirilecektir. Toplantıda AGSP'nin görevleri ve yükümlülükleri 'dünyanın herhangi bir ülkesinde demokrasiyi tehdit eden

hareketlere müdahale görevi olmalıdır' anlayışı AGSP'nin yeni bir işgalci güç olma ve küreselleşme karşıtı hareketleri bastırma planları çerçevesinde ele alınmaktadır.

13-14 Aralık Brüksel toplantısına faşist Türk devletinin temsilcileri ve diğer aday ülke temsilcileri de katılacaktır. Yarı-sömürge ülkelerdeki pazarlarını tam garantiye almak için bu ülke hakim sınıflarına verilen programların yerine getirilip getirilmediğini yerinde denetleyecek olan Avrupa Birliği yeni bir programla kapitalist tekellerin çıkarlarını yeniden ve daha sağlam bir şekilde garanti altına alacaktır.

Faşizmin uygulandığı Türkiye gibi ülkelerde demokrasinin yerleşmesi ve devam etmesi göstermelik birkaç uygulamanın değişmesiyle olamaz. Her geçen gün baskıların arttığı, gözaltında kayıpların devam ettiği, politik tutsakların en demokratik hakları-

nın ve insani haklarının verilmemesi, 19 Aralık ve sonrasında devam eden ölüm orucunda hayatını kaybeden tutsakların sayısı 72 kişiyi bulan bir ülkede insan hakları ve demokrasiden bahsetmek sadece bir aldatmacadır.

Neden Brüksel'de olmalıyız?

Afganistan işgaline son verilmesi için,

Avrupa'daki sosyal hakların kısıtlanmasına dur demek için, İşsizliğin son bulması için, 'Terör' adı altında demokratik haklara yapılan saldırılara karşı durmak için,

Türkiye hapishanelerindeki devrimci tutsakların taleplerinin bir an önce kabul edilmesi için, Brüksel'de sesimizi yükseltelim.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu)

“Sonsuz özgürlük” vahşet ve katliam olarak geri döndü

“Uygurlar, zavallıları büyük soğukkanlılıkla ve kasten yarattılar... Onlar, katlinden ve köleliğinden sorumlular, çıkarlarını tehlikede olduğunu düşündükleri her zaman her yerde savunmasız çocukların üzerine bomba yağdırdılar. Bu insanlar, insan yaşamının ‘kutsallığından’ ya da uygar dünyanın ‘bilincinden’ söz ettiklerinde ciddiye alınmamalı” (James Baldwin)

Yıllardır savaşın, emperyalistlerin yarattığı karışıklıkların pençesinde inleyen Afgan halkı yeni bir yıkımla karşı karşıya. 11 Eylül bahanesiyle ABD ve müttefikleri Afganistan’a bomba yağdırıyor. Açlıktan ve hastalıktan kırılan yüz binlerce Afgan, sınırlara kaçmakta.

Afganlar için kaçış yok. ABD’nin, yani küresel sermayenin askeri gücünün dünya egemenliğini kanıtlaması ve kaybolan prestijini yeniden tesis etmesi için ölmek zorundalar. Aynen on sene önce Rusya’nın mı ABD’nin mi kazanacağını sınırdığı alanlardan biri olarak ölmek zorunda kaldıkları gibi. Bu emperyalist savaşa destek vermek, yoksul Afgan halkının ABD’nin dünya hegemonyası için imhasına destek vermektir.

ABD emperyalizminin Afganistan’a yönelik katliamı kesintisiz devam ediyor. Taliban’a karşı Kuzey ittifakını alternatif gösteren ABD’nin başını çektiği emperyalist blok, Afganistan’daki katliamlarını bu kez Kuzey ittifakı üzerinden sürdürüyor. ABD’ci Kuzey ittifakı vahşetinin TV ekranlarındaki görüntüsü katliam boyutlarını gözler önüne seriyor.

Ecevit’in hayran olduğu, Kuzey ittifakı içinde en aşağılık unsurlardan biri olan ABD’nin ve Rusya’nın tetikçisi General Dostum’un kontrolündeki Mezar-ı Şerif’deki Ceng kalesinde üç gün boyunca açık bir katliam düzenlendi. Sözde isyan eden Taliban milislerini bastırma için karadan ve havadan bombardımana tutulan Ceng kalesinde 450 Taliban öldü. Tüm dünyanın gözleri önünde yollara serilen yanmış cesetler bunun emperyalistlerin söylediği gibi bir “muharebe” değil vahşet olduğunu gösteriyordu.

Bu vahşet Ceng kalesinden sonra Kandahar ve Kundus’da da devam etti. Afgan halkı, evlerinden, köylerinden boşaltılarak tüm arazi havadan bombar-

dımanla yakılıp yıkıldı.

ABD Dışişleri Bakanı Rumsfeld’in “Mağara ve tünellerin birinde bulunuyor olabilir. Yaptıklarından sonra ölüsünü tercih ederim” açıklaması Ladin’i bulma gerekçesiyle havadan karadan bombardımanın süreceğini göstermektedir.

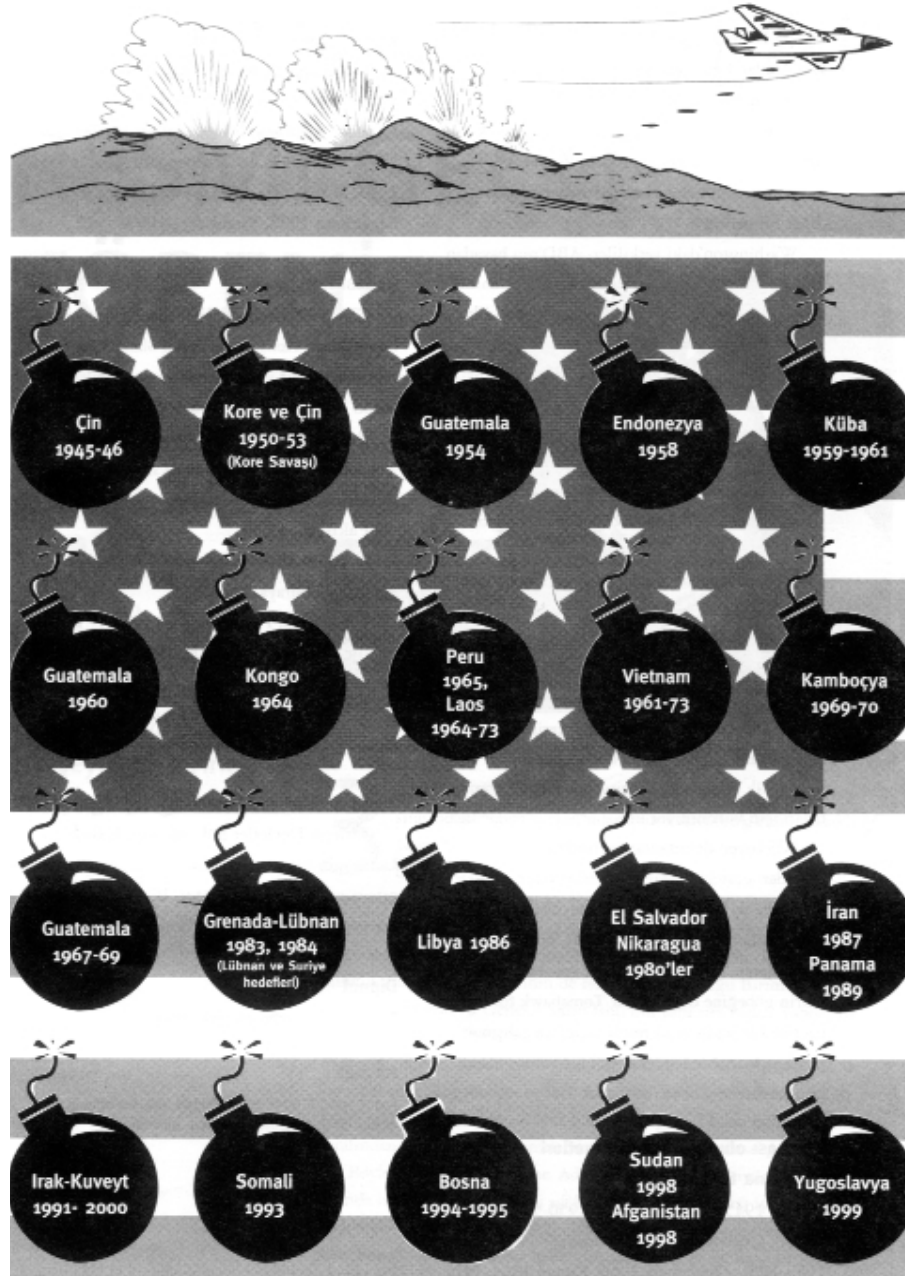
Öte yandan George Bush’un “Usame Bin Ladin’in çevresindeki çember daralıyor” açıklamasından sonra ABD bölgeye daha fazla asker yığmaya devam ediyor. “Bin Ladin kampları var” denilerek ABD uçaklarının yoğun bombardımana tuttuğu bölgelerde yüzlerce Afgan halkı da katledildi. Ayrıca İngiliz SAS komandoları da “Bin Ladin’i arama” operasyonlarına devam etmekte.

İki aydır ABD ve İngiliz uçaklarının bomba ve füze yağmuruna tuttuğu Afganistan’da Taliban başlıca kentleri terketti. Emperyalist güçler büyük bir telaşla Afganistan’ı yağmalamakta. Tüm bu vahşet tablosu ABD’nin bölgedeki denetimini garantilemek ve kalıcılaştırmanın yolunu hazırlamak için planlanıyor.

Emperyalistler Afganistan pazarlığına başladı

Uşak TC hükümetinin gündür “Afganistan Konferansı’na ev sahipliği yapacağız” dediği toplantı Almanya’nın Bonn kentinde yapıldı. Konferansa Taliban dışında 30 Afgan temsilcisi, 11 BM arabulucusu katıldı.

Afgan halkının iradesinin hi-

“ABD terörist devlettir”

Amerikalı muhalif akademisyen Noam Chomsky, 24 Kasım 2001’de Pakistan’da bir konferans verdi. Zahar kentinde düzenlenen konferansa ilgi büyük oldu. Chomsky, ABD’nin Afganistan’a yönelik saldırısı için BM’den yetki alınmadığına işaret ederek, “Bu yasadışı bir saldırdır. ABD, terörist bir devlettir” dedi.

Konferansın soru cevap bölümünde, baskıcı Taliban rejimine karşı ABD saldırısını desteklediğini ifade eden bir dinleyiciye ise; “Baskıcı rejimlere saldırma ABD’nin işi değildir. Hindistan ve Pakistan hükümetleri de baskıcı, ama bu onların yokedilmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Dünyadaki en köktenci sistem, ABD’dir. İran’dan bile daha beter” dedi.

çe sayıldığı toplantı, emperyalist ülkelerin kapalı kapılar arkasında Afgan kaderinin belirlenmesidir. Esas amaç, ABD’nin kuklası bir yönetimin oluşturulmasıdır.

Toplantıda, 1973 yılından beri Roma’da sürgünde yaşayan Kral Zahir Şah grubu ile Kuzey ittifakı “geçici konsey” oluşturmak üzere uzlaştırıldı.

Gerçeklere tahammül edemeyen ABD, “kendi El-Cezire’sini” kuruyor...

Katar’dan yayın yapan El-Cezire TV, bu savaşta emperyalistlerin tüm yalanlarını açığa çıkaran bir işlev gördü. Kabil’in düşmesi sırasında El-Cezire’nin binasını bombalayan ABD, şimdi de Ortadoğu’ya yönelik “Kendi El-Cezire’sini” kurmak için harekete geçti.

Hedef kitlesi “anti-emperyalist genç müslümanlar” olan kanalın kurulması için yarım milyar dolar ayrıldı. Temel ilkesi “sözcüklerin savaşı, mermilerin savaşı kadar önemlidir” olan bu kanalın beyinleri zehirleme amaçlı kurulduğu ortadadır. Emperyalizm bu silahı her zaman kullanmaktadır.

Baş tarafı sayfa 32'de

Faşist Nepal Devleti ile Nepal Komünist Partisi (Maoist) arasındaki diyalog süreci yaklaşık iki yılını doldurmuşken şimdiye kadar 3 görüşme gerçekleşti iki taraf arasında. Bunlardan sonuncusu 12 Kasım'da gerçekleşmiş üzerinden henüz 10 gün geçmişken NKP(M)'ye bağlı gerillalar, tüm ülke çapında hemen hemen aynı anda geniş bir saldırı hareketına geçti. Nepal devleti, hemen manipülasyon araçlarını devreye koyarak barış görüşmelerini bu saldırıların boşa çıkarıldığı, bir süredir devam eden ateşkesi Maoistler'in bozduğu yaygarasını kopardı ve Maoistleri "terörist" ilan ederek onlara karşı mücadelede hiç bir şeyi esirgemeyeceklerini açıkladı. Ve buna uygun pratiğini de yaşama geçirdi. Tüm ülkede

olağanüstü hal ilan ederek üç gün içerisinde anti-terör yasası çıkarıldı, basına sansür, halka toplanma ve gösteri yasası getirdi. Şu ana kadar "terörizmle mücadele" adı altında halktan yüzlerce insanı katletti. Nepal devletinin ve medyanın bu yaygalarına karşı Nepal'de yaşananların hiç de gösterilmeye çalışıldığı gibi olmadığı açık ve net. 4 ay önce devletin ateşkes çağrısı üzerine NKP(M) Başbakanın istifasını istemiş ve eski Başbakanın atanmasının ardından da ateşkes görüşmeleri başlamıştı. Ancak bu süreç içerisinde dünya çapında

büyük değişimler yaşanmış. ABD'ye 11 Eylül'de yapılan saldırının ardından ABD "terörizmle savaş" aldatmaca başlığı altında esasta ezilen halklara karşı savaşa girişmiş ve ABD ve karşısındakiler ikilemi "terörizm" karşıtları ve "teröristler" ikilemine dönmüştü. İşte burada bir çok devletin yaptığı gibi Nepal devleti de bundan yararlanarak ve ABD gibi bir "güc"ü de kullanarak kendi "teröristler"ine yani Maoistlere yönelmiştir. Zira bugün Maoizm, emperyalizm ve yandaşları gerici faşist devletlerin en büyük kabusudur. Devletin, daha önceden NKP(M) nin altını çizdiği asıl amacı, 11 Eylül gibi bir ortamı fırsat bilmesiyle ortaya çıkmıştır. Ancak Maoistler bu politikaları gördüğü ve emperyalizm ve onun uşaklarıyla gerçek bir "barış"ın kurulamayacağını bildiği için bu saldırılara yanıtı sert olmuştur. Zira NKP(M) bu diyalog sürecinde Halk Savaşından hiç vazgeçmemiş ve onu geliştirmiştir.

23 Kasım 2001'de başlayan Ma-

oist saldırılarda Syangja ve Dang'ın batı bölgelerinde yaşanan ve 48 saat süren çatışmada, 23 polis ve 14 asker öldürüldü. Yine aynı saatlerde yüzlerce Maoist gerilla, Everest'e geçit durumunda olan Solukhumbu bölgesindeki askeri karargahlara saldırı düzenledi ve karargahtaki silah ve malzemelere el koydu. 6 saat süren çatışmada 27 polis, yarım düzine asker, iki üst düzey hükümet görevlisi öldürüldü. Dang'da olduğu gibi buradaki hükümet binaları, bölge adliyesi, iki özel banka tamamen imha edildi ve tüm döküman ve belgeler yakıldı. Yine Surkhet bölgesine yapılan saldırıda da devlete çok sayıda kayıp verdirildi. Aynı akşam Rolpa ve Pyuthan'dan yaklaşık bir düzine otobüsle Dang askeri karargahlarına geldiklerinde dahi

gesel bakanın evini havaya uçurdu. Bakan evde olmadığı için kurtulurken Orissa eyaletini başkenti Bhubanesvar'ın güneşindeki Poteru kentinde saldırılar düzenleyen gerillalar daha sonra bir nehri geçerek, bir karakolu da havaya uçurdular.

(Not: Rakamlar devletin açıkladığı rakamlardır)

21. YÜZYILDA MAOİST ATAK

2000 yılında Revolutionary Worker (Devrimci İşçi) gazetesinin NKP(M) Genel Sekreteri Prachanda yoldaş ile yaptığı röportajda, Prachanda Nepal'deki Halk Savaşını uluslararası komünist hareketle bağlantısını kurarken şunları söylüyordu: "Nepal halk savaşıyla uluslararası durum ve hareket arasında objektif olarak diya-

ülkenin yarısının kontrolünü elinde tutuyor. Bu bölgelerde Yeni Demokratik Devrimin temellerini atmış durumda. Yukarıda Prachanda Yoldaş'ın Nepal'in dünya devrimi için özetlediği önemi, bugün bir kat daha önemlidir. Bu emperyalist saldırganlığa karşı Maoizmin kızıl bayrağının ezilen halkların eline en güçlü silah olarak veren harekettir. Bugün Maoizm'in muazzam gücünü emperyalistler ve onların uşakları da biliyor, görüyor. Nepal'deki saldırılar karşısında Nepal'in ünlü burjuva ideologlarından Dr. Amatya'nın "Bu Maoist bir hareket olamaz. Maoistler kazanamayacağı bir oyunu oynamaz. Bunun arkasında başka güçler olmalı..." türünden sözleri Maoizm'e doğrudan kara çalamamasının bir ürünüdür. Zira

Nepal halkı Maoizm'i de, Maoistleri de onların politikalarını da çok iyi biliyor. Amatya'nın haklı olduğu bir noktada da var. **Maoistler kazanamayacağı oyunu oynamazlar, ama Maoistler kazanacaklarını biliyorlar, bu yalnızca Nepal'de değil, Nepal'den Hindistan'a, Filipinlerden Peru'ya, Peru'dan Türkiye'ye emperyalizmin ve uşaklarının elinin değdiği her yerdeki halklar da görecektir.** Amatya'yı ve burjuva basını bu kadar şaşkınlığa düşüren diğer bir olgu da "terörizme"

Türkiye'li Maoist gerillalar

hükümet görevlileri ne olduğunu anlayamadılar.

Gece yarısından kısa bir süre önce Yoldaş Pasang komutasındaki yüzlerce gerilla, polis ofisini, hükümet binasını, bölge valisi ofisini, askeri karargahlarını kurşun yağmuruna tutmaya başladıktan yarım saat sonra polis güçleri teslim oldu. Gerillalar silahlara da el koydu. Askerlerle girilen çatışmada da iki saat çatışan askerler silahlarını bırakmak zorunda kaldı. Bu 6 yıl içinde gördükleri en büyük çatışmaydı. Yine Naragyanpur Polis Ofisine yapılan saldırıda da 5 polis öldürüldü. Dang ve Syangsa'daki hapishanelerdeki tutsakları da serbest bıraktılar. Surkhet'te Asian havayollarına ve Ananya Havayollarına ait iki helikopter ateşe verildi.

Bu gelişmelerin ardından Hindistan 10 bin askerini Nepal-Hindistan sınırında konumlandırma kararı alırken, Hindistanlı Maoistlerde HKP(ML) Halk Savaşı önderliğinde ülkenin doğusundaki bir köyde, böl-

lektik bir ilişki vardır... Halk hareketleri dünyada radikal değişikliği ifade eden çok sayıda belirtiler göstermektedir. Ekonomik, kültürel ve siyasal temelde gelişmeleri incelediğimizde, dünya devriminin yeni dalgasının başladığını görürüz. Bu gerçektir. Biz bunu, Mao'nun **gelecek 50 ila 100 yılda büyük kargaşalıklar ve büyük dönüşümler olacaktır** biçiminde ele almak zorundayız.

Pratik açıdan ise **Nepal Halk Savaşı, yeni devrim dalgasına katkı sunuyor, ona hız ve canlılık katıyor. O uluslararası komünist hareketin Maoist temelde örgütlenmesine katkı sunuyor.** Maoizm dünya devriminin yeni dalgasının komutasında olacaktır.

Halk şunu söyleyecektir: Nepal ne ülkesidir? O, dünyanın en doruk noktasına, Everest tepesine sahip ülkedir. Ne var orada? Orada, yiğit proleter devrim, halk savaşı var diyecektir. Bu görülecektir"

Evet, bugün Maoistler Nepal'de

karşı bunca "nefretin" büyüdüğü bir dönemde bu hareketin gelişmesidir. Oysa Maoizm'in şaha kalkışı tam da bu noktadadır zaten. *Gecenin en karanlık olduğu an, şafağa en yakın andır. Emperyalizmin karanlığın dünyanın üzerine çöktüğü bugün de Nepal'deki Maoist şahlı aydınlığın zamanın yakınlığını ve yolunu gösteriyor dünya ezilen halklarına. O zaman dünyanın tüm ezilen halkları bu ışığı görmeli ve emperyalistler ve onları uşaklarını yönetimine karşı Maoizmin bayrağını ellerine almalıdır.*

Yine son sözü Nepal Komünist Partisi (Maoist) Genel Sekreteri Prachanda'ya bırakırsak: *"Bu savaş ülkenin ismini, kimliğini de değiştirmiştir. Nepal çok geri, fakir ve dilenci bir ülkediydi. Fakat şimdi yiğitlerin, proleter yiğitlerin ülkesi haline geldi. Ve şimdi dünyanın en zirve, en doruk noktasında Sargamatha'da (Everest'de) kızıl bayrak var. Bu bayrak dünyanın her tarafından görülecektir."*

EMPERYALİZM VE FAŞİZM KAYBEDECEK BİZ KAZANACAĞIZ

Son süreçte ilginç ve bir o kadar olağan gelişmelerle karşılaşmaktayız. Bu tanımlama bir çelişki gibi görünse de, görünenin ardında yatan gerçeklere ulaştığımızda taşlar yerli yerine oturmuştur.

Bu gelişmelerden birincisi, son günlerde Türk diplomasisinin büyük bir “atak” yaparak, yıllarca kendisi açısından sorun teşkil eden iki meselede, “olumlu adımlar” atıldığına duyurulmasıdır. Bu iki meseleden birisi Kıbrıs sorunu, diğeri ise Türkiye’nin yaklaşık 2 yıldır, “Nuh deyip peygamber demediği” Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası konusunda geri adım atıp, AB emperyalistleriyle “uzlaşmaya” varıldığı ve Türkiye’nin Avrupa Ordusu konusundaki taleplerinin karşılandığı açıklanmasıdır. Açıklamadaki iddialı duruşa rağmen tam olarak neyin karşılandığı ve bunun niçin yapıldığı belirsiz gibi görünse de, ABD ve İngiltere’nin arabuluculuğu ile bu noktaya gelindiğini ifade etmekten çekilmiyor.

Son dönemde başını ABD emperyalistlerinin çektiği ve “teröre karşı” oluşturulduğu iddia edilen “savaş koalisyonu” Afganistan’a bomba yağdırırken, sırada başka ülkelerde olabileceği ve özellikle “teröre destek” verenlerin hedefleneceği sıklıkla propaganda ediliyordu. Özellikle Irak bu hedefler arasında ilk sıralarda dillendiriliyordu. 11 Eylül saldırısından, Irak’a yönelik bir “gerekçe” çıkartmayan ABD emperyalizmi; çareyi şarbonlu mektuplarda arıyor ve “11 Eylül’le irtibatlı olmasa bile şarbon Saddam’ın eseri” demekten çekinmiyordu. Şimdi ise ileriye sürülen gerekçe Irak’ın BM silah gözlemcilerini kabul etmemesi.

ABD emperyalizmi Irak’a yönelik kapsamlı bir saldırı için kamuoyu hazırlığı yapar-

ken, uzun süreden beridir ve bugünde dahil olmak üzere, Irak halkının üzerine İncirlik’ten kalkan uçaklarla bomba yağdırmaya devam ediyor. Şimdiki hazırlığı ise önümüzdeki süreçte daha kapsamlı bir askeri harekate yöneliktir. Bunda da kullanacağı en iyi uşak Türk hakim sınıflarıdır. Nede olsa Türk hakim sınıfları Musul ve Kerkük üzerinde “hakları” olduğunu dönem dönem dillendirmekten geri durmamışlardı. Üstelik bir de ekonomik krizle uğraşmaktadırlar ve onların bu krizden kurtulmasının en iyi yolu savaştır. Emperyalizm planlarını uzun vadeli yapmaktadır. Haydut Bush “onlarca yıl sürece savaştan” bahsederken tam da bunu kastediyordu. Bu anlamıyla emperyalizmin Afganistan’a yönelik saldırısı ilk olmadığı gibi kesinlikle son olmayacaktır. Emperyalistler ortaya attıkları “terörle mücadele” yalanıyla, önümüzdeki dönem dünyanın çeşitli halklarına yönelik saldırı ve katliamlarına devam edeceklerdir. Bu gerçek bugünden rahatlıkla öngörülebilir. Zira onlar daha 11 Eylül saldırısından önce “21.yy’ın isyanlar ve halk ayaklanmaları yüzyılı olacağı”nı ifade etmişlerdi. Şimdi tamamıyla bu öngörülerine uygun olarak davranıyorlar. Bir yandan dünyanın çeşitli bölgelerine, ülkelere müdahale etmenin zeminini oluştururken; öte yandan kendi iç hukuklarında bu yönlü düzenlemelere gidiyorlar. Kısacası emperyalizm önümüzdeki sürece bütün yönleriyle hazırlanıyor.

Bu hazırlıkta Türkiye gibi ülkelere de görevler düşmektedir. Daha doğrusu Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere de bu hazırlığa göre konumlandırılmaktadır. Son dönemde

Türk dış politikasındaki gelişmeleri de bu açıdan değerlendirmek gerekiyor. Özellikle Avrupa Ordusu konusundaki Türk siyasetinin değişmesi; Kıbrıs sorunu, Avrupa Birliği üyeliğinde sıcak bir havanın estirilmesi vb. ABD ve İngiliz emperyalizminin çıkarları açısından bakıldığında mantıklıdır. Böylelikle ABD ve İngiliz emperyalistleri bir taşla iki kuş vurmak istemektedirler. Bir yandan Avrupa içerisinde İngiltere gibi (ama asla onun gibi olamayacak) Truva atı misyonunu oynayacak, öte yandan bu birlik içerisinde her zaman kapının önünde beklemeye hazır olan ve misyonu uşaklık olan bir TC.

Ülke içinde ise Türk hakim sınıfları, bu misyonları gereği bir bütün olarak, kendisine karşı gelişen/ gelişebilecek en ufak muhalefeti dahi bertaraf etmenin pratik tavrı içerisinde dirler. Bir yandan en ufak bir gelişmeye azgınca bir terörle saldırırken öte yandan, var olan faşist yasaları daha da koyulaştırmaktadırlar. Türk hakim sınıflarının devrimci ve komünist tutsaklara yönelik katliamları ve sürdürülen Ölüm Oruçları karşısında tavizsiz görüntüsünün altında yatan korku ve bunun getirdiği yeni saldırılar, halk savaşçılarına yönelik askeri ve psikolojik savaşın yoğunlaştırılması, en sonu devrimci ve sosyalist gazete bürolarına kadar uzanan saldırganlık ve gözaltı terörü. Tüm bu gelişmeler Türk hakim sınıflarının önümüzdeki süreçte emperyalizmin bölgedeki uşaklık görevini daha rahat yerine getirmesinin zeminini hazırlanmasıdır. Bu uşaklıkta kuşkusuz ki bölgede koçbaşı rolü oynama ve halklara yönelik saldırganlıkta vardır.

Siz bakmayın “Irak’a müdahaleye sıcak bakmıyoruz” yalanlarına. ABD emperyalizminin Dışişleri Bakanı Colin Powell’in Ankara ziyareti yeni emir ve talimatların iletilmesi ve bizzat bu misyonun hazırlıklarının değerlendirilmesini amaçlamaktadır. Hem TC’nin Washington Büyükelçisi Faruk Loğoğlu’nun “Yeni kanıtlar çıkarsa Türkiye Irak’la ilgili görüşünü değiştirebilir” açıklamasıyla, bu ülkenin Başbakan’ının “Amerika için yeterli olan kanıtlar bizim içinde yeterlidir” dediği ve “Afganistan’a asker göndermeyeceğiz” sözlerinin mürekkebi dahi kurumadan, asker gönderme kararının “sınırsız” bir biçimde meclisten çıkarıldığı akıllardan çıkmadıysa ve yine bu ülkede “Dün dündür, bugün bugündür” anlayışı oldukça prim yapıyorsa; emperyalizmin maşası olarak Irak’a müdahale etmenin bin bir yolunu bulacaktır Türk hakim sınıfları.

Tam da bu yüzden halkın ileri ve bilinçli kesimlerine büyük görevler düşmektedir. Önümüzdeki dönem emperyalist saldırganlığın giderek artacağı ve dünyanın yoksul, emekçi halklarına yönelik terörün yoğunlaşacağı bir dönemdir. Bu dönemde, en küçük fırsatlar dahi değerlendirilerek, kurulabilecek en geniş ittifaklarla emperyalizmin ve faşizmin sürdürmüş olduğu bu saldırganlığa karşı durarak, pratik yönelim içerisine girerek, bunun imkan ve araçlarını yaratmak gerekmektedir. Hiç kuşkusuz ki uzun erimli bu muharebede emperyalizm ve faşizm kaybedecek, kazanan işçi sınıfı ve dünyanın ezilen halkları olacaktır.

Genel olarak aşırı kilo kaybı, halsizlik, baş dönmesi vb. şikayetleri olan direnişçilerden İbrahim Gezici tüberküloz hastalığına yakalandı.

Erkan Yirdem; 5. Ölüm Orucu ekibinden. Bilincini kaybettiği için Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak zorla müdahale edildi. Yaklaşık 6 yılını hatırlamıyor.

Taner Tanyeli; 4. ekip Ölüm Orucu direnişçisi olan Taner Tanyeli, 21 Kasım'da Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

BOLU F TİPİ HAPİSHANESİ

Zeynel Firik; 130'lu günleri geride bırakan Zeynel Firik, Bolu'daki diğer Ölüm Orucu direnişçileri gibi tek kişilik hücrede tutuluyor. Aşırı kilo kaybı, kas erimesi vb. şikayetleri olan direnişçi kendi başına ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanıyor.

Bekir Sıtkı Keçeci; Tek kişilik hücrede tutuluyor.

Yürümekte zorluk çeken Keçeci, tuvalete giderken yere düşmesi nedeniyle saatlerce suyun içinde kaldı. Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılan direnişçinin genel olarak şikayetleri şöyle; sağ tarafı tutmuyor, sağ gözü görmüyor. Sol gözü ise çift görüyor. İdrarından kan geliyor, sese ve kokuya karşı aşırı duyarlı.

İZMİR/KIRIKLAR F TİPİ HAPİSHANESİ

Ali Çamyar, Güral Tunç, Faik Önder ve Esat Uçkan adlı direnişçiler Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldılar.

Tuncay Yıldırım, Cebrail Gündoğdu ve Alaaddin Karadağ Ölüm Orucu'nun 150'li günlerini aşmış durumdadılar.

Ayrıca 399. maddeye göre cezaları 6 ay ertelenen **Yılmaz Babatümgaz, Mesut Avcı, Ümit Kanlı ve Barış Yıldırım**'ın cezaları 2. kez ertelendi.

KARTAL ÖZEL TIP HAPİSHANESİ

Binnaz Demirbaş; 7. ekip Ölüm Orucu direnişçisi olan Binnaz Demirbaş'da genel olarak aşırı kilo kaybı ve halsizlik var.

EDİRNE F TİPİ HAPİSHANESİ

Arslan Karşlı; 250'li günleri geride bırakan Ölüm Orucu direnişçisi Arslan Karşlı'nın durumu ağırlaştı. Aşırı kilo kaybı olan ve yürümekte zorluk çeken direnişçinin sıvı alımı da düştü.

KÜÇÜKARMUTLU

5 Kasım'da K. Armutlu direniş evlerine yapılan operasyondan sonra gözaltına alınan Ölüm Orucu direnişçisi **Nurgül Kayapınar** tutuklanarak Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. **Dursun Alptekin ve Halil Aksu** ise serbest bırakıldı. 13 Kasım'da düzenlenen 2. bir operasyondan sonra gözaltına alınan **Selma Kubat ve Gamze Turan** da tutuklanarak Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'ne götürüldü. Yine, Ölüm Orucu direnişçilerinden zorla

müdahale edilen **Ferhat Ertürk** asker kaçağı olduğu gerekçesi ile Muhsin Bodur Polis Karakolu'na götürülürken **Özkan Güzel, Halil Acar, Madımak Özen ve Hüseyin Akpınar** da serbest bırakıldı.

ALİBEYKÖY

13 Kasım'da Ölüm Orucu sürdürülen **Alibeyköy** direniş evine de bir operasyon düzenlenmişti. Operasyonda gözaltına alınan direnişçilerden **Yeter Güzel Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde, Murat Şahin** ise Bayrampaşa Özel Tıp Hapishanesi'nde direnişlerini sürdürüyorlar. Serbest bırakılan diğer direnişçiler ise direnişlerini ailelerinin evlerinde sürdürüyorlar. **Aydın Hanbayat ve Hüseyin Yıldız Bursa'da, Cemal Keser İstanbul Sarıyer'de, Tekin Yıldız Bağcılar'da, Orhan Gül Mersin'de, Ali Musa Aydın** ise İstanbul Karadeniz Mahallesi'nde direnişlerine devam ediyor.

H. Merkezi: Ankara, Antalya, İstanbul ve İzmir baro başkanları 29 Kasım 2001 tarihinde bir araya gelerek "Türk ceza kununu ile hapisane ve Tevkif evlerinin idaresi hakkında kanunda değişiklik yapılmasına dair kanun tasarısı" hakkında bir basın toplantısı yaptılar. Toplantıda 3'lü protokolden kaynaklı avukatlara yönelik artan hak ihlallerine; açlık grevi ya da Ölüm Orucu'nda olan bir tutsağa gerektiğinde doktor bile olmadan hapisane idaresinin kararı ile zorla müdahale yetkisinin verildiğine değinilerek son çıkan yasa tasarısının mad-

deleri de tek tek açıklandı. Demokratik devletin en önemli özelliklerinden birinin "avukatın meslek sırrına saygı" olduğunu ancak üçlü protokolün açıklanmasının ardından bu evraklara el konulması yolunun açıldığı ve savunmanın tehdit altına sokulduğu belirtildi. Açıklamada ayrıca Ölüm Orucu'nda olan bir tutsağa bilinci açık olduğu ve doktoru yanında olmadığı sürede ke-

edilemezken, tasarıda bu zorla müdahale hakkını hapisane görevlilerinin bile bulabildiği açıklanıyor. Açıklamada yine tasarının 2. maddesine yani tutsakların iyileştirme ve eğitim programlarına katılımının zorunlu hale getirilmesi konusu da açılarak "tutuklu ve hükümlüyü kendi isteği ve iradesi dışında herhangi bir iyileştirme ve eğitim programına katılmaya zorlamak kişilik haklarına teca-

vüzdür. Aynı şekilde iş yurdu çalışmalarını zorunlu hale getirmek tutuklu ve hükümlülerden ucuz iş gücü piyasası yaratarak cezaevlerini işadamları, sanayiciler için cazip üretim birimleri haline dönüştürme amacına yöneliktir" deniliyor. Basın metninin sonunda toplumun ölümüne alışmak istemediği belirtilerek şöyle devam ediliyor; "Bizler Ankara, Antalya, İstanbul, İzmir baroları yönetim ku-

rulları kamuoyunun, toplumun demokratik kesimlerinin isteğini yerine getirerek Adalet bakanlığı, açlık grevindekileri, Ölüm Orucu'ndakileri açlık grevi ve Ölüm Orucu'nu sona erdirmeye çağırıyoruz. Öneriyoruz. Adalet Bakanlığı F tipi cezaevlerinin mimarisinde, yapısında güvenliğinde hiçbir değişikliği gerektirmeksizin üçer kişinin kaldığı, yanyana üç odanın kapısını açarak dokuz kişinin o birimin içinde birarada olabilmelerini, belli saatlerde varolan ortak mekanlardan yararlanmalarını sağlasın, sağlayacağını açıklasın."

Baro Başkanlarından ortak açıklama; "Toplum ölüm istemiyor"

Dünyanın çatısında Maoist fırtına kopuyor

Emperyalizmin karanlığının dünyanın üzerine çöktüğü bugün de Nepal'deki Maoist şahlanış aydınlığının zamanın yakınlığını ve yolunu gösteriyor dünya ezilen halklarına...

Başta ABD olmak üzere emperyalist haydutlar tüm dünya halklarına gözdağı vererek **“sonsuz köleleştirme”** operasyonlarını ezilen tüm dünyaya yayma çabasında. Maoistler **“21. yüzyılı Maoizm’in yüzyılı”** yapmaya ilerliyorlar. ABD, 11 Eylül saldırısının ardından kendi yanında olmayanları **“terörist”** ilan ederek öncelikle Kafkaslar’ı ve Ortadoğu’yu kontrol edebileceği stratejik öneme sahip Afganistan’a saldırmış ancak operasyonların genişleyeceğini ve bu savaşın on yıllarca süreceğini en başından vurgulamıştır. Böyle dünya halklarını ve mücadelelerini terörüyle sindirmek ve kendi aralarında da pazar paylaşımında en yüksek payı almak için azgınlaşan emperyalistler ve onların öncelikle yarı-sömürge ülkelerdeki gerici dayanaklarına Nepalli Maoistler’den yanıt geldi. Tüm ülke çapında askeri hedeflere ve devlet kurumlarına yönelen saldırıların karşısında gerici Nepal devleti ülkede olağanüstü hal ilan etti.

Nepal’de son iki hafta içinde yaşananlara geçmeden önce Nepal Komünist Partisi (Maoist)’in ülkedeki geçmişini hatırlamakta fayda var. Nepal yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip ve Hindistan yayılcılığının yarı-sömürgesi durumunda bir ülke. Çin devriminin zafere ulaştığı ve SSCB’de sosyalizmin geliştiği dönemde bu siyasi gelişmelerin ışığında NKP kuruldu. NKP 3-4 yıl öncelikle köylü yığınları içinde çalışmaya yöneldi. Ancak aynı dönemde Parti önderliği değişerek revizyonist bir hatta girdi. Çin’de Mao önderliğinde gelişen (Büyük Proleter Kültür Devrimi) Nepal’e de yansıdı ve özellikle genç komünistleri ve kitleleri etkiledi. Bununla birlikte Hindistan’daki Naxalci (Naxalbari köylü ayaklanması) hareket tarafından etkilenen komünist gençlik revizyonist önderliğe karşı harekete geçti. Aynı dönemde gerçekleşen 4. Parti Kongresinde

silahlı mücadele sorunu gündeme geldi ancak net ve açık bir politik çizgi geliştirilemedi. Özellikle BPKD’den sonraki 10 yıl içinde ideolojik ve politik tartışmalar sürdü ve bu ideolojik mücadele süreci bugüne kadar ki önder kadroları ortaya çıkardı.

NKP, 1986’da Marksizm-Leninizm-Maoizm’i ideolojik olarak kabul etti. Ve MLM bilimi ışığında ülkede devrimin nesnel koşullarının hakim olduğu, ülkede gelişimin eşitsiz olduğu, bu nedenle de ülkenin **“herhangi bir”** parçasında silahlı mücadeleyi başlatma imkanı olduğunu belirledi. Ancak sorun subjektif (öznel) hazırlık sorunu olarak çıktı karşılarına Nepal’li komünistlerin. Bu konuda da yaşanan yoğun ideolojik mücadeleler sonucunda, 1996’da ülkenin farklı parçalarında aynı anda Halk Savaşını başlat-

gütü ve birçok kurum Maoistler’in bu öneriyi kabul etmesini ve diyalog masasına gelmelerini istemişlerdir. Bu gelişmeler sonrasında NKP (M) diyalog sürecine başlanabilmesi için 5 ön şart istedi. Bu ön şartların kabul edilmesinin ardından bir diyalog komitesi kuruldu. Ancak bir süre sonra, yeni bir seçim olmaksızın iktidardaki partinin başkanı K. Prasad Bhattaral başbakanlıktan alınarak yerine gerici, azılı faşist Grija Prasad Koirala getirildi. Koirala Başbakan olur olmaz diyalog komitesini dağıttı ve Maoistlerin silah bırakması ve teslim olması halinde diyalogun yeniden başlayabileceğini ifade etti. NKP(M) bunun üzerine tüm cepelerde güçlerini ve toplum üzerindeki etkilerinin düzeyini devlete göstermek için 6 Nisan 2000 tarihinde tüm Nepal çapında genel grev çağrısı yaptı. 6 Ni-

ceklerini aksine silahlı mücadelenin yaygınlaştırıldığını görenek, daha uzun süreli bir strateji izlemeye karar verdi; bu diyalogla hareketin **“siyasallaşmasını”** sağlamayı hedefliyordu. Ancak NKP (M) de bu planların farkındaydı ve bu diyalogla ülkedeki ulusal- demokratik güçlerin daha da geliştirilmesi ve partiye yakınlaştırılmasını sağlıyordu. Ayrıca Halk Savaşı her şart altında kendi hedef ve amaçları doğrultusunda ilerliyor, halk demokrasisi ve halkın kendi iktidarını kurması adım adım olgunlaşıyor, halkın kurumları hızla çoğalıyor ve ülkenin bir çok bölgesinde politik iktidar yaşama geçiyordu. Nepal devleti de kendi cepesinde ordu ve polis gücünü hergün hızla artırmakta, güçlendirmekteydi. Esas amaçları kitleleri oyalamak, kandırmak ve NKP (M)’ye yönelik çok daha büyük ve etkili

Nepalli Maoist gerillalar

ma kararı alındı. Böylece Halk Savaşı esasta üç bölgede doğu, orta, batı ve de başkentte yoğunlaştı. Yoğunlaşmaya karar verilen diğer bir nokta da 7 milyon Nepallinin yaşadığı Hindistan olarak belirlendi ve binlerce eylemle Halk Savaşı başlatıldı. Bu başlangıçtan 2,5 yıl sonra Maoist iktidar ortamı oluşmaya başladı ve yalnızca batı bölgesinde değil aynı zamanda doğuda ve orta bölgenin bazı kırık kesimlerinde oluşan iktidar (kurtarılmış bölgeler) boşluğu, halk ordusu ve gerilla birlikleri tarafından dolduruldu.

Halk savaşının 3. yılına girmesiyle birlikte ve Halk Savaşının boyutlarının sürekli yükselmesi karşısında faşist Nepal devleti **“Maoistlerin politik bir güç ve süren iç savaşın bir tarafı olduğunu, kendileriyle barış görüşmelerine, diyaloga hazır olduklarını”** açıklamıştı. Bu açıklamadan sonra 25 insan hakları ör-

san’da Nepal’de tüm yaşam durdu, üniversiteler, okullar, fabrikalar, otobüsler, taksiler... Her yer kapalıydı. Nepal halkı Maoistlerin yanında olduğunu bu grevle gösterdi ve Başbakan yeniden görüşme çağrısı yapmak zorunda kaldı. Kuşkusuz bu barış görüşmelerinde her iki tarafında hesapları vardı. 3 yıl içerisinde Maoistler tüm ülkede halkın büyük çoğunluğunu yanlarına almışlar ve ülkedeki iç savaşın politik bir taraf haline gelmişler ve iktidara yürüyüşlerini hızla sürdürüyorlardı. Tüm dünyada Maoist fırtınanın estiği ve halkların kurtuluşunun Maoistler de olduğu gerçeğini her geçen gün aydınlığa kavuşturdu süreçte, Nepal gibi yüz ölçümü bakımından küçük bir ülkede de olsa Maoist iktidarın kurulması emperyalistler açısından bir karabandı. Ve Nepal devleti de İngiltere’nin akıl hocalığında onların yürüyüşünü silahla bitiremeye-

operasyonlar için hazırlık yapmaktı. Bir yandan bu hazırlıkları yaparken diğer yandan esas görevi dış tehlike ve saldırıya karşı ülkeyi korumak olan Milli Güvenlik Konseyi’nin esas görevini, anayasada değişiklik yaparak iç tehlikeye göre yeniden yapılandırma çalışmalarına giriyordu. Yani diyalog ortamı, bir barış ortamı değil aksine faşist Nepal Devletinin Milli Güvenlik Konseyini, tamamen Halk Savaşına karşı, NKP(M)’nin mücadelesine karşı yeniden yapılandırmak için vakit kazanma çabasıydı. Maoistler de bu amacın altını daha görüşme talebi geldiğinde kalın çizgilerle çizmişler ve buna göre konumlanarak daha fazla sayıda kitlenin mücadeleye çekilmesi, silahlandırılması ve gerici, faşist iktidar yerine halkın kendi iktidar organlarını kurması için daha fazla yoğunlaşma çabasına girmişlerdir.